NORMAN A. FOX

FULGERUL NEÎNTRERUPT

NORMAN A. FOX

FULGERUL NEÎNTRERUPT

Traducere în limba română de
Delia Mucică

V.1.0
V.1.0

COLECTIA WESTERN

Norman A. Fox
Long Lightning

Editura OLIMP
Colecţia WESTERN
1993

Prietenului meu TOM FAUSSETT

1
AMBUSCADA

Aici, printre stânci, se aciuise căldura, ca şi pericolul; în acest punct crucial al asediului, Brandon simţea pericolul acut, până la paroxism, trăind în acelaşi timp şi o senzaţie de irealitate. Soarele coborând spre apus mai ardea cu putere şi bănui că tocmai dogoarea îl făcea să delireze. Curată nebunie şi felul în care se holba la mâna lui dreaptă. O mână pe care puteai să te bizui, arsă de soare, bătătorită de munca grea, o mână strângând puternic un Colt 45, ciudată unealtă pentru un constructor-şef de linii de telegraf. Spunea multe despre el mâna aceasta. Poate că n-o dăduse prea uşor în semn de prietenie; nici o femeie nu s-a găsit să i-o ţină, iar unii oameni ajunseseră să se teamă de ea şi totuşi mângâiase cu blândeţe caii şi fusese mult timp folosită în sprijinul dreptăţii. Se uita fix la mâna sa, simţindu-se plin de mândrie şi totuşi mulţumit: făcuse multe, dar mai erau atâtea de făcut şi nu mai exista nici o şansă să le mai poată face. Cam asta pierde un om o dată cu viaţa, lucrurile neterminate, multele nevoi care erau şi ale sale şi ale altora. Tot gândindu-se la asta, mânia crescu în el, la auzul gloanţelor care cântau în vale. A gloanţelor care muşcau piatra şi ţiuiau prin preajmă, aducându-i permanent aminte că era un om încolţit şi că timpul era pentru el pe sfârşite. Cei care-l încolţiseră aici dovedeau o perseverenţă care-i aducea brutal la cunoştinţă intenţiile lor. Se căţărase până aici şi acum nu putea urca mai departe.

Era înconjurat de stâncile care-l adăposteau de gloanţele asediatorilor, dar tot în spatele lui se afla şi acel perete de stâncă, atât de abrupt, de imposibil de escaladat, încât îi închidea portiţa de scăpare, deşi nu depăşea douăzeci de picioare înălţime. Avea destule gloanţe în cartuşieră şi patruzeci şi cinci-ul în mână şi, atâta timp, cât putea să-i supravegheze pe cei de dedesubt, era sigur că nu se vor răspândii ca să-l încercuiască. După câte-şi dădea seama, nu aveau puşti. Dar când se lăsa întunericul, se vor repezi asupra lui şi nu-i mai rămânea nici un loc unde să se retragă. Cam asta era situaţia.

Din locul în care se ghemuise, cu sudoarea care-i dădea mâncărimi, alunecându-i pe pulpele încordate şi dureroase, putea vedea întreaga panoramă a câmpiei ce se întindea dedesubt, plină de tufişuri şi pietroaie, cu munţii ridicându-se înceţoşaţi şi palid-albăstrii în zare. Erau copaci acolo sus, poate şi apă şi iarbă răcoroasă în care un om se poate întinde. Se forţă să-şi îndrepte gândurile în altă parte; ele nu-i ajutau ca soarele să fie mai puţin fierbinte. Ceva mai aproape, o linie precisă de stâlpi de telegraf se întinde venind dinspre sud. Se uită la linie cu drag; aici, pe un alt plan. Începuse un nou proiect. Dacă stătea să se gândească, toată viaţa lud, ca adult, fusese măsurată de stâlpi de telegraf.

La naiba cu soarele ăsta care-l aducea tot mai aproape de moarte. La naiba şi cu oamenii ăştia care nu vorbeau decât cu gloanţe, oricum nu înţelegea deloc de ce-i doresc scalpul. I se scârbise de toată afacerea asta.

Îşi scutură capul şi se întoarse cu mintea limpede şi înrăit. Uitându-se încă o dată la linia de telegraf, se

gândi că şi viaţa lui era legată de a altora, la fel ca firul de telegraf care se întindea de la un stâlp la altul. Sam Whitcomb; o jumătate de continent mai încolo, nu era ameninţat de gloanţele asediaţilor; bătrânul Sam, conta mult pe Holt Brandon ca să mai construiască încă o linie de telegraf. Jake Fargo, la şantierul din nord, va continua să aştepte un om ce nu se va mai întoarce. De bună seamă, echipa va fi încântată să scape de un şef dur, dar o să simtă lipsa lui Holt Brandon când treaba va merge greu. O pante din speranţele tuturor acestor oameni vor muri printre stânci. Îşi dădu seama că îşi cam plânge de milă cu astfel de gânduri, aşa că le lăsă baltă. Mai bine să storci din fiecare minut care trece numai ce e folositor. Mai bine să-ţi ţii capul aplecat şi pistolul pregătit.

O mişcare îi atrase atenţia, când unul dintre asediatori se târî mai aproape. Pentru o clipă, omul fu vizibil, cu fundul ridicat şi caraghios. Brandon se forţă să fie atent. Erau mai mult de şase oameni printre stâncile milei, împrăştiate la baza pantei. Numai să se arate vreunul, oricât de puţin, că se va şi trezi găurit. Brandon trase un foc doar pentru a le reaminti că încă mai are o armă. Fumul de la armă pluti înapoi spre el, învăţându-l; îi mută nasul din loc şi-i irită ochii. Ciudat, să tragi în nişte străini, luptând doar pentru că ţi-au blocat calea şi n-ai mai avut de ales. Începea să se simtă din nou delirând.

Îşi miji ochii spre soarele Montanei. Cobora din ce în ce mai jos – al dracului de jos. Se uită din nou spre calul lui, ridicându-se puţin şi expunându-şi capul. Avea o slăbiciune pentru această iapă bălţată. Îşi aminti de sticla de whisky pe care o pusese bine în coburii şeii ca să-i facă o surpriză lui Jake Fargo, şeful

său de şantier. A naibii surpriză, dar ţinea la Jake. Ceva mai încolo putea vedea caii atacatorilor, retraşi la o distanţă mai mare decât putea bate o puşcă, chiar de-ar fi avut una şi ar fi fost atât de nemernic încât să pornească un război împotriva cailor. Calul său o luase la goană după primele împuşcături care-l făcuseră să se târască la pământ într-o pretinsă agonie.

Asta se întâmplase acum două-trei ore. Călărea dinspre tabără spre sud, către orăşelul Salish şi, în timpul ăsta, se tot lupta să rezolve câteva probleme de construcţie. Atunci a fost atacat pe neaşteptate; se aruncase la pământ ca un om lovit de moarte. Şmecheria asta îi dăduse posibilitatea să fugă, printre gloanţe, până la aceste stânci. Acum, încercând să-şi destindă muşchii dureroşi, îşi dorea să fi rămas în şa. Împuşcăturile erau dese ca grindina.

Şi cu toate astea, să fie al dracului dacă renunţa să mai spere. Nu-i plăcuse niciodată acest mod de a gândi. La treizeci şi unu de ani, îşi mai reamintea Texasul de pe vremea reconstrucţiei şi a *carpetbagg-erilor;* lăsase în urma lui, în acele vremuri tulburi, mai bine de un deceniu şi jumătate de viaţă de graniţă – ani în care a întins fire de telegraf de la Pecos până pe crestele munţilor stâncoşi. Ce de-a sârme întinseseră, el şi Sam Whitcomb! I se strânsese inima, gândindu-se la toţi anii aceia. Acum îşi cântării şansele din nou şi constată că-s cam slăbuţe. Când îşi auzi numele strigat.

— Brandon! Hei, Brandon!

În curând amurgul, iar apoi noaptea o să vină repede. Privind pe furiş, Brandon văzu nişte crengi mişcându-se, deşi nu era nici o adiere; şi aceeaşi voce dură, prudentă, spuse:

— Vrei să discutăm, Brandon?

— Cine vorbeşte?

— Sherm Lucas.

Lucas – în Salish i se spusese lui Brandon că Sherm Lucas era regele, bandiţilor din regiune şi numele omului îl făcu pe Brandon să bănuiască de ce fusese atacat. Riscă şi se ridică în picioare ca să nu fie nevoit să strige prea tare.

— Nu prea ai multe de luat, de data asta. Am opt dolari, ceva lucruri şi un cuţit cu lama ciobită. Merită atâta oboseală?

— Vino-ncoace, marţafoiule, să vorbim, îl invită Lucas.

— Faci o greşeală, omule. Poate-ţi închipui că am la mine salariile oamenilor. Dar mă îndreptam spre sud, către Salish, când m-aţi atacat. Mă duceam spre sediul nostru pentru o mică discuţie.

— Nu contează, îi răspunse Lucas. Pe *tine* te vrem. Vocea i se ridică. Şi te vom avea, marţafoiule. Poţi face să ne fie mai uşor, sau poţi face să ne fie mai greu şi, când te prindem, ne-om aminti cum a fost.

Ce voce încrezută avea Lucas, că era înfierbântat; nu mai era aceeaşi voce prudentă. O voce de tipul „sunt plin de mine, poa’ să vină şi potopul!”. Pe Brandon îi chinuia dorinţa de a-l privi mai bine pe acest individ. Tânăr, îşi dădu seama Brandon, dar nu dintre tinerii lipsiţi de minte. Genul care nu-ţi arată mai mult decât un colţ al asului. Această privire fugară fusese de ajuns.

— Pe tine te vrem, spusese Lucas.

Brandon se înfurie. Când lucrezi pentru Mountain Telegraph Company – constructor-şef, nu orice – te izbeşti tot timpul de Consolidated Telegraph, până

când ajungi să-i recunoşti stilul oriunde şi oricând. Fire tăiate, echipe de muncitori ascunzându-se de gloanţe, trenuri întregi de echipament şi provizii împiedicate să ajungă la destinaţie. Cu toate astea se confruntase şi în Colorado şi pe întinderile sărate ale Utahului şi în umbra lui Sangre de Cristos. Acum avea contract să construiască o linie de telegraf până într-un punct de pe harta Montanei numit Warlock. Din nou trebuia să întindă fulgerul cel lung al telegrafului peste munte, într-o competiţie cu timpul. Şi din nou umbra lui Consolidated plana asupra sa.

— Vino să mă iei! strigă Brandon. Dar le vei spune şefilor de la Consolidated că ţi-ai câştigat paralele.

— Aşa cum cânţi, aşa vei şi dansa, marţafoiule – îi răspunse Lucas râzând.

Ridicându-şi arma, Brandon trase asupra tufişului; dar chiar în timp ce trăgea, ştiu că Lucas o luase deja din loc. Râsul acestuia se răspândi în aer, făcând parcă în ciuda pistolului; alte împuşcături porniră, iar stânca se sfărâmă chiar lângă mâna lui Brandon. Ţăndări îi săriră pe obraz; se strâmbă de durere. Gloanţele ricoşau, ţiuind. Nu erau nişte străini aceşti oameni din vale; aceiaşi vechi duşman, cu o faţă nouă şi nevăzută. Brandon se aruncă jos şi se moşmondi să-şi încarce pistolul cu degete de lemn din cauza grabei. Dar o dată ce-şi încarcă arma, se mulţumi s-o ţină în mână, cu urechile ciulite să prindă orice zgomot ce i-ar putea spune că se pregătesc să-l atace.

Aşteptă astfel mult timp şi deodată se, însera, stâncile deveniră gri, iar cerul era roşu-arămiu la apus.

Ridicându-se în genunchi, Brandon îşi aruncă o privire peste stânca în spatele căreia se adăpostea. Din nou se desprinseră ţăndări din gresie; dedesubt,

focurile de armă se vedeau portocalii, în penumbră, dar nu erau prea dese. Timpul lucra în favoarea lui Lucas acum – timpul, ca şi întunericul ce se apropia. Ghinionul era că şi Lucas ştia asta.

Da, în curând, Lucas şi oamenii săi vor putea să se răspândească în siguranţă, ca tot atâtea muşte de nisip, probabil că vor ajunge şi în vârful stâncii de deasupra sa, făcând un laţ din oameni pe care îl vor, strânge. Dar acum Holt Brandon ştia că acesta nu era un atac la întâmplare, o încercare de a schimba câteva gloanţe pentru conţinutul buzunarelor unui călăreţ mort. Ei bine, le va arăta el ce înseamnă o luptă, înainte să reuşească să-l prindă. Champ McCoy şi toată gaşca de la Consolidated vor trebui să înghită asta când vor primi raportul. Aista-i era dispoziţia, când auzi deasupra capului fâşâitul unei frânghii care apoi îi căzu pe umeri.

Primul lui gând a fost că unul dintre bandiţi a reuşit să ajungă în vârful stâncii; aşa că se întoarse, pregătindu-se să tragă în orice s-ar fi arătat. Stomacul i se strânse de frică, dar reuşi să se stăpânească. Era prea întuneric ca să vezi cine ştie ce, dar îşi dădea seama instinctiv că duşmanul nu avusese timp ca să ajungă până acolo. Îi urmărise cu prea multă atenţie cât timp fusese lumină. Auzi o şoaptă de deasupra:

— Leagă-te cu frânghia de subţiori.

Din cauza surprizei, aproape scăpă arma din mână. Era o voce de fată.

Acum, Brandon îşi dădea seama, nu era timp de pus întrebări. O dată ce-ai sărit din lac în puţ, e greu să ajungi într-un lac şi mai adânc. Îşi legă frânghia şi se simţi tras în sus, mai întâi uşor, apoi picioarele i se desprinseseră de sol şi începu să fie ridicat. Erau cam

douăzeci de picioare până sus, după cum făcuse el socoteala. În curând depăşise nivelul stâncilor şi era ca un păianjen atârnând de capătul unui fir, ţintă uşoară de la baza pantei, dacă bănuiau ce se întâmplă. Începea să transpire.

Binecuvântă întunericul şi, tocmai atunci, auzi un foc de armă. Plumbul crestă suprafaţa peretelui şi simţi din nou o ţandără de stâncă pe obraz. O altă armă păcăni, apoi încă una. De jos se auzi un strigăt sălbatic. Era plin de furie şi dezamăgire. Brandon lovi cu picioarele stânca, încercând să găsească o priză care să-l ajute să urce. Mai fusese şi înainte în situaţii dificile, dar niciodată atât de neajutorat şi de lipsit de apărare în faţa gloanţelor. Ajunse sus, la buza peretelui şi nişte mâini îl săltau spre un loc ferit.

— Uşurel acuma, o auzi pe fată şoptind.

Se târî în genunchi până când simţi că este destul de departe de marginea peretelui, atât cât să iasă din bătaia gloanţelor. Se descotorosi de sfoară şi îşi dădu seama că răsuflă din greu.

Fata era lângă el şi cu ea mai era un bărbat. Era negru, avea peste şase picioare înălţime, da, era un negru uriaş. Era îmbrăcat în haine de fermă, acest Samson negru; fata avea o fustă-pantalon de călărie şi o cămaşă cadrilată. De atâta îşi putea da seama.

Fata îi pusa mâna pe umăr, spunând: „Vino”. Îşi putea da seama că era emoţionată; o simţea tremurând şi-ar fi vrut să o calmeze, să-i ofere ceva din puterea lui. Îşi întinse mâna.

— Haide, murmură ea din nou.

Platoul din vârful stâncii se înălţa într-o pantă lină. Cei trei urcară panta, până ce ajunseră sus şi depăşiră vârful dealului. Acolo, Brandon se opri, nemişcat şi

atent. Focurile de armă încetaseră.

— Pe aici. Caii ne aşteaptă, spuse fata.

Stelele începuseră să strălucească şi Brandon putea s-o vadă. Fata, deşi încordată de tensiune, era drăguţă; mişcările îi erau impertinente ca ale unui tânăr lup. Brandon îşi spuse că părul, deşi aproape ascuns sub un sombrero, era negru ca tăciunele. Avea cam douăzeci de ani.

Ea arătă cu degetul şi mirarea îl cuprinse din nou pe Brandon, când văzu siluetele a trei cai legaţi de un tufiş singuratic pe acest vârf de deal fără vegetaţie. Unul dintre cai era chiar al său. Era sigur că era pagul său, pe cât putea fi cineva în această lumină nesigură.

Fata zâmbi, arătându-şi dinţii albi. Îşi revenise şi părea mulţumită de sine.

— Am dat de calul tău păscând ceva mai la nord. Aşa ne-am dat seama că ai putea fi în pericol. Apoi am auzit împuşcăturile şi ne-am îndreptat spre deal. A trebuit să aşteptăm să se lase întunericul înainte să te putem ajuta. Vocea i se făcu mai încordată.

— Era ceata lui Sherm Lucas, presupun. O încercare de jaf, nu-i aşa?

Dădu din cap, lăsând-o să creadă că-i aşa. Îşi aminti cu un fior de gheaţă în tot trupul cât de bine fusese pusă la cale capcana de la baza peretelui. Dorea să-i mulţumească, dar acum cel mai important lucru era să se urce în şa ca să profite de timpul care-i trebuia lui Sherm Lucas şi oamenilor lui ca să coboare până la cai şi apoi să urce dealul.

Merseră până la caii ce-i aşteptau şi Brandon luă o ploscă din coburi, oferind-o celor doi. Făcură un semn că nu le e sete şi atunci lăsă apa să-i curgă pe gât. După ce se suiră pe cai, negrul cel uriaş luă

conducerea; lăsară să treacă o milă în tăcere, îndreptându-se spre nord, peste o întindere luminată de stele, în care toate i se păreau stranii lui Brandon şi el era mulţumit că era condus. Copaci apărură şi-i înconjurară, iar ei călăriră mai adânc în pădure, printr-un pâlc de molizi. Apoi negrul îşi opri calul. Brandon şi fata făcură la fel. Luna tocmai apărea; lumina se strecura printre copaci şi lăsa pe toţi trei umbre dantelate. Negrul, după ce coborî de pe cal, se lăsă în jos şi-şi lipi urechea de pământ. Se ridică apoi, mişcându-se cu supleţe în ciuda trupului său masiv.

— Sunt călăreţi pe aproape, Domingo? îl întrebă fata.

— Nu, Miss Ellen, răspunse negrul, cu vocea lud, blândă şi plăcută ca cea a unei femei, la fel de surprinzătoare ca şi restul persoanei sale.

Brandon îşi simiţi pielea furnicată; era ceva atât de primitiv în acest negru încât îl ducea cu gândul la o imensă panteră neagră. Ăsta nu era doar un negrotei de pe plantaţiile de trestie de zahăr.

— Vreau să vă spun cât vă sunt de recunoscător, amândurora, rosti Brandon.

Fata il măsură, cu o privire lungă şi rămase tăcută. Apoi continuă.

— Mă întreb dacă ai fi dispus să dovedeşti asta, domnule Brandon.

— Îmi ştii numele? întrebă el surprins.

— Şi ceea ce faci. Construieşti o linie de telegraf până la Warlock, tabăra aceea care trăieşte un nou *boom.* Până acum ai urmat o linie dreaptă de la Salish înspre nord. Dar săpătorii dumitale au cotit-o spre vest, în ultimele zile. Asta înseamnă că ai hotărât să trasezi linia prin Valea celor Trei Surori, nu-i aşa?

— De unde naiba poţi să ştii toate astea, zâmbi el.

— Ţi-am urmărit lucrările prin binoclu. Ca şi Domingo. Schimbarea de rută este evidentă. Ceea ce-ţi cer eu acum este să nu intri în această vale.

El încetă să mai zâmbească.

— Sper că ai un motiv foarte puternic, spuse..

— Motivul meu nu este important pentru dumneata. Este important doar în ce mă priveşte.

El tăcu, gândindu-se că aude în depărtare copite de cai, fără să fie însă sigur. Chiar dacă uriaşul negru le auzea şi el, nu dădea nici un semn. Stătea grav şi nemişcat, urmărindu-l pe Brandon. O pasăre de noapte bătu din aripi deasupra lor şi-şi aruncă umbra peste ei; un animal mic îşi ascuţea gheruţele în covorul de ace de molid.

— Îmi pare rău, spuse Brandon. Probabil că nici motivele mele nu sunt importante pentru dumneata. Dar trebuie să trec prin Valea celor Trei Surori.

— Ţi-am salvat viaţa în seara asta. N-aş fi vrut să-ţi amintesc de asta.

O rază de lună hoinară îi căzu pe buze; erau pline şi roşii şi arătau un temperament bine ţinut în frâu.

— Nu trebuie să-mi reaminteşti. Dar ceea ce-ţi datorez este ceva personal. Mountain Telegraph este altceva. Este slujba mea. Sper să-ţi pot plăti cândva datoria. Eu şi nu Mountain. Îşi dădea seama că asta suna destul de brutal şi-i părea rău. Îşi ridică mâinile şi le lăsă să cadă.

— Mi s-a spus în Salish că eşti încăpăţânat. Acuma îmi dau seama că mi s-a spus adevărul.

Ridică din umeri. Mai avusese de-a face cu aşa ceva şi înainte, cu această lipsă de înţelegere despre cum e între un om şi slujba sa. Ar fi vrut să spună mai multe, să arate clar că este cu adevărat recunoscător, dar

cuvintele nu veneau. Era tulburat de ea, fără îndoială. Arăta bine în penumbră; era o femeie ascultând de acea nevoie pe care el o îngropase de mult în asprimea muncii, îi putea vedea curba lină a sinilor prin cămaşa cadrilată şi-i putea mirosi parfumul slab, care-l tulbura. Dar atracţia pentru ea era mai mult decât carnală; ştia că este curajoasă, cunoscând acest pământ şi violenţa lui, mai matură decât o arătau anii şi, astfel, asemănându-se cu el. Era plin de foc, dar şi de înţelepciune şi curaj; iar nevoile unui bărbat sunt multe.

— Îmi pare rău – spuse el din nou.

Ridică hăţurile şi-şi atinse uşor bălţata cu cizma.

— Pe curând.

Avea puternic senzaţia că ea ar putea să-l aţâţe pe uriaşul negru împotriva lui, aşa cum cineva asmute un câine. Avea o armă, e adevărat, dar îi era îndatorat şi negrului; trebuie să fi fost puterea braţelor lui Domingo care-l ridicase până pe buza peretelui. Frica îi muri repede. Datoria sa era mai puternică. Căută în cartuşieră după un glonţ de patruzeci şi cinci şi-l duse la gură. Îşi puse dinţii pe vârful de plumb al acestuia şi muşcă destul de puternic ca să lase o urmă. Aplecându-se înainte, înmână glonţul fetei.

— Dacă ai vreodată nevoie de ajutorul meu, trimite-mi asta.

Fata îşi strânse degetele în jurul glonţului.

— Doar dacă nevoia mea nu se opune lui Mountain Telegraph spuse ea.

— Aşa-i, dădu Holt din cap.

Apoi plecă şi, în curând, găsea un drum să iasă dintre copaci. Era singur în magia lunii. Se uită la stele şi realiză unde se află. Salish era undeva înspre sud şi

el se îndreptă într-acolo. Se mai uită o dată înapoi, dar nu văzu decât haosul negru al trunchiurilor. Mergând înainte, se întreba dacă o va mai întâlni vreodată.

„Miss Ellen”, aşa-i spusese negrul. Brandon îşi dădea seama acum că nici nu-i cunoaşte numele întreg.

2
UN TRASEU DISPUTAT

Se mişcă prin întuneric ca un om vânat, lăsându-se ghidat de stele, îndreptându-se tot timpul spre sud, cu ideea mereu prezentă în minte că Sherm Lucas şi ceata lui ar putea fi prin preajmă. Trebuie că erau înfierbântaţi şi gata să ucidă. Călărea cu o parte a sa făcând permanent de strajă şi cu cealaltă parte eliberată de griji, cu gândurile rătăcind la ziua de azi şi la toate zilele de ieri, la munca ce-l aştepta în continuare. Acum îşi putea imagina cât de dure aveau să fie toate acestea.

Doar avusese parte de un exemplu chiar în după-amiaza care trecuse.

Problemele de teren le putea înţelege, ca şi pe cele, pline de necazuri, privind întinderea firelor şi aprovizionarea. Şiretenia drăcească a lui Consolidated îi era de asemenea familiară. Putea să gândească cu un pas înaintea lui Champ McCoy – întotdeauna o făcuse – dar putea să existe şi acel mic moment în care McCoy să gândească mai repede. Astăzi fusese aproape un astfel de moment; putea să mulţumească norocului, întunericului, unei fete şi unui negru uriaş că mai era încă în viaţă. Încă mai transpira gândindu-se cum urcase acel perete de stâncă, cu gloanţele răpăind pe lângă el.

Ei, un bărbat îşi primeşte salariul şi îşi asumă riscuri. Dacă te gândeşti prea mult la riscuri, devii nervos atunci când nu e cazul. Mâncarea are gust de nisip, fumul de tutun îţi amărăşte gura. Şi fiecare dimineaţă

e mohorâtă. Ducă-se totu’ la dracu’! Se scutură de toate aceste gânduri.

De două ori, pe drumul către sud, auzi zgomot de oameni călărind, pământul răsunând în depărtare de bătaia puternică a copitelor. Şi de două ori coborî de pe cal, ţinând strâns cu mâna nările bălţatei. Aştepta, dorindu-şi să fi avut auzul ascuţit al lui Domingo. De ambele dăţi, călăreţii au trecut departe de el, trăncănind în continuare; cel de-al doilea grup lansă un strigăt în noapte. Era plin de tinereţe, de camaraderie şi de fericirea curată a vieţii. Erau cowboy, îşi dădu seama, că se îndreptau spre casă, după o noapte de petrecere în Salish. Indiferent pe ce drum ar fi apucat Lucas, era clar că nu o luase încoace. Dar Brandon rămase precaut până când zări luminile din Salish.

Intră într-un oraş care dormise vreo doisprezece ani şi fusese surprins de trezirea sa la viaţă. Centru comercial pentru o zonă vastă de umbre şi preerie, Salish fusese trezit la viaţă de *boom*-ul minier de la Warlock, pe dealurile din preajmă. Se construia acum o cale ferată până la Salish; o linie de telegraf îşi începuse marşul dinspre oraş; şi toţi cei, pe care bogăţiile din pământ îi atrăgeau, soseau mai întâi la Salish să se echipeze. Pentru Brandon aceasta era o imagine familiară, numai numele de pe frontispicii erau altele. Întindeai firele de telegraf pentru că o anumită nevoie cerea lucrul acesta, iar această nevoie aducea oameni şi violenţă şi mult zgomot în toate oraşele. Seara târziu intră în îngrămădeala de case din buşteni şi din scânduri ce crescuse la întâmplare. Căruţe cu coviltir pentru transportul mărfurilor umpleau strada îngustă, vizitii transpirau, înjurau şi pocneau din bici iar boii se mişcau somnoroşi şi nepăsători. Saloon-urile

erau pline necontenit iar oamenii se îmbulzeau pe verandele de lemn. Buni de spânzurat, unii. Mineri, de asemenea şi muncitori de la căile ferate şi toată plevuşcă atrasă de *boom.* Probabil erau şi câţiva dintre oamenii lui Brandon. O ţineau întruna că cei care munceau din greu, săpând gropile pentru stâlpii sau montând scoabele, aveau dreptul să-şi cureţe gâtlejul de praf sau să-şi cumpere puţină dragoste. Va trebui să mai întărească niţel disciplina, în curând.

Prin tot haosul străzii, Brandon se mişca neobservat, coborând de pe iapă şi legând-o de balustrada din faţa unei case înălţate în grabă, al cărei geam luminat proclama faptul că este biroul lui Mountain Telegraph Company, Inc. Făcându-şi loc cu umărul în mica încăpere, Brandon primi în nări mirosul amestecat de cherestea verde şi vopsea proaspătă. Două lămpi cu apărătoare luminau culoarul lung pe care se afla un şir de aparate telegrafice mute. Mai era şi un birou la care se afla un bărbat.

— Bună seara, spuse Brandon. Faci pe operatorul de noapte, din câte văd. Ăsta chin, nu glumă, ca să înveţi telegrafia.

Bărbatul, Kirk Halliday, se ridică în timp ce Brandon închidea uşa. Din tip mare Halliday, genul care purta haine făcute la croitor şi nu avea nici o pată de grăsime pe vestă. Un tip îndesat, cu umeri ţepeni şi piept puternic. În jur de patruzeci, după câte-şi dădea seama Brandon. Soarele din Montana înroşise şi mai mult faţa lui Halliday, dar pecetea bursei din Est nu dispăruse. Traversă camera şi-i întinse mâna, peste contoar, lui Brandon.

— De ce-ai întârziat? întrebă Halliday.

— Ceva necazuri, admise Brandon şi-şi meşteri o

ţigară. Stătea sprijinit de contoar, imaginea unui bărbat puternic, relaxat. Era înalt, cu coapsele sculptate şi abdomenul supt ăl unuia care stă mult în şa. Avea părul exact de culoarea pe care o vezi la pielea de la şa. Trăsăturile îi erau împietrite, privirea directă.

— Sherm Lucas, adăugă el şi ceata lui m-au încercuit o vreme.

— Lucas, fluieră uşor Halliday. Tâlharul? Vrei să spui că te-a atacat?

Brandon îşi aprinse ţigara.

— Cam aşa ceva.

Halliday îşi clătină capul, arătând ca cineva care acceptă incredibilul, fără a mai încerca să-l înţeleagă, Era un tip obişnuit cu locuri ceva mai aşezate, cu moravuri mai blânde. Un bărbat frumos, deşi faţa era pe cale să-i devină cam prea cărnoasă. Un bărbat ambiţios, ce nu tolera micile obstacole.

— Cum te descurci cu linia, Brandon?

— Merge-ncet, admise Brandon, încruntându-se. Dar abia ne-am pus pe treabă. De îndată ce aprovizionarea o să meargă mai repede, vom începe cu adevărat să întindem fire.

Halliday clătină din cap.

— Termenul este la jumătatea lui iulie, nu-i aşa? Spune-mi, crezi că vei reuşi s-o faci în timp? Unul din aparatele de telegraf începu să păcăne, limba sa metalică auzindu-se puternic în unicul birou. Brandon silabisi instinctiv mesajul, cu voce tare; T-E-S-T-A-R-E T-A-B-Ă-R-A T-E-S-T-A-R-E T-A-B-Ă-R-A D-E-F-E-C-Ţ-I-U-N-E R-EP-A-R-A-T-Ă. Halliday se întoarse către aparat, un Wheatstone automatic şi citi banda, apoi se moşmondi eu un alt aparat şi trimise, destul de

stângaci, o confirmare. Brandon se întinse mai mult peste contoar, proptindu-se într-un cot. Îşi dădu pe spate sombrero-ul; când îl văzu pe Halliday întorcându-se din nou către el, cu întrebarea încă în ochi, Brandon simţi nevoia să-l şicaneze. Era şi din cauza oboselii şi a stresului din ultimele ore.

— Şi dacă nu terminăm la timp? întrebă el. O să ţi se rupă inima?

Halliday se înroşi.

— Nu, dar va face o gaură în contul meu la bancă. Am senzaţia că încerci să-ţi baţi joc de mine, Brandon şi nu-mi place. Nu sunt un sentimental, să ştii. Dar se-ntâmplă să fiu acţionar, minoritar, e-adevărat, la Mountain Telegraph. Mă interesează destul de mult investiţia mea ca să vin până aici să văd cum merg treburile, fără a avea vreo calitate oficială. Învăţ chiar şi telegrafia.

— Ocupă-te numai de asta, domnule, spuse Brandon. Eu mă voi ocupa de întinderea firelor.

Se minună de aversiunea pe care o resimţea şi îi era oarecum ruşine, întrucât nu găsea nimic la Halliday care să justifice o astfel de împotrivire.

— Ascultă, spune Halliday, această afacere din Montana este mai importantă decât pare. Ştii la fel de bine ca şi mine, Consolidated urmează să câştige operaţiunea pentru toate şantierele viitoare din zonă, dacă noi nu terminăm la data fixată. Asta va însemna o mulţime de afaceri pe termen lung. Montana este o zonă de viitor.

Brandon fu de acord.

— La naiba, ştiu asta.

— Prima linie de telegraf a ajuns aici acum cincisprezece ani, continuă Halliday. Înaintea

războaielor indiene, nu prea te puteai baza pe ea şi nu lega toate punctele importante. Acum doi ani, Utah Northern a construit prima cale ferată în Montana. Acum, Northern Pacific se întinde spre Coastă. Febra căilor ferate este o boală contagioasă, Brandon. Peste câţiva ani, va fi o adevărată reţea de şine de oţel pe acest teritoriu şi acesta înseamnă o încrengătură de linii telegrafice. Este o şansă, Brandon, o mare şansă. La asta mă gândesc. Iar această amărâtă de treabă de la Warlock este cheia pentru tot ceea ce va urma.

Acuma Brandon înţelese de unde i se trăgea ieşirea plină de nervi, realizând că el şi Halliday erau tot atât de diferiţi ca pisica şi câinele. Bănuise asta de la prima sa întâlnire cu Halliday, cu câteva săptămâni în urmă. Îl ascultase pe Halliday vorbind atunci şi se mirase cum de cineva poate vedea în construcţia liniilor de telegraf nimic mai mult decât trocul; trocul între un pumn de dolari şi o acţiune fantezistă, împodobită cu ghirlande pe margini, cu speranţa unui profit înscrisă în însăşi tipăritura respectivă. Ironia era că atât el cât şi Halliday serveau aceeaşi cauză dar în moduri diferite. Amintindu-şi aceasta, Brandon spuse acum:

— Poate că am fost cam dur cu tine. Recunosc că ai dreptate în ce spui.

Suflă fum pe nări.

— Nici eu nu sunt un sentimental.

Halliday îi aruncă o privire căutătoare.

— Nici nu te luasem drept unul. Dividende pentru mine; salarii şi promovări pentru tine. Aşa-i? Brandon încuviinţă. Mai erau multe de spus. Dar multe lucruri le ţii numai pentru prietenii apropiaţi, iar Brandon avea numai unul. Şi chiar şi la Sam Whitcomb era câteodată mai greu de ajuns decât la stele. Cu toate acestea,

Brandon spuse acum:

— Texasul a avut câţiva ani duri după război. O grămadă de băieţi din Texas s-au dus *brasada,* în tufişuri şi au devenit bandiţi. Cine ştie ce s-ar fi întâmplat cu mine, dacă Mountain Telegraph nu mi-ar fi oferit o slujbă? Aşa c-o să întind linia la timp.

— Adică?

— Adică am găsit o soluţie să-i păcălesc pe Consolidated. După ce-au făcut azi, voi fi mai mult decât încântat să le încurc socotelile. Ştii, l-au angajat pe Sherm Lucas să mă răstoarne de pe cal.

Iritarea se vedea pe figura lui Halliday.

— Asta-i ridicol. Îi cunosc pe cei de la Consolidated. Sunt nişte rivali vicleni şi abili, dar în acelaşi timp integri. Nu s-ar coborî niciodată să angajeze ucigaşi.

Brandon dădu din umeri, simţind din nou cum îl apucă dracii. „Aşadar, îi ştii pe cei de la Consolidated?” gândi el. „Pe dracu’ îi ştii! Ai cinat cu reprezentanţii lor ferchezuiţi din Est, dar niciodată n-ai avut de-a face cu unul ca Champ McCoy”. Dar nu spuse decât:

— N-o să mă cert cu tine. Mi-ai pus o întrebare şi ăsta-i răspunsul. Am de gând să scurtez traseul şi să înghit zilele construind linia prin Valea celor Trei Surori.

— Nu, spuse Halliday.

Brandon îşi încrucişă braţele pe contoar şi se aplecă înainte.

— Până acum, am urmat traseul stabilit de topografii de la Moutain. E un traseu bun, atât de clar că şi un orb ar putea găsi stâlpii; dar mă întreb dacă nu a fost proiectat de la fereastra vreunui hotel. Harta arată un drum mai scurt şi mai bun. Prin Cele Trei Surori. Am studiat harta şi am făcut ceva cercetări. Şi-ţi spun, asta poate însemna diferenţa între a pierde şi a câştiga.

Faţa lui Halliday arăta la fel de dură şi inflexibilă ca o frânghie nouă.

— Nu poţi face asta, spuse el categoric. Ştiu că nu am căderea să te opresc. Este dreptul lui Sam Whitcomb. Dar gândeşte-te, omule! Şi eu am studiat harta. Este evident că prin cele Trei Surori drumul este mai scurt. Dar am făcut cercetări. Dealurile de acolo sunt ascunzătoarea lui Sherm Lucas. În decursul anilor s-a cam retras, oprind câte o diligenţă doar din când în când, atacând câte o fermă sau furând ceva vite. Ştiai asta?

Brandon îşi aruncă ţigara într-o scuipătoare de lângă birou.

— Nu, răspunse. Nu ştiam. Dar indiferent de traseu, îl vom avea pe Lucas în cârcă.

— Ţi-a intrat în cap ideea asta tâmpită că Lucas lucrează pentru Consolidated, spuse Halliday. Nu poţi vedea care-i adevărul? Este evident că Lucas se gândeşte să se extindă acum, când toată zona e cuprinsă de febra afacerilor. Dar e destul de deştept ca să-şi dea seama că o linie telegrafică printre dealuri va permite mai uşor strângerea poterelor şi prinderea lor în capcană. De-aia va lupta cu dinţii şi cu unghiile împotriva liniei. Şi-o să ne chinuie de zece ori mai mult, dacă trecem prin vale.

Dintr-o dată, Brandon se simţi teribil de obosit de toate astea.

— Aista-i tot, Halliday?

— Încă ceva. Acolo în vale locuieşte un tip excentric. I-a gonit cu puşca pe topografii de la Mountain. De-aia au marcat traseul pe ruta mai lungă. Asta o ştiu direct de la cartierul general. Poţi verifica, dacă vrei. Dar îţi spun că dacă o iei prin Cele Trei Surori, dai de dracu! Şi

din mai multe părţi!

Brandon se îndepărtă de contoar şi-şi trase sombrero-ul cu un aer hotărât. O porni spre uşă, dar în prag se opri.

— Treci la aparat, Halliday şi fă legătura cu cartierul general din Chicago. Spune-le că am înnebunit şi m-am hotărât să ruinez compania. Spune-le că sunt un afurisit de rebel încăpăţânat care s-a decis să facă războiul de unul singur. Practica pe care o vei face la aparat o să-ţi prindă bine. Şi când vorbeşti cu ei, spune-le că m-am hotărât să construiesc linia prin Valea celor Trei Surori.

— Poţi vorbi şi singur, spune Halliday, Sam Whitcomb e aici.

— Ei, nu! Aici, în Salish?

— La câteva mile. A venit până la capătul liniei ferate în vagonul lui personal. Trebuia să-ţi spun că vrea să te vadă. Fiică-sa e cu el.

— Fiică-sa!

Holliday făcu un gest de nerăbdare.

— Să nu-mi spui că ai lucrat şaptesprezece ani pentru Sam Whitcomb fără să ştii că are o fată!

— Gail, spuse Brandon, minunându-se. Desigur, dar era un copil ultima dată când am văzut-o. Demult. Păi, acum, trebuie să tot aibă vreo douăzeci de ani.

— Şi greu de strunit pentru orice bărbat, zise Halliday. Chiar şi pentru Sam Whitcomb. Ştii, cunosc familia asta de mulţi ani.

Brandon dădu din cap.

— Mulţumesc pentru mesaj. O să mă reped până acolo. Spune-i lui Jake Fargo, dacă telegrafiază de pe şantier şi vrea să ştie de ce întârzii. El conduce echipa în lipsa mea.

Ieşi din birou şi traversă veranda spre locul unde-şi lăsase calul. Oraşul părea şi mai animat decât atunci când sosise; sunetele se răspândeau de-a lungul străzii în valuri, un amestec între muzica de pian, ţipetele scandalagiilor şi hohotele de râs. Brandon trebui să-şi facă loc cu coatele printre oameni pentru a ajunge la balustradă. Îşi făcu simţite coatele; încă mai era furios după conversaţia cu Halliday şi ciondăneala cu el. Să-l ia dracu pe cel care-şi închipuie că are monopolul asupra intereselor lui Mountain Telegraph.

Trăgând de dârlogi, sări în şa. Dar înainte să fi reuşit să se îndepărteze, un bărbat veni cu paşi mari de-a lungul verandei – un tinerel subţire, îmbrăcat în negru, ducând o trusă medicală. Şi doctorul acesta, zărindu-l pe Brandon, se opri.

— Salut, zise tipul. Cum merg treburile în tabără?

Acum, Brandon îşi reaminti de el. Doc King. Dr. Jonathan King. Figură de poet şi mâini de pianist, clar Brandon era sigur că Doc King putea să taie un picior, dacă era nevoie, fără să clipească. Îl mai întâlnise înainte, când el, Brandon, venise pentru prima dată la Salish ca să înceapă construcţia liniei ce pornea din oraş. Acum Brandon spuse, fără să se gândească:

— Mă bucur c-am dat peste tine. Se spune că eşti un doctor bun.

— Cel mai bun din Salish! O stare de voioşie şi tinereţe efervescentă în seara asta pentru King. Şi unicul, pe de altă parte.

— Ce-l face pe un om ca lumea să rămână aici, Doc?

King zâmbi.

— E un aer de munte frumos mirositor în această localitate, răspunse. Mergi până la marginea oraşului, treci de duhoarea de whisky şi trage apoi aer în piept.

Vei înţelege..

Brandon îşi clătină capul.

— Cred că mai sunt şi alte motive.

— Da, mai sunt, admise King, devenind serios, îmi place acest ţinut, Brandon. Datorită acestui *boom,* o s-apară un oraş adevărat şi mi-ar plăcea să fiu şi eu pe aici. Uite, ne vine calea ferată, iar telegraful îl avem deja. Sunt multe de făcut, e muncă pentru toată lumea, genul acela de muncă care înseamnă ceva.

„La naiba, gândi Brandon, toată lumea se ocupă de viitor, în seara asta!” Ca şi când viitorul ar fi un as însemnat pe care-l poţi trage din pachetul de cărţi oricând şi nu-l poţi scăpa. Diferenţa era că astfel de vorbe din partea doctorului nu-l enervau.

— Despre muncă vreau să-ţi vorbesc şi eu spuse Brandon. Mountain Telegraph ar dori să te angajeze. Asta înseamnă că vei primi salariu şi va trebui să treci zilnic pe la biroul nostru de aici, din oraş. Dacă e nevoie de doctor în tabără, te sui pe cal şi vii repede.

— Aştepţi vreo epidemie? zâmbi King.

— Cam aşa ceva, răspunse Brandon. De răni de gloanţe. Îşi sprijini piciorul pe rama şeii şi se sprijini cu mâna pe genunchi. Spune-mi ceva, doctore. Trebuie să cunoşti fiecare palmă de pământ din zonă. Ce-i cu povestea asta despre un nebun care trăieşte în Valea celor Trei Surori şi împuşcă pe oricine îl vizitează?

King nu mai zâmbea; arăta un chip îmbătrânit iar ochii-i priveau cu neîncredere.

— Ţi-aş putea spune multe despre el, răspunse. Dar persoana în cauză mi-e atât de prieten cât şi pacient. Dar de ce te interesează cele Trei Surori?

— Am de gând să construiesc linia de telegraf către Warlock prin vale. E mai scurt.

King dădu din cap, neîncrezător.

— Presupun că, dacă te-aş ruga să n-o faci, nu m-ai asculta, nu-i aşa?

— Aşa-i! zise Brandon. Eşti a treia persoană, în seara asta care, fie m-a rugat, fie mi-a apus să nu intru în vale. Am impresia că fiecare are un motiv diferit ca să încerce să mă îndepărteze de acolo. Mi-ar plăcea să-ţi îndeplinesc rugămintea, doctore. Dar trebuie să-mi fac treaba. Şi cred că eşti singurul din cei trei care m-ar înţelege.

King era mai puţin prieten acum.

— N-o să-mi pierd timpul încercând să conving pe cineva cu o bărbie atât de pătrată ca a ta. Sper însă că te vei răzgândi înainte de a intra în vale.

Se încruntă şi dădu nemulţumit din cap, apoi îşi continuă drumul, pierzându-se. În curând, în râul mişcător de oameni. Brandon îl privi plecând. Apoi, dând din umeri îşi puse piciorul în scări.

„Te loveşti de câte o enigmă la fiecare colţ”, reflectă el, dar asta nu schimbă cu nimic faptul că ai luat deja o hotărâre. N-are nici un rost să te frămânţi în seara asta cu gândul la Valea Celor Trei Surori. Acum trebuia să ajungă la capătul căii ferate şi să-i vadă pe Sam Whitcomb şi pe fiică-sa. Al naibii de târziu pentru vizite, dar Sam avea obiceiuri de cucuvaie. Brandon îşi îndemnă calul, încercând să se descurce în aglomeraţie. Călări printre cele două rânduri de casei, evitând traficul, până când ajunse drept în faţa unei cârciumi de unde se auzi strigat.

— Hei, Brandon! Mâinile sus!

Se întoarse în şa şi se uită la un tip înalt, cu faţa pătrată, care stătea pe ultima treaptă, sub copertină, silueta profilându-se pe uşa luminată din spate.

Cunoştea bine umerii ăştia, ca şi vocea sonoră; îşi conduse aşadar calul încet, până ajunse să-l privească drept în ochi pe Champ McCoy, constructor-şef la Consolidated Telegraph. Brandon îşi împinse pe spate sombrero-ul şi zâmbi tăios:

— Ei bine, Champ, ce te roade?

3
UN BĂRBAT ÎŞI AMINTEŞTE

Era un luptător, acest Champ McCoy. Fără mănuşi, lovind sub centură, muşcând, repezindu-se spre tine ca o avalanşă, cu hoitul lui de huidumă.

Un bărbat plin de vigoare şi care parcă trosnea şi buşea orice-ar fi făcut sau spus; şi cu toate astea, avea un zâmbet să-i farmece pe îngeri, când vroia. Sta acolo, în haina de lucru – pantaloni vârâţi în cizme, cămaşă ecosez şi o haină mototolită de catifea, un sombrero atât de murdar şi uzat că nici un cal care se respectă n-ar mânca ovăz din el – sta cu mâinile înţepenite în fundul buzunarelor, zâmbind vesel ca un foc de tabără.

— Brandon, e o plăcere pentru ochii ăştia să te vadă, zise el.

— Sigur că da. Eşti la fel de fericit să mă vezi ca atunci când găseşti un cactus în buzunar.

— Of! oftă adânc McCoy. După Colorado şi Wyoming şi toate celelalte locuri, credeam că va fi o bucurie pentru tine să mă auzi strigându-te. Doar suntem specialişti. Buni. Cei mai buni. Chiar eşti aşa de dur încât să nu recunoşti că am un locşor în inima ta, aşa cum ai şi tu în a mea?

Brandon îşi aduse calul mai aproape, atât de aproape încât îl lovi cu chişiţa de prima treaptă ce ducea la cârciumă. Bălţata întoarse capul şi-l privi cu blândeţe. Abia acum văzu Brandon firma de deasupra capului lui McCoy. Cârciuma se numea „Capul de Porc”. Cizmele dansatorilor scuturau podeaua dar

peste toate zgomotele se auzea crupierul ruletei: „Impar şi negru. Impar şi negru. Puneţi miza”.

Brandon ajunsese destul de aproape ca să simtă mirosul de whisky răspândit de McCoy şi să-i vadă reţeaua de vinişoare roşii de pe faţă. Simţea nevoia să râdă, dar se stăpâni. Îşi puse un picior pe marginea şeii şi spuse.

— Treci la subiect, McCoy. Ce te roade? Ce te-a adus aici?

— Ei, venisem să adun bucăţelele, spuse McCoy, încă zâmbind.

— Ai venit niţel cam devreme, stimabile. Câteva săptămâni prea devreme.

— Am timp destul. Şi-o să mă distrez văzând cum o ia în barbă Mountain Telegraph.

— Ai aşteptat al naibii de mult pentru un spectacol ca ăsta, Champ.

— Se mai schimbă lucrurile, prietene, îi răspunse McCoy. Şi să ştii că banii fac puterea într-un război.

Se leagănă pe vârfuri şi se apleacă înainte. Avea o faţă de heruvim brutal. Continuă:

— Umblă vorba că Sam Whitcomb a făcut nişte afaceri proaste şi a ajuns cu spatele la zid. N-ai auzit? O să dai chix cu contractul ăsta şi Consolidated o să preia toate lucrările pentru linii telegrafice în Montana. O zi fericită, Brandon. Tu şi cu mine o să fim atunci de aceeaşi parte a baricadei.

— Cum adică?

— Păi, o să-ţi ofer o slujbă, îi spuse McCoy. Să fii mâna mea dreaptă. Aş avea nevoie de un om ca tine, Brandon şi voi fi încântat să te am.

În primul moment, gândul dureros al lui Brandon a fost că ceea ce-i spusese McCoy era cea mai mare

insultă, ca o palmă peste gură sau un pahar de whisky aruncat în ochi. Şi totuşi nu putea fi sigur. Îl cunoştea pe McCoy din toate colţurile de lume uitate de Dumnezeu în care Mountain Telegraph luptase cu Consolidated; îşi putea aminti bătăliile de până acuma şi întotdeauna se ajunsese la încleştări între el şi McCoy. Lupte în care contractele pentru, stâlpi, pentru închirierea celor mai bune vagoane de transport sau pentru angajarea celor mai bune echipe fuseseră armele folosite. Nu se gândise la McCoy altfel decât ca fiind duşmanul, pentru că nici un om, în afara lui sau a lui Whitcomb, nu era cineva, o persoană cât de cât pentru Holt Brandon. Cel puţin de foarte mulţi ani.

Se uită din nou la McCoy şi se întrebă dacă era vreun strop de sinceritate în hoitul ăsta mare; se întreba, totodată, dacă nu cumva omul cu care te luptai îţi devenea întotdeauna – în cele din urmă – prieten, pentru că lupta e ceva ce se împarte între adversari făcându-i astfel asemănători.

Şi cu toate astea, nu putea fi atât de simplu, dacă te gândeai la tot ceea ce fusese şi la ce mai urma. Întotdeauna Brandon fusese convins că. într-o bună zi, lupta dintre el şi McCoy va înceta să mai fie ceva abstract şi că vor sfârşi prin a da piept unul cu altul, cu adevărat. Era scris să fie aşa. Era o zi pe care zeii o hotărâseră. Era o lupta care trebuia să aibă loc.

— O slujbă, spuse Brandon încet. Deci îmi vei oferi o slujbă.

— Ai face şi tu la fel pentru mine, dacă s-ar inversa lucrurile, zise McCoy. Nu-i aşa? Hai înăuntru să bem un pahar pe chestia asta.

Un om râse atunci; şi o dată cu râsul, Holt Brandon deveni conştient de prezenţa aceluia. Oamenii

intraseră şi ieşiseră din cârciumă, dar Brandon nu le dăduse cu adevărat atenţie. Ăsta însă venise din cârciumă şi se proptise lângă umărul lui McCoy, arătând ca un pitic pe lângă acesta, pentru că era mic de stat şi subţirel. Cu toată subţirimea lui, Brandon îşi dădu seama că era numai fibră. Faţa îi era frumoasă ca a unei sălbăticiuni şi destul de închisă la culoare ca să sugereze ceva sânge mexican sau indian în familie. Râsul îi era tăios ca o lamă de cuţit. Spuse:

— Un pahar? Lasă-mă pe mine să-l ofer, Champ!

Brandon se uită la el:

— Cred că ne-am mai întâlnit, spuse, dar nu era sigur. Nu de tot. Vezi o grămadă de figuri într-o viaţă. Vreunul dintre cei ce lucrează pentru McCoy pe un alt şantier, oare?

Subţirelul gândea la fel:

— Şi tu îmi pari cunoscut.

Nu mai râdea, dar râsul i se simţea în voce. Îşi scoase cele de trebuinţă din buzunar şi începu să-şi facă o ţigară. Era îmbrăcat mai curând ca un cowboy decât ca un muncitor de la telegraf. Avea mâini îndemânatice. Îşi răsuci ţigara şi o lipi şi-şi ridică ochii spre Brandon.

— Dă-mi un foc.

Brandon luă un chibrit din panglica de la sombrero şi i-l întinse.

— Mulţam, marţafoiule, spuse subţirelul aprinzându-şi chibritul şi protejând flacăra cu mâinile. Acest singur cuvânt, *marţafoi,* fu de ajuns ca Brandon să se încordeze. Când te ascunzi după straie şi strigi la un tip şi ăla strigă şi el, auzi o voce diferită de cea pe care o foloseşte când vorbeşte normal. Dar oricine are multe cuvinte pe care le tot foloseşte şi ele ies în evidenţă,

indiferent dacă strigă sau vorbeşte normal. Fusese de ajuns unul singur. Într-un elan de sălbăticie, Brandon îşi scoase arma din coburi şi se aplecă înainte, lovind cu putere în calota acelui sombrero pe care-l purta Sherm Lucas.

Lucas îşi trase capul înapoi, un reflex care mai funcţiona şi se uită în sus la Brandon. Se holbă surprins, apoi îşi dădu ochii peste cap şi-l lăsară genunchii. S-ar fi rostogolit pe trepte în jos, dacă nu l-ar fi prins McCoy. McCoy îl aşeză uşurel pe Lucas pe scândurile verandei. Sombrero-ul lui Lucas căzuse şi i *se* vedea un smoc de păr negru. McCoy îşi trecu mina prin părul lui Lucas şi spuse, cu o voce dură:

— Capul nu i-e spart, dar o să aibă un cucui cât un con de brad. De ce dracu ai făcut asta?

Brandon încă mai era cu arma în mână.

— Am avut o după-amiază proastă din cauza lui. McCoy era într-un genunchi pe verandă. Îşi păstra poziţia cu ochii strălucind de furie. Surâsul îi dispăruse. Era mult mai puţin beat decât fusese cu un minut în urmă.

— Se spune că-s dur, zise el. Dar nu doresc să fiu vreodată la fel de dur ca tine, Brandon. Eu râd când mă lupt. Şi mă lupt pentru plăcerea de a mă lupta.

Brandon îi răspunse:

— Atunci ar fi mai bine să le spui oamenilor tăi să facă la fel. Ăsta probabil c-a venit să-i plăteşti. Când îşi revine, mai dă-i cinci dolari. I-a câştigat pe merit.

Îşi puse pistolul la loc, băgă piciorul în scară şi-şi întoarse bălţata, continuându-şi drumul. Se gândise să ia ceva de mâncat, înainte de a pleca din Salish, dar acum nu mai avea chef. Călări prin tot scandalul străzii. Ajunse la capătul de răsărit al oraşului şi

continuă tot înspre răsărit. Călărea prin noapte în preerie, eu stelele, strălucind în depărtare şi briza mângâindu-i obrajii. Luna încă mai lumina, dar naviga pe cer undeva departe, sus, arătând de parcă nu prea avea chef să-şi facă treaba. În cele din urmă furia i se stinsese; mâinile nu-i mai tremurau. Călărea fără să mai simtă nimic altceva decât oboseala unei zile lungi, care încă nu se terminase.

Pe aici, pe undeva, linia de cale ferată se îndrepta din întinderea fără sfârşit către Salish, de unde continua către îndepărtatul Warlock. Linia de telegraf era instalată, aşa că Brandon n-avea decât să-şi conducă bălţata de-a lungul stâlpilor, fiind sigur că e pe drumul cel bun. Această parte a liniei de cale ferată era deja construită. Contractul lui Mountain pornea de la Salish şi ducea înspre nord. Îşi îndreptă pe jumătate atenţia către linie, gândindu-se cu mândrie c-ar fi putut face o treabă mai bună. Se gândi că acorda poate prea multă importanţă muncii, dar nu trăise pentru nimic altceva în ultimii şaisprezece ani.

Se întreba dacă un bărbat poate ajunge să semene cu un stâlp de telegraf, cuplat la un traseu direct şi să aibă de-a face cu umanitatea, la fel de distant ca şi electricitatea. Îşi reaminti figura lui McCoy după ce Sherm Lucas se prăvălise la pământ, îşi reaminti ultimele cuvinte amare ale lud McCoy, Dădu la o parte acest gând. În curând ajunse la tabăra de construcţie a podului şi apeductului, care lucra cu zece până la douăzeci de mile în faţa topografilor şi a celor ce montau şinele de-a lungul câmpiei, Barăcile erau învăluite în noapte, muncitorii dormeau, doar un bătrân stătea de santinelă lângă foc. Era doar o mogâldeaţă ghemuită lângă lumina mică.

Purta vestonul ponosit al unui soldat unionist, cu galoanele de sergent încă puse pe mânecă. Chiar şi acum, după atâţia ani de la Appomattox, încă mai dădeai peste fragmente de uniformă, atât albastre cât şi gri[1].

Brandon călări până intră în cercul de lumină al focului.

— Cât mai e până la capătul liniei? întrebă el.

— Nu mai mult de şapte mile, îi răspunse bătrânul.

În lumina flăcărilor, faţa îi părea chinuită, dar, după ce îl măsură iute pe Brandon cu privirea, se destinse într-o plictiseală iritată. Ăia lucrează de parcă soarta Irlandei ar depinde de ei. Într-o bună zi ne vor ajunge din urmă la un pod neterminat şi-o să trebuiască să ne aştepte rezemaţi în lopeţi. O să fie un scandal pe cinste la plată.

— Ţii focul aprins toată noaptea?

— Avem unelte împrăştiate peste tot şi o grămadă de pierde-vară, gata să fure, au venit încoace o dată cu *boom*-ul, după cât se pare. Tremurând, îşi băgă mâinile în mâneci, după moda chinezească.

— E al naibii de frig pe aici înainte să vină dimineaţa, mai ales pentru luna iunie. N-ai cumva prin coburi ceva licoare să mă încălzească? Brandon cotrobăi în coburi până desfăcu legăturile care-i ţineau pătura. Din pătură scoase o sticlă de whisky. Se gândi la Jake Fargo, care-i ţinea locul pe şantier; luase whisky-ul din tabără ca să nu cadă în mâinile avide ale lui Jake. Sticla nu era desfăcută. Îi scoase dopul şi o întinse.

— Slavă lui Dumnezeu! spuse bătrânul. Trase o înghiţitură zdravănă şi-i întinse sticla înapoi lui

[1] În timpul războiului de Secesiune (1861-1865), trupele Unioniştilor aveau uniforme albastre, iar cele ale Secesioniştilor, uniforme gri, (n. tr.).

Brandon.

— Păstreaz-o, îi spuse. Bea cu porţia şi-o să-ţi ajungă sticla până dimineaţă.

— Mulţumesc.

Bătrânul se uită la sticlă, apoi o băgă în buzunar.

— Mi-ai dat-o din cauza hainei ăsteia vechi, pot să pariez. Regimentul al Treilea Ohio. Ai purtat şi tu una, nu-i aşa? Cred că erai destul de mare ca să fi putut fi toboşar. În ce regiment ai fost?

— Pe naiba, îi spuse Brandon. Sunt din Texas.

— Zău? Ei bine, whisky-ul rebelilor e la fel de bun ca oricare altul.

— Mai bun decât multe, îi răspunse Brandon plecând. Peste vreo oră ajunsese la şantier cu ştirile sale de traversare şi cu tronsoanele de şină strălucind în lumina stelelor. Barăcile erau pe aproape golaşe şi întunecoase. Înăuntru oamenii dormeau adânc, pregătindu-se pentru încă o zi de muncă. Bărbaţi nebărbieriţi, cu hainele mirosind a tutun stătut. Trecu apoi pe lângă o linie de manevră pe care era tras un tren cu vagoane de dormit, lumina nopţii reflectându-se în ferestrele compartimentelor în care alţi oameni dormeau. Până aici ajunseseră cu şinele şi, pe undeva, prin preajmă, trebuia să fie vagonul particular a lui Sam Whitcomb, tras pe o linie moartă şi lăsat acolo. Gândul îi veni lui Brandon pe neaşteptate: „Mă întreb cât whisky o mai avea bătrânul veteran”.

Îl avusese în minte pe bătrânul acela tot timpul de când se despărţise de el. Abia acum realiza asta. Era din cauza vestonului albastru; ciudat câte se pot întâmpla pornind de la lucruri mărunte: Lucas spunându-mi *marţafoi,* bătrânul ăla care nu se despărţea de haina veche de aproape douăzeci de ani.

Priveşte acelaşi veston, uitând ceea ce soarele, vântul, ploaia şi anii i-au făcut şi vei putea să-ţi imaginezi că altcineva îl poartă. Aşează-l pe acest altcineva ca santinelă cu muschetă, în faţa unui tribunal şi vei simţi că te afli pe strada pe care e aşezat tribunalul. O stradă prăpădită, prăfuită. Un orăşel prăpădit şi prăfuit, aflat din întâmplare în câmpia Nogal, în care vitele mugeau, fermele se aflau la o sută de mile depărtare unele de altele, iar *comanş* era încă, un cuvânt care te făcea să te uiţi prin prejur, amintindu-ţi cum câţiva dintre ei îşi făcuseră poftele cu soţia vecinului, înainte s-o scalpeze. Şi eu toate acestea, ura cea adevărată nu era împotriva comanşilor. Născut în Texas fiind, considerai războaiele cu pieile roşii ca o parte naturală a activităţii zilnice, ca mâncatul şi dormitul.

Era vorba de un duşman mai recent care-ţi intra pe sub piele – întâi te înfrânge şi apoi se mută în casă.

Care era numele maiorului, tipul care-i avea în subordine pe toţi băieţii ăia cu obrajii ca merele, îmbrăcaţi în albastru? Nu şi-l mai putea aminti, după atâţia ani. Nici măcar aroganţa tipului nu şi-o mai amintea cu aceeaşi senzaţie de furie. Poate fusese un tip plin de bune intenţii, dar cu cutiuţa cam goală. Dar în acele zile ale legii *carpetbagger-ilor,* când Texasul trăia sub supravegherea trupelor de ocupaţie, maiorul acela reprezenta, el singur, toate scârbele de yankei la un loc.

Putea să vadă lanul de porumb din spatele casei Eliott. El şi Buck Elliott complotând, trântiţi la pământ în lan. El de paisprezece ani şi Buck de şaisprezece, amândoi imaginându-şi că sunt ditamai oamenii mari. Ceea ce Booth îi făcuse lui Abe Lincoln putea fi un

model pentru toţi Rebelii şi o lecţie pentru toţi afurisiţii de yankei. Buck avea chiar. Şi arma. Fusese a bunicului său, a bătrânului judecător Eliott, dar judecătorul era reţinut în clădirea tribunalului de către maiorul acela yankeu care umbla aşa băţos prin oraş.

Brandon dorise să fie el acela care să tragă. Şi nu după un acoperiş, în timp ce maiorul se plimba pe stradă. Să i se oprească drept în faţă, să-i spună ce gândeşte un rebel şi apoi să-i arate câtă dorinţă de luptă mai avea Texasul. Să vadă dacă yankeul ştia cum să folosească arma aia pe care o purta. Cam aşa vedea el lucrurile. Dar arma era a lui Buck, iar Buck vroia onoarea şi gloria pentru el însuşi.

— Să tragem la sorţi, insistase Brandon. Ca să fie şanse egale. Să tragem la sorţi, fir-ar să fie.

Când trase paiul scurt şi se despărţi pe pistol, faţa lui Buck arăta de parcă trecuse un cal peste ea… „O să fac rost de altul” jură Buck. „N-o să faci asta de unul singur”.

Brandon putea auzi această voce, acum, în noaptea Montanei; se întoarse de peste ani cu o tresărire, imaginile din trecut erau atât de vii încât privea fără să vadă lungul şir de vagoane de pe linia secundară. În faţa lui nici vorbă de strada ponosită şi prăfuită din Texas. Era transpirat şi asta-l miră; ia te uită ce poate să-ţi facă un prăpădit de veston militar.

Văzu un vagon luminat şi-şi închipui că e cel pe care-l caută. Era ca un pod peste timp. Se îndreptă spre vagon şi, după ce coborî din şa, prinse bălţata de dârlogi. Apoi lovi cu putere în uşa care ducea în vestibulul vagonului.

— Sam, strigă el. Hei. Sam, deşcă bătrână. Deschide odată!

4
ATAC ÎN NOAPTE

Vocea lui Whitcomb, îngroşată, abia se auzea din cauza uşii groase: „Cine-i acolo?” Asta făcea parte din prudenţa normală a unui om care trăise în pericol ani la rând şi care cunoştea obiceiurile preriei. Ţinea de obişnuinţă.

— E Holt, Sam. Holt Brandon!

Uşa se deschise şi Whitcomb apăru, o siluetă înaltă, întunecată în penumbra din vestibul. Nu i se vedea faţa, dar vocea îi era acum clară:

— Vino, băiete.

— Nu mai sta acolo, c-o să prinzi rădăcini.

— Sigur, Sam, spune Brandon şi urcă treptele. Simţi mâna lui Sam căutând-o pe a sa şi strângându-i-o cu cealaltă, Sam îl bătea pe umăr. Degetele lui Whitcomb trădau fără tăgadă bucuria şi plăcerea.

Deschise o altă uşă prin care-l împinse înăuntru pe Brandon. Brandon păşi în lumea liniştită de candelabre strălucitoare, lemn de mahon şi pluş roşu a vagonului particular. I se părea că se scufundă până la tocul cizmei în covoare.

— Ţi-a spus Halliday, nu-i aşa? întrebă Whitcomb.

Brandon dădu din cap, uitându-se la Whitcomb. De trei luni nu-l mai văzuse pe şeful cel mare, pentru că, în ultima vreme, Whitcomb se dezlipea din ce în ce mai rar de birourile sale din Chicago. Brandon spuse:

— Pari a fi în formă, Sam.

Nu era prea sigur că ăsta era şi adevărul. Sam Whitcomb îi amintea întotdeauna de vieţuitoarele

preriei, uscăţiv, puternic şi iute în mişcări. Chiar în haine negre, cu un lanţ de ceas destul de mare ca să tragă şi-un vagon cu el, atârnându-i de-a curmezişul vestei şi tot arăta de parcă aparţinea *Illanos*-ului. Faţa îi era mai ridată însă decât şi-o amintea Brandon de la ultima întâlnire. Putea să fie din pricina luminii. Totuşi Sam îmbătrâneşte şi el – trebuie că are şaizeci de ani, sau chiar şaizeci şi cinci. De-a lungul anilor nu arătase mai mult. Decât un munte că îmbătrâneşte. Avea nasul coroiat al unui yankeu, dar gura îi era generoasă şi privirea caldă. De aproape douăzeci de ani îl ajuta pe Brandon să iasă din întortochelile vieţii. Acuma îi zâmbea:

— Vrei un brandy?

Brandon se gândi la sticla pe care-o dăduse.

— Doar un deget, spuse, scufundându-se într-unul din fotoliile de pluş şi întinzându-şi picioarele încălţate în cizme. Nu prea elegante, cizmele astea, mai cu seamă pentru ambianţa asta luxoasă. Whitcomb ţinea carafa cu băutură într-un dulăpior. Turnă o porţie zdravănă şi i-o întinse lui Brandon.

— Noroc, spuse Whitcomb.

Brandon goli paharul dintr-o sorbitură. Pe stomacul gol alcoolul îl destinse dintr-o dată şi-l înmuie. Îşi aminti că fiica lui Whitcomb trebuia să fie aici. Un capăt al vagonului era separat printr-un perete; în spatele uşii trebuie că erau cuşetele iar Gail era probabil acolo. Ciudat, aproape uitase că Sam are o fată. Îl vizitase o dată pe Whitcomb acasă, în Chicago, dar asta fusese – stai că vedem – acu' vreo zece ani. Da, în 1872. Copila era ca un arc cu codiţe şi de fapt abia o zărise. Whitcomb îl întrebă:

— Cum merge treaba, Holt?

— Începe să mişte. Am trecut de zona de câmpie plată. Apropo, Champ McCoy este în Salish, face scandal în cârciumi.

— Tot pe urmele noastre, ca de obicei, nu-i aşa?

Whitcomb era nemulţumit.

— Să adune în urma noastră, după câte zice, zâmbi Brandon. Spune poveşti de speriat. Suntem într-adevăr la pământ?

Îngrijorarea se putea citi limpede pe faţa lui Whitcomb şi-i adânci ridurile. Nu răspunse imediat; se întoarse şi-şi aşeză paharul gol lângă sticlă. Apoi spuse:

— Cred c-ar trebui să ştii, Holt. Suntem cu spatele la zid.

Brandon era surprins. Nu luase în serios vorbăria lui McCoy, considerând-o doar atât: o vorbărie. Se uită la Whitcomb cu atenţie şi văzu că nu glumea. Arătă eu mâna interiorul elegant al vagonului.

— Nu prea arată aşa locuinţa unui sărăntoc, Sam!

Whitcomb zâmbi. Era un zâmbet de jucător de poker.

— În prerie, construiesc faţade false, astfel încât clădirile să pară de două ori mai înalte decât sunt. Am învăţat de mult şmecheria asta. Dacă te arăţi plin de bani, toată lumea va crede că ai destui. De fapt oamenii sunt gata să-ţi dea bani mai ales dacă sunt convinşi că n-ai nevoie de ei. Adevărul e că lucrăm pe credite de câteva luni bune. Brandon clătină din cap.

— Pista a fost întotdeauna treaba ta. Dar credeam că Mountain creşte şi se dezvoltă cu fiecare contract. Ce naiba, Sam, când am început să lucrez pentru firmă, nu puteai să ai un vagon personal!

— Aşa-i, încuviinţă Whitcomb. Începu să se fâţâie. Întâi am avut un subcontract şi zece dolari. Şantierul

ăla din Texas, în primul sezon, când ai început să lucrezi pentru mine, a fost prima mea afacere independentă. Am câştigat ceva bani, când am îndeplinit contractul, dar am fi fost şi acuma o companie de mâna a doua, dacă ne-am fi extins doar în funcţie de beneficii, de la un contract la altul. Este un sistem prea lent, dacă te gândeşti ce mici pot fi beneficiile. După fiecare contract, am pus deoparte banii necesari pentru următorul şantier şi restul l-am investit. Investiţiile bune însemnau că puteam avea mai repede mai mulţi bani, că puteam cumpăra echipamente mai bune, plăţi salarii mai mari şi că puteam câştiga licitaţiile pentru contracte noi. Mă-nţelegi?

Brandon dădu din cap.

— În ultima vreme am mizat greşit, Holt. O mulţime de investiţii care erau sigure înainte de crahul din ’73, nu mai sunt bune şi am făcut câţiva paşi greşiţi. N-o să-ţi spun câţi bani s-au dus pe apa sâmbetei. Asta-i problema mea, n-o să te încarc cu ea. Dar acum suntem la ananghie, băiete. Treaba asta din Montana poate să ne scoată la lumină, pentru că înseamnă că vom obţine alte contracte. Toată lumea sprijină pe învingător. Iar cel ce pierde primeşte un şut.

Brandon clătină din nou din cap. Pentru el, construcţia telegrafului însemna să-ntinzi firele, indiferent de teren. Toate aceste. Chestiuni financiare, atât de întortocheate, de care-i vorbise Whitcomb, nu prea erau pe înţelesul lui. Îi acorzi încredere unui om ca Whitcomb şi mergi, pe mâna lui. Îţi aminteşti că Sam Whitcomb a lucrat cu Edward Creighton în ’61, Western Union a construit linia de telegraf până la Salt Lake City, făcând astfel legătura de la un ocean la

altul. Îţi aminteşti poveştile pe care ţi le spunea Sam, despre vremurile când indienii atacau şi ardeau stâlpii de telegraf, iar oamenii de la gările izolate zăceau scalpaţi şi goi sub soarele preriei. Îţi aminteşti că acesta e un om de care merită să te legi.

Acum Brandon îşi deschide şi-şi strânse pumnul.

— Trecem prin cele Trei Surori. N-avem de ales. Whitcomb încetă să se mai fâţâie şi se uită la Brandon.

— E o scurtătură, spuse Brandon. Halliday e împotrivă. Am vorbit cu el astă-seară.

— Mi-amintesc rapoartele, spuse Whitcomb. Topografii au avut necazuri. Eşti sigur că-i bine ce faci, Holt?

— Orice e bine decât să văd Mountain Telegraph cu burta în sus, spuse Brandon şi-şi aminti zâmbetul lui McCoy.

Atunci o văzu pe Gail. Uşa de la compartimentul de dormit se deschisese fără zgomot şi ea stătea în uşă. Se înfăşurase într-un şal peste cămaşa de noapte; părul îi cădea pe spate, lung şi auriu şi ochii îi erau somnoroşi. Nu era pregătit pentru femeia în care ea se transformase. Se împlinise, iar buzele îi arătau caracterul capricios. Era mai cu seamă din cauza formei buzelor, îşi spuse Brandon, pentru că vocea li era plăcută. Rosti:

— V-am auzit vorbind.

— Ţi-l aminteşti pe Holt, nu-i aşa, Gail? făcu Whitcomb prezentarea.

Ea înaintă şi întinse mâna către Brandon. El se lupta să se ridice în picioare şi luă mâna, pe care o găsi prietenoasă şi fermă. I-a plăcut felul în care şi-au dat mâna; era stilul lui Whitcomb. Îi zâmbea cu ochii.

— Sigur că da, răspunse ea. Teribilul, texan al lui

tata. Seful de şantier ai cărui muncitori aleargă de îndată ce dă un strigăt. Am auzit multe despre dumneata, domnule Brandon. Îmi eşti întotdeauna dat de exemplu, atunci când tatăl meu doreşte să-mi ţină o predică. Deşi aş prefera să fiu comparată cu cineva mai puţin necizelat.

— *Abigail*! se răsti Whitcomb.

Brandon avu un sentiment de puternică aversiune. Şi o senzaţie acută de jenă; se simţea ca un om pus la stâlpul infamiei fără nici un motiv. Era prea obosit pentru acest gen de conversaţie. Replică, încercând să lovească şi el:

— L-am auzit pe Sam predicând câtorva. Şi trebuie să spun că întotdeauna au meritat-o.

Stilul lui direct o surprinse pe Gail şi, pentru o clipă, el avu impresia că vede la ea o profunzime pe care nu i-o bănuise. Apoi ochii ei râseră din nou, dar acum râdea de ea însăşi.

— *Touche*! spuse. Asta-i o vorbă franţuzească domnule Brandon.

— N-o folosim la treabă.

— Faci treabă bună?

— Cât pot de bună.

— Atunci poate că vei face una şi pentru mine. M-am săturat să mă tot las zgâlţâită de trenul ăsta amărât şi să trec printr-o duzină de orăşele pline de cocioabe, care toate seamănă între ele. Speram să fie o călătorie palpitantă. Contez pe dumneata pentru asta.

— O să te surprindă, spuse Brandon, dar traiul nostru e pe cât de dur, pe atât de plicticos. O să descoperi asta pe şantier, dacă te interesează să vii să vezi. Numai să nu ne încurci din treabă, cât timp stai pe-acolo.

Ea se uită la taică-său.

— Întotdeauna este aşa insolent? întrebă amuzată.

Whitcomb îi spuse încet.

— Du-te înapoi la culcare, Gail. Noi avem de discutat.

— Desigur, rosti, întorcându-se supusă şi îndreptându-se spre cuşetă. La uşă se întoarse şi zâmbi, arătând în felul ăsta că sfiala ei nu fusese decât o prefăcătorie. Zâmbetul îi era plin de zburdălnicie şi o parte din supărarea lui Brandon se topi. Bănuia că era un copil al cărui trup numai se transformase în femeie, dar totuşi nu era sigur. Şi-o aminti pe Miss Ellen fără alt nume, care-i dovedise curaj şi maturitate.

— Noapte bună, domnule Brandon, spuse Gail făcându-i cu ochiul în timp ce închidea uşa.

Sam Whitcomb îşi dădu mâinile în lături, cu un aer obosit.

— Îmi cer scuze pentru ea, Holt.

— Sper să nu se apropie de şantier. Nu facem acolo petrecere pentru doamne.

— Am fost dur cu toată lumea în viaţa mea, în afară de ea. Am vrut-o, la bătrâneţe, Holt şi a rămas fără mamă de la vârsta de zece ani. Am obligat-o să călărească cu şa de damă, pe-o parte, când de fapt ceea ce-mi doream cu adevărat era să fie indiancă. E un plod răsfăţat, îmi dau seama. Aş fi lăsat-o acasă, dac-aş fi avut tăria să mă împotrivesc. Tot ce te rog este să nu uiţi că ea n-a cunoscut niciodată viaţa pe care am dus-o noi. Whitcomb îşi arăta îngrijorarea. De fapt nu, nu e chiar atât de simplu. Trebuie să te rog încă ceva.

— Să n-o las să vadă cât e de plictisitor pe aici? întrebă Brandon?

— Nu, spuse Whitcomb. Să n-o laşi să se facă de

baftă. E vorba de un bărbat.

— Da, spuse Brandon gânditor. Întotdeauna e câte unul.

— Kirk Halliday.

Asta-l surprinse cu adevărat pe Brandon.

— El? Păi ar putea să-i fie tată!

— Poate că asta-i ceea ce o atrage la el. Au fost logodiţi un an. Kirk credea că dacă o arvunise putea s-o şi strunească. Dar acum ea ştie că el e pe-aici şi cred că asta e, măcar în parte, motivul pentru care a hotărât să vină cu mine. E tare voluntară, Holt. Asta-i şi vina mea; n-am putut să fiu un tată adevărat pentru ea, în toţi anii ăia când ea era în creştere iar eu eram mai tot timpul pe graniţă. Dar fata asta are multe părţi bune. Ajută-mă s-o ţin în frâu.

Brandon îşi strânse mâna pumn şi se uită lung la ea. Nu era destul că trebuie să salveze Mountain Telegraf, gândea; mai trebuia s-o salveze şi pe fata lui Whitcomb de propria iei prostie. Se uita la Whitcomb şi se întreba ori de reală era afecţiunea sa pentru acest om şi cât anume din acest sentiment era de fapt obişnuinţa de a-l asculta şi îndelungata lor camaraderie. Nu-i era clar. Şi nu-i fusese niciodată.

Spuse, încercând să reia firul rupt al discuţiei.

— În ce priveşte traseul ăla prin Valea celor Trei Surori… Whitcomb dădu din cap.

— Am încredere în judecata ta, Holt. Totuşi nu pot neglija rapoartele topografilor. Se mai învârti câteva minute, gândind adânc, un om încolţit din toate părţile. Privi spre el:

— Ţi-ai golit paharul, Holt. Mai vrei brandy?

— Nu astă seară, spuse Brandon.

Atunci Brandon sări în picioare, surprins. O cizmă

pocnise, de perete uşa care dădea în vestibul şi singurul său gând era că Whitcomb trebuie să fi uitat să încuie uşa de afară.

Doi bărbaţi ţâşniră în vagon, unul în spatele celuilalt. Doi bărbaţi mascaţi, cu mantale din pânză cerată peste haine, ca să-i fie şi mai greu de identificat. Aveau armele în mână şi asta-i ceea ce-l opri pe Brandon să încerce să-şi scoată pistolul – asta, precum şi faptul că-i identificase. Nimic nu putea ascunde dimensiunea uriaşă a umerilor ca şi carura tipului din frunte; lui Brandon îi era cunoscută şi cea de-a doua siluetă, mai subţiratică. Următorul său gând a fost că nu-l adormise pentru prea multă vreme pe Sherm Lucas. Spuse:

— Ce dracu-i asta, Champ?

Vocea lui McCoy se auzi înăbuşită prin basma.

— O să afli. Acuma ridică-ţi mâinile şi aşează-te cu faţa la perete, Brandon. Şi tu, Whitcomb. Whitcomb, nevenindu-i să-şi creadă ochilor, se uită la Brandon şi întrebă?

— E Champ McCoy?

— Da. A înnebunit, spuse Brandon.

— Ca o vulpe, râse McCoy din fundul gâtului. Îşi mişcă arma înainte şi înapoi, ca să acopere tot vagonul. Continuă: Faceţi ce v-am spus.

Ce spuse oare Kirk Halliday? „Îi cunosc pe cei de la Consolidated. Nu se vor coborî niciodată să angajeze ucigaşi”. La dracu, gândi Brandon, ar trebui să fie acum aici să vadă cum e!

Lucas îl îngrijora cel mai tare, Lucas, pe care-l pocnise în cap şi care probabil că abia aştepta să i-o plătească. Nu-l putea ignora nici pe McCoy, mai ales atunci când McCoy devenise atât de îndrăzneţ în cât să facă aşa ceva. Pericolul era acolo, în vagon, fără nici o

îndoială. În liniştea care se lăsă după vorbele lui McCoy, zgomotul făcut de geamul care se sparse umplu vagonul.

La una din ferestre apăru o spărtură în formă de stea. Prima impresie a lui Brandon fu că Lucas trăsese la întâmplare un foc de intimidare. Dar bunul simţ îi spuse că se înşelase, întrucât cei doi n-aveau nici un motiv să facă zgomot căci ar fi trezit tot trenul şi ar fi scos toţi muncitorii din paturi.

Atunci înţelese.

O altă spărtură apăru în geam. De data aceasta Brandon auzi un foc de puşcă în depărtare. Cineva, acolo, în întuneric îi văzuse pe cei doi mascaţi prin geamul luminat şi trase în ei.

Brandon sări într-o parte şi se ghemui. McCoy se întorsese şi, datorită grabei, aproape că-l dărâmă pe Lucas. Într-o secundă cei doi erau în vestibul şi, după zgomotul pe care-l făceau, îmbrâncindu-se ca să iasă pe uşă. Brandon îşi scoase pistolul. Văzu chipul încordat şi mirat al lui Whitcomb; zări în goană şi uşa de la compartimentul de dormit. Era din nou deschisă. Gail era în uşă privind surprinsă.

Brandon se repezi în vestibul. Ajunse acolo şi, găsind uşa exterioară deschisă, sări pe rambleu. Ateriză greoi şi se luptă să-şi menţină echilibrul. Rămase nemişcat, uitându-se în toate părţile; de-a lungul trenului, două siluete cocârjate alergau. Mai încolo, Brandon văzu nişte siluete de cai.

Trase un foc dar ştiu, încă de pe când trăgea, că nu nimerise. Îi văzu pe McCoy şi pe Lucas sărind în şei şi îndemnând caii ia galop. Alergă spre bălţata care-l aştepta şi-o prinse de dârlogi. Tot trenul se trezise, fremătând; primii muncitori ieşiseră deja afară. Erau

între Brandon şi cei doi călăreţi care fugeau, aşa că nu mai trase. Se uită peste preria luminată de stele de unde veniseră acele focuri de puşcă. Numai era lună acum, dar putea vedea, destul de neclar, un alt călăreţ. Arăta imens în şa şi-şi agită arma în timp ce se îndepărtă.

— Domingo, strigă Brandon în urma lui. Domingo, vino înapoi!

Dar uriaşul negru nu-i dădu atenţie iar Brandon gândi: „Acum îi sunt de două ori îndatorat”. Îşi dădu seama că Domingo îl urmărise încă de când se despărţiseră, în pădure, mai sus de Salish.

Se ridică în şa. Whitcomb era acum pe treptele vagonului. Vocea i se auzi peste strigătele înfierbântate ale muncitorilor pe jumătate îmbrăcaţi care se-nvălmăşeau de-a lungul rambleului.

— Aşteaptă, Holt! strigă Whitcomb. Unde te duci?

— În tabără, îi răspunse Brandon. Ar fi bine să postezi o santinelă pentru restul nopţii. Dar nu cred că prietenii noştri se vor întoarce. Le-a cam fost de-ajuns. Dar ne-au arătat cât de îndrăzneţi au devenit cei de la Consolidated.

— Dormi aici în noaptea asta, îl îndemnă Whitcomb. Brandon clătină din cap.

— Vreau să fiu mai aproape de tabără când răsare soarele. Avem treabă şi e timpul să ne-apucăm serios de muncă. Îşi întoarse calul trăgând de dârlogi.

— O s-o iau pe scurtătura de care ţi-am spus Sam. Noaptea asta m-a hotărât. Ne vedem curând.

5
NEBUNUL

Nu ajunse mai departe de Salish, la întoarcere. Era atât de dărâmat de oboseală, că nu se mai putea ţine în şa. Ajunse în oraş în acel moment liniştit dintre miezul nopţii şi dimineaţă; strada era calmă, de parcă un vânt puternic ar fi măturat toată larma, toţi scandalagii din Salish. Ferestrele, ca nişte ochi morţi, 31 priveau. În lumina slabă a stelelor, un vagabond beat se împleticea, cu un câine scheletic după el; şi când Brandon coborî de pe cai, ecoul propriilor sale cizme îl urmări cât traversă strada şi veranda.

Îşi duse bălţata în îngrăditura din spatele birourilor lui Mountain unde se îngrămădeau căruţe şi stive de materiale, abia vizibile în întuneric. Se îndreptă apoi, frânt de oboseală, către casa Ballard, hotelul în care stătea Halliday. Un recepţioner adormit îi puse să semneze şi-i dădu cheia. Urcă scările şi intră în cameră.

Doar numele oraşului era diferit ca şi cel al hotelului, gândi el. Văzuse acelaşi covor ponosit şi aceeaşi lampă afumată în nenumărate alte locuri de pe graniţă, chiar şi tapetul i se părea cunoscut, ca şi ligheanul ciobit şi carafa. Calendarul de pe perete era vechi de doi ani şi făcea reclamă unei companii din St. Louis care vindea echipamente miniere. Patul arăta cam desfundat. Spera ca gângăniile să nu mişune cu nemiluita. Se întrebă dacă nu cumva ploşniţele erau vreo specie migratoare care-i urma pe muncitorii de la telegraf din oraş în oraş. Zâmbind la un asemenea gând, îşi scoase

cizmele îşi atârnă centura cu pistolul într-un cui, deasupra patului, suflă în lampă şi se vârî în aşternut.

Încuiase uşa, dar poate c-ar fi fost mai bine să fi proptit şi un scaun sub clanţă – se gândi el, amintindu-şi de Champ McCoy şi de Sherm Lucas, de îndrăzneala lor din această noapte. Prea obosit, ca să se ridice şi să baricadeze uşa, îşi zise: „La dracu cu ăştia!”, Cu toate acestea, somnul nu se lipea de el. Dormise atât de mult timp sub cerul liber sau în cort, incit acum i se părea că zidurile se mişcă înspre el, iar tavanul parc-ar fi fost un capac de sicriu. Stătea întins în pat, ascultând zgomotele din această construcţie din scânduri; auzi clar scârţâitul arcurilor, când vecinul din camera de alături se întoarse în pat. Cineva sforăia puternic ceva mai încolo; şi la un moment dat, i se păru că aude râsul unei femei, sau poate plânsul ei.

Dimineaţa de ieri era ceva de care-şi amintea ca dintr-o altă viaţă. După-amiaza, de asemeni, cu asediul şi împuşcăturile sale, era tot atât de îndepărtată ca şi Dallasul. Trebuise să se măsoare cu prea mulţi oameni, îşi dădu el seama şi lupta asta permanentă îl secătuise de puteri.

Mai întâi fusese Sherm Lucas şi ceata sa şi apoi trebuise să se confrunte cu Miss Ellen. În Salish gustase din antipatia lui Kirk Halliday şi o făcuse de oaie cu Doc King, când fusese vorba de nebunul din Valea Celor Trei Surori. Ai fi putut crede că ăsta era cel mai bun prieten al doctorului! Apoi fusese întâlnirea din dreptul cârciumii cu Champ McCoy şi cu Sherm Lucas iar după aceea, după ce ieşise din oraş, îl găsise pe acel bătrân în veston albastru spălăcit şi-i dăduse o sticlă de whisky. Asta era o amintire plăcută, cu toate că-l ducea înapoi, spre gândurile amare pe care i le

provocase vederea vestonului. Abia acum realiză că, la întoarcerea spre Salish, ocolise cât mai mult tabăra unde stătea de pază bătrânul, fără să ştie de ce. Văzuse în depărtare lumina focului şi astfel ştiuse că bătrânul fără nume era la datorie.

Fata aia, Gail... apăru din întuneric, în spatele pleoapelor închise, atât de dulce şi feminină încât se scutură de acest gând, găsind că este o lipsă de loialitate faţă de Sam Whitcomb. Al naibii să fie dacă fata asta nu-l scosese din sărite cu aerele ei de copil răsfăţat care-şi închipuia că Holt Brandon trebuie să-i arate minunile Vestului! Iar Sam Whitcomb nu-i adusese nici o alinare cu ştirea că Mountain Telegraph era într-adevăr la înghesuială şi se clătina. Dar dintre întâmplările zilei, apariţia lui Champ McCoy şi a lui Sherm Lucas, cu armele în mâini, pusese capac la toate.

Se întreba acum, aşa cum se întrebase şi în vagonul lui Sam şi pe drumul de întoarcere spre Salish, ce naiba-i împinsese pe ăştia să facă aşa ceva. Poate că Lucas, nebun de furie după lovitura primită în ţeastă, să fi dorit să se răzbune şi să-l fi urmărit. Dar Champ McCoy n-ar fi sprijinit o astfel de tâmpenie. Champ putea să fie al dracului de dur, dar era precaut. Un glonţ tras din tufişuri era mai aproape de modul de lucru al lui Champ, în noaptea asta însă fusese mai îndrăzneţ. Să-l fi vânat pe Whitcomb? Avea oare de gând să-l omoare pe bătrânul Sam şi să lase astfel Mountain Telegraph fără conducere?

Nici un răspuns nu-i veni în întunericul camerei de hotel şi orice încercare de a gândi era de parcă ar fi cărat un ditamai bolovanul pe creştet, aşa că, în cele din urmă, Brandon se întoarse şi îşi impuse să

adoarmă. Se trezi în lumina gri a zorilor pentru că aşa îşi comandase. Şi în timp ce tot orăşelul încă mai dormea, el se îmbrăcă şi ieşi în stradă. În lumina zorilor, oraşul arăta ca un cotoi bătrân şi cenuşiu. Brandon bătu în obloanele încă încuiate ale unui restaurant chinezesc, devenind astfel primul client al zilei; douăzeci de minute mai târziu, în timp ce oraşul încă mai era întunecat şi tăcut, el călărea spre nord.

În faţă, dealurile înalte erau învăluite în ceaţă. Călărea pe lângă linia de telegraf pe care o construise şi se gândea la cât de multe mile mai avea de întins firele şi de înfipt stâlpii din lemn de pin; iar timpul parcă era o mână uriaşă, care-l strângea. Călărea nerăbdător, dar şi cu o oarecare bucurie; toate întrebările nopţii se vor rezolva de la sine, nu avea nici un rost să-ţi faci griji pentru lucruri pe care nu le poţi înţelege. Munca, în schimb, era ceva ce putea fi înţeles şi care te aştepta. Mâinile sale îi duceau dorul; se aplecă în şa şi-şi îmboldi iapa la galop.

Atunci când montezi linia de telegraf, fiecare zi seamănă cu celeilalte, cu excepţia schimbărilor de vreme şi a problemelor specifice din ziua respectivă. Dar chiar şi problemele se înscriu într-un tipar ce se repetă, astfel că, atunci când o roată de căruţă se rupe, sau bucătarul sărează prea tare carnea, sau corturile sunt smulse noaptea de vânt, ai senzaţia că aceste lucruri s-au mai întâmplat şi se vor mai întâmpla. Necazurile sunt asemănătoare, deşi nenumărate. Zilele se îngrămădesc unele peste altele, până când nu mai ştii dacă e duminică, sau Crăciunul, sau ora şapte şi jumătate şi singura zi care se deosebeşte de celelalte este cea pe care ţi-ai marcat-o în minte, cea în care munca se va fi încheiat lax timp

sau în care îţi vei vedea în faţa ochilor eşecul.

Aşa era şi cu Holt Brandon în săptămâna de după Salish. Fiecare zi ocupată de la răsărit până la apus şi chiar şi mai târziu, în întuneric, cu imense focuri luminând zona pentru muncitorii care făceau ore suplimentare. Ţinea permanent un om în şa doar ca să supravegheze echipa. Îi muncea din greu, de nu mai aveau când să cârtească, îşi împărţise oamenii în trei echipe: avangarda săpa gropile pentru stâlpi, oamenii răsfiraţi de-a lungul liniei săpau fiecare câte o groapă de patru picioare adâncime în pământul tare. Îndată ce-şi termina treaba, ultimul trecea pe lângă toţi ceilalţi, măsura distanţa convenabilă şi începea din nou să sape. Constituiau astfel un lanţ continuu, care se îndrepta mereu înainte.

Cel de-al doilea grup tăia. Stâlpii şi-i aşeza. Cel de-al treilea întindea firele. Mai era şi un muncitor care venea în urma lor, tăind toate crăcile care atingeau firele în această zonă denivelată, unde creşteau arbori peste tot, urcând spre dealuri. Anii îl învăţaseră pe Brandon cum să realizeze o muncă de echipă şi cea mai importantă atribuţie a sa era să aibă grijă ca nimeni să nu chiulească. Asuda cot la cot eu ei şi era peste tot în acelaşi timp. Echipamentul lui Mountain Telegraph era bun – căruţe solide şi corturi prin care nu pătrunde ploaia, bucătăria de campanie bine utilată. Muncitorii mâncau bine. Oamenii aveau experienţă; mai făcuseră astfel de lucrări şi pe alte şantiere. Singura problemă era, ca întotdeauna, cea a aprovizionării. Dar având Salishul ca bază de aprovizionare şi linia de telegraf nou-nouţă pe care tocmai o montau, la dispoziţie ca să transmită ce au nevoie, ei reuşeau să asigure un circuit continuu de

căruţe încărcate cu toate cele de trebuinţă între capătul căii ferate şi acest avanpost din sălbăticie.

Sam Whitcomb era în Salish acum, stând toată ziua la birouri, doar noaptea întorcându-se la vagonul său particular. Sam era dintre cei care puteau înţelege că atunci când un şef de şantier urlă după izolatori, înseamnă că vrea izolatori, Halliday era şi el acolo, făcând comisioane pentru şeful cel mare şi, în general, făcându-se util. Brandon se întreba însă ce se întâmplase cu McCoy şi Lucas.

Zilele treceau şi nici un semn. Nici fire tăiate, nici gloanţe zburând în jur. Nimic decât necazurile de zi cu zi, normale când ai de parcurs asemenea distanţe.

Cu toate acestea, Brandon îşi posta în continuare santinelele, deşi atunci când nu-l laşi pe om să se odihnească noaptea, a doua zi nu-i mai poţi cere să muncească cu acelaşi rezultat. Se terminase cu orele vesele din jurul focului de tabără, după încetarea zilei de muncă. Se terminase şi cu distracţia preferată a muncitorilor, acele parodii de tribunale în care se judecau unii pe alţii pentru nerespectarea reglementărilor. Repede la culcare, băieţi, dacă nu sunteţi la ore suplimentare. Dimineaţa vine repede.

Aşa înţelegea Brandon să conducă un şantier; aşa era întotdeauna când se lua la întrecere cu timpul. Era un tip singuratic, care nu se amesteca cu oamenii săi. Era pintenul care-i îmboldea permanent. Era respectat de toţi ceilalţi, dar prea puţin iubit. Le citea toate astea în ochi, când le trăgea câte-un perdaf.

Pe câţiva îi cunoştea de multă vreme, unii erau veterani, în serviciul lui Sam Whitcomb, chiar de mai multă vreme decât el însuşi. Jake Fargo, de exemplu, cu favoriţii ăia ai lui, gata să se îmbete ori de câte ori

primea salariul. Lucrase cu Whitcomb la Western Union şi putea să-ţi povestească cum îi speriaseră şi-i făcuseră să respecte magia omului alb pe cei doi şefi indieni, Washakie şi Winnemuoca, făcându-i să comunice prin telegraf şi aducându-i apoi cu diligenţa la un punct aflat la jumătatea celor cinci sute de mile care-i despărţea. Fuseseră două piei roşii tare uimite, povestea Jake, când au comparat ce-au vorbit şi au realizat cât de repede fulgerul lung le dusese cuvintele. Dar, desigur, mai târziu indienii au trecut de spaima şi respectul pe care li-l insufla telegraful. Au realizat destul de curând că mişcările trupelor de soldaţi erau comandate prin telegraf şi au învăţat o şmecherie foarte isteaţă: să taie firele, să le împăneze cu fire din piele, astfel că puteai să cauţi la nesfârşit unde era întreruperea.

Din fericire, nu erau indieni care să-ţi facă necazuri aici în Montana. Nu în aceste zile. Şi deşi se părea că ultimii bizoni veniseră din Saskatchewan în Montana, erau destul de puţini dacă-i comparai cu imensele turme care înnegreau înainte preriile dintr-o zare în alta. Nu mai era vorba de stâlpi dărâmaţi de uriaşele animale care-şi frecau spatele de aceştia. Western Union avusese la un moment dat ideea de a împăna stâlpii cu ţepuşe ascuţite, ca să-i îndepărteze pe bizoni. Dar renunţaseră repede de tot la această idee. Bizonilor le plăcuseră aceşti piepteni improvizaţi Astea fuseseră necazurile într-o altă epocă; Brandon îşi avea şi el necazurile lui, dar munca mergea înainte. Şase oameni ca să bată scoabele în stâlpi, să-i înalţe şi să-i aşeze la locurile lor. Patru oameni şi un atelaj să întindă firele şi să le pună pe stâlpi. Conducătorul atelajului mai avea şi altele de făcut: trebuia să mute

tabăra şi să-l ajute pe bucătar. În fiecare dimineaţă căruţa era încărcată cu corturi şi cu bucătăria de campanie şi se ducea până în punctul cel mai îndepărtat ce urma a fi atins în ziua respectivă. În fiecare seară, tabăra era instalată din nou, până când, într-o seară ajunseseră în Valea Celor Trei Surori, câmpia plină de iarbă, punctată de copaci, întinzându-se în faţa lor.

O zonă bună, îşi spuse Brandon, stând în şa şi uitându-se de jur împrejur. O zonă în care va putea să mai reducă din timpul de construcţie. Copaci la îndemână pentru a face din ei stâlpi. Îşi aţinti privirea spre cele trei dealuri, de la care i se trăgea numele văii şi îşi aduse aminte că Warlock era sus, aproape de creasta dealului cel mai îndepărtat către apus. Măsură distanţa cu ochii, numără zilele pe care le mai avea la dispoziţie şi simţi cum i se strânge stomacul.

Kirk Halliday veni a doua zi din Salish într-o trăsurică deschisă. Rămase în trăsurică, uitându-se de jur împrejur; i se vedea interesul pe figură. Mână apoi calul până la locul din care Brandon conducea săpătorii. Halliday ridică o mână în semn de salut şi-şi drese glasul.

— Am avut o discuţie lungă cu Sam Whitcomb, Brandon. A fost de acord cu schimbarea ta de rută. Spunea că niciodată n-ai dat greş până acum. Te cunoaşte mai bine decât mine. Probabil m-am cam pripit în noaptea aceea.

Era cea mai verde ramură de măslin pe care un om i-o putea oferi, admise Brandon în sinea lui. Ce rost avea să te întrebi ce-i în spatele ei?

— Aprovizionarea merge strună, spuse.

— Asta-i mâna celor din Salish. După cât se vede şi

tu te-ai ocupat ca lucrurile să meargă strună şi aici. Îţi mulţumesc, domnule. O să pot să-ţi telegrafiez mulţumirile mele în Warlock peste câteva săptămâni.

Halliday privi valea înspre nor, cu mâna streaşină la ochi.

— Ceva necazuri cu nebunul ăla care ne-a alungat topografii?

— Ăla? Nu, nici un semn.

— Bine, mormăi Halliday şi în curând o luă din loc înapoi spre sud, trăsurica arătând ca un bondar negru în zare. Brandon îşi clătină capul, privindu-l cum pleacă. Halliday se agăţa cu îndârjire de personajul acela excentric.

Dar a doua zi tabăra avu un al doilea vizitator şi un al treilea.

Săpătorul cel mai avansat îl văzu pe primul şi strigătul său îl alertă pe Brandon.

Dinspre vest venea pe o muchie de deal, profilat astfel pe soare, un călăreţ înalt, cu faţa ascuţită şi barba argintie, tunsă îngrijit. Acesta era pământul omului de pe cal; nota de ciudăţenie o dădea îmbrăcămintea lui. Purta uniforma completă de colonel de cavalerie din armata Confederată, inclusiv sabia şi o purta ca cineva care se îmbracă aşa de obicei. De data asta, uniforma nu era ponosită.

Săpătorul scuipă nişte tutun de mestecat.

— Ce naiba, spuse el, fără să se adreseze cuiva anume. E vreo aniversare a Confederaţilor astăzi?

Brandon avea impresia că e transportat înapoi în timp.

— Uită-te mai bine, amice. N-ai văzut decât jumătate din spectacol.

Un al doilea călăreţ apăruse, alăturându-se primului.

Cel de-al doilea era uriaşul negru Domingo, care umplea şaua la refuz. Domingo era îmbrăcat în haina de lucru, dar se ţinea în şa cu rigiditate militară. O secundă, cei doi se profilară împreună pe cer; apoi înaintară, călărind în spatele calului ce aparţinea colonelului. Când fură îndeajuns de aproape, soldatul îşi ridică mâna înmănuşată într-un salut curtenitor şi întrebă:

— Cine e responsabilul aici?

— Eu sunt, răspunse Brandon şi-şi spuse numele. Amândoi caii erau însemnaţi cu un T încercuit, observă el. Fusese prea întuneric ca să vadă vreo dangă în acea primă noapte când îl întâlnise pe Domingo.

— Domnule, spuse soldatul, sunt colonelul Templeton. Alan Templeton. În prezent sub comanda generalului Longstreet, la fel ca şi însoţitorul meu, căpitanul Israel Domingo, un om liber. Constat că dumneavoastră construiţi o linie de telegraf, în folosul cui, dacă-mi permiteţi să vă întreb?

Un clopoţel de avertizare sună în capul lui Brandon, sugerându-i răspunsul sub forma unei mici minciuni.

— Superiorii noştri îşi au sediul în New Orleans.

— New Orleans! Templeton avea alura unui vultur, cu aceeaşi privire, acelaşi cioc neînfricat. New Orleans, domnule, este în mâinile yankeilor. Generalul Butler a cucerit oraşul iar flota lui Farragret atacă Vicksburgul. Se întoarse repede către tăcutul Domingo. Ţi-ai repartizat trupele cum trebuie, căpitane? Am înconjurat cu totul acest şantier?

În faţa lor se întindea netedă câmpia, doar acel deluşor blocând vederea. Nu era un loc prin preajmă în care o trupă de oameni să se poată ascunde şi cu toate astea Domingo spuse cu solemnitate:

— Ordinele dumneavoastră au fost îndeplinite, domnu'! Cu o umbră de tristeţe în voce.

Această tristeţe îl atinse pe Brandon, făcând să dispară ridicolul situaţiei şi-i înăbuşi râsul. Acesta era, deci personajul excentric ce se cantonase în Valea Celor Trei Surori, izgonindu-i pe topografii lui Mountain Telegraph şi forţându-i să aleagă un traseu mai lung până la Warlock. Brandon se aşteptase să vadă un nebun din soiul celor cu părul lung şi ochi fanatici. În loc de asta, întâlnise un bărbat educat evident, bucurându-se de o creştere aleasă. Cu toate acestea, bărbatul era nebun, atât de nebun încât pentru el timpul stătuse pe loc. Aproape două decenii după pacea de la Appomattox, acest război trecut era încă o realitate pentru Colonelul Alan Templeton. La fel de real ca şi calul pe care-l călărea şi sabia pe care o purta la brâu.

Ce spusese oare Doctorul King, în Salish, când el, Brandon, îl întrebase despre nebunul din Valea Celor Trei Surori? „Aş putea să-ţi povestesc mai multe despre el. Dar persoana în cauză mi-e atât prieten cât şi pacient".

Şi fata aceea pe care-o chema Miss Ellen, care, împreună cu acelaşi Israel Domingo, salvase un om al lui Mountain Telegraph pentru ca apoi să-i ceară să nu intre în Valea Celor Trei Surori? Fata care avea un motiv al ei pentru această cerere motiv pe care însă nu-l explicase. Holt Brandon putea să-i vadă trăsăturile în figura lui Alan Templeton şi astfel un alt mister se clarifica. Şi-ar fi pariat tot salariul de luna viitoare că ea este fiica lui Templeton şi acum putea înţelege de ce nu dorise să-i povestească nebunia tatălui său.

Multe lucruri îi erau clare acum, deşi problema nu

dispăruse doar pentru că o înţelegea. În faţa lui stătea un bărbat care se opunea liniei de telegraf şi acest bărbat. Trebuia supus cu altfel de arme decât cele pe care le puteai folosi cu un altul. Puteai să-ţi îndrepţi pistolul împotriva unui Champ McCoy, dar nu şi împotriva lui Alan Templeton, dacă doreai să-ţi păstrezi onoarea şi mândria.

— Şi eu sunt texan, domnule, spuse Brandon. Şi vă dau cuvântul de onoare al unui Confederat că acest telegraf este al unei întreprinderi particulare şi nu are nimic de-a face cu războiul.

— Eşti texan? Faţa uscăţivă a lui Templeton rămase nemişcată. Atunci de ce nu eşti în uniformă? Pari a fi în putere. Şi nici o întreprindere nu poate fi considerată ca neavând nimic de-a face cu războiul, atâta timp cât există un război. Ai spus ce-ai avut de spus şi nu m-ai convins. Constat că dumneata şi oamenii dumitale nu sunteţi echipaţi pentru luptă, iar faptul că am venit aici, într-un fel de armistiţiu, îmi opreşte mâna. Mă voi întoarce într-o săptămână. Dacă dumneata şi oamenii dumitale sunteţi încă aici, nu voi avea de ales. Voi ordona să vă atace. M-aţi înţeles?

— Ascultaţi, începu Brandon.

— Bună ziua, domnule, spuse Templeton apăsat.

În spatele lui Templeton, Domingo îşi clătina capul mare, cu ochii trişti, buzele sale groase rostind cuvinte neauzite. Toată figura lui era o pledoarie pentru toleranţă, o cerere mută de înţelegere, care-l calmară pe Brandon. Acum ştia în ce monedă să-şi plătească datoria faţă de uriaşul negru şi dădu din cap încetişor.

Templeton salută ţeapăn şi-şi întoarse calul cu dârlogii. Cei doi urcară colina. Pe culme, se profilară din nou pe cer, un Don Quijote în uniforma gri a

Confederaţilor şi uriaşul său Sancho. Imediat apoi dispărură.

6
ÎN INIMA NOPŢII

Când focul de la cină era aproape să se stingă, Brandon îl chemă pe Jake Fargo în cortul său. Fargo, înalt şi viguros, intră prin deschizătura cortului şi-şi găsi un loc în mijlocul echipamentului lui Brandon, ghemuindu-se neîndemânatec în acest spaţiu mic.

În cort erau, printre alte lucruri, instrumentele telegraficei, aceasta fiind, de altfel şi staţia de la care se transmiteau mesajele către Salish. Brandon le încerca, să fie sigur că nu e nici o defecţiune pe linie. Continuă să ţăcăne până-şi termină treaba.

— Ei, Jake, întrebă, ce părere ai de bătrânul războinic din după-amiaza asta?

Fargo mormăi în favoriţi. Era cenuşiu ca un bursuc. Un om, de-adevăratelea, când era treaz şi care adusese multă înţelepciune de-a lungul anilor, dar îi lipsea ceva, energia care ar fi putut să-l facă şef de şantier, dacă nu şi-ar fi presărat drumul cu mii de sticle de whisky, goale. În fiecare din acestea, Fargo îşi lăsase o mică parte din siguranţa sa. Puteai conta pe el să îndeplinească un ordin, dar numai dacă îi deschideai calea.

Fargo spuse acum.

— Tipul vorbeşte serios, Holt. Dar am impresia că mai mult latră decât muşcă. Trupa sa de cavalerie este doar în capul lui, evident, dar chiar şi numai câţiva oameni cu puşti ne-ar putea face greutăţi. Am avut noroc c-am postat santinele. Războiul e tot atât de real pentru nebunul ăla, ca şi când chiar ar avea loc. El se

uită pe furiş, gânditor, la Brandon. Ai vrea să schimbi traseul înapoi în afara Văii, Holt?

Brandon clătină din cap. Intrase în Valea Celor Trei Surori ca să întindă firele, ştiind deja că un nebun va încerca să-l oprească. Acum îl cunoştea, dar asta nu schimba cu nimic situaţia:

— Ceea ce mă îngrijorează este că nu ştiu câţi oameni are Templeton şi dacă îl vor sprijini într-adevăr ca să ne dea afară. Oamenii lui nu pot fi şi ei nebuni, să vrea să lupte din nou în vechiul război. Dar dacă-i convinge că suntem nişte intruşi, ar putea să ne facă necazuri.

— Ce vrei să faci, atunci?

— Are o fermă undeva mai sus, în valea asta. Cel puţin are o dangă, aşa că trebuie să aibă şi o locuinţă. Am de gând s-o caut în seara asta, Jake. Probabil că mă voi întoarce înainte de răsăritul soarelui. Dar dacă nu apar, vreau să conduci tu mâine şantierul şi să-i munceşti pe oameni cât poţi de mult.

— Pleci în curând, întrebă Fargo.

— De îndată ce-mi pun şaua pe iapă. Noapte bună, Jake.

Dar Fargo nu se mişca. Avea şi el o îngrijorare; se vedea atât de clar pe faţa lui năpădită de favoriţi, încât Brandon îl întrebă nerăbdător.

— Spune ce e, omule.

— Ziua de salariu a fost ieri, spuse Fargo.

— Ştiu îi răspunse Brandon, strângându-şi buzele. Se aştepta la aşa ceva, deşi nu chiar atât de repede. De fapt, cei din Salish mi-au reamintit asta la telegraf şi erau gata să-mi trimită banii. I-am spus lui Sam Whitcomb să-i păstreze în oraş. O să primiţi toţi banii la Warlock, când e gata linia.

— Nu s-a spus nimic despre aşa ceva, când s-a semnat contractul cu oamenii, se încruntă Fargo.

— N-o să accept să-mi plece nici un om să-şi facă de cap o noapte întreagă în oraş până când linia nu e gata, spuse Brandon întorcându-se cu o figură dură spre Fargo. Să-şi bage asta o dată pentru totdeauna în cap. I-am lăsat să se distreze înainte ca această cursă să înceapă. Acum să se apuce de treabă aşa cum trebuie. Şi dacă tot nu pot să-şi cheltuie banii aici, e mai bine să-i ţină compania. Da' ce-i cu tine, Jake? Ţi-e aşa de sete?

— Poa' să aştepte pân' la Warlock, spuse Fargo. Dar băieţii murmură, să ştii. Oprindu-le banii e ca şi când i-ai pune pe lista indienilor. Faci o greşeală, Holt.

— E treaba mea, îi răspunse Brandon, obosit de toate astea.

Fargo îi răspunse, cu tot curajul şi francheţea unui om în vârstă.

— Eşti un tip cumsecade, Holt. Îţi struneşti oamenii, aşa cum făcea şi Creighton pentru Western Union şi el i-a bătut pe cei de la Overland Telegraph la intrarea în Salt Lake City, străbătând o distanţă de două ori mari mare. Dar ca să struneşti o echipă, trebuie să ştii şi cum sunt oamenii. Mountain Telegraph nu reprezintă singura raţiune de a fi a celor mai mulţi dintre nod. Dac-aş fi în locul tău, aş aduce banii oamenilor aici.

— Vezi-ţi de treburile tale, Jake, că de-ale mele mă ocup eu, îi răspunse Brandon.

— Nu ştiu unde şi cum, dar ceva s-a întâmplat şi te-a schimbat dintr-un om într-o maşină. Cred că asta a fost în Texas, pe când erai copil. Nu-i treaba mea. Holt, aşa că nu te mai obosi să te răsteşti la mine. Dar nu mi-ar plăcea deloc să fiu tot aşa de singur ca tine – sau tot

aşa de sigur de mine.

— Asta-i tot, Jake, întrebă Brandon, ridicându-se.

— Mai mult decât destul, Holt.

— O să-ncerc să fiu înapoi înainte de răsăritul soarelui, spuse Brandon. Dacă întârzii, vreau să văd stâlpii înfipţi acolo unde nu-s acuma.

Zece minute mai târziu ieşea călare din tabără. Se îndreptă aproape direct spre nord-vest, intrând din ce în ce mai adânc în vale şi în curând apăru luna şi pământul era luminat de jur împrejur. Era mai multă lumină decât şi-ar fi dorit, având în vedere că era într-o misiune de spionaj şi nu voia să fie văzut de santinelele pe care colonelul Templeton le-ar fi putut posta. Se gândea că bătrânul domn va face lucrurile aşa cum trebuie, în stil militar, cu santinele ce se schimbă la intervale fixe, cu parole şi cu tot dichisul. Şi totuşi nu era. Nimic de râs în nebunia ciudată a acestui om.

Tremură involuntar şi n-ar fi putut spune dacă era din cauză că se gândea la Templeton sau din cauza aerului nopţii. Vara venea al dracului de încet în acest ţinut mai înalt al Montanei, iunie era o lună ploioasă, deşi până acum nu plouase prea mult. În curând, toată această câmpie va fi acoperită cu flori de vară – căldăruşe, muşcată sălbatică, cafeluţă. Sau cam aşa-i spusese o chelneriţă într-un restaurant din Salish, în acea primă săptămână când echipa lucrase atât de aproape de oraş încât îşi luau masa de seară acolo. Fata aia era înnebunită după flori şi avea un fel de privire înfometată când vorbea despre ele. Brandon văzuse toate florile de pe graniţă, de la bobocul alb cerat al unor cactuşi din deşert până la petalele trandafiriii de bitterroot. Nu-l interesaseră niciodată

prea mult, dar probabil că i-ar fi lipsit dacă n-ar fi fost la locul lor.

Dacă se gândea mai bine, schimbarea anotimpurilor însemna pentru el numai o schimbare a treburilor ce erau de făcut. Iarna, un muncitor de la telegraf era preocupat să-şi strângă, să-şi verifice şi să-şi repare echipamentul, în afară de cazul în care ţinutul era unul în care zăpada nu cădea şi-l lăsa să-şi vadă de treabă. Primăvara însemna ploaie şi căruţe împotmolite în nămol; vara era anotimpul cel mai bun, cu excepţia ţânţarilor, dacă se-ntâmpla să lucrezi de-a lungul unui râu. Toamna însemna îngheţ şi chiciură şi dificultatea de a-i scoate pe oameni din păduri; unii dintre ei, semănând cu gâştele sălbatice, se tot uitau înspre sud cu mâncărime în tălpi, gata oricând să-şi ia tălpăşiţa după ce-şi primeau banii. Şi astfel, se scurgea an după an, pe care-i puteai număra după firele întinse şi numărul de stâlpi noi înălţându-se spre cer.

Întotdeauna mai era o linie de construit, fiecare cu problemele ei; iar slujba asta din Montana pusese capac la toate. Gândul acesta i-l readuse în minte pe Templeton şi treaba pentru care pornise în seara asta. Ridică dârlogii şi-şi lăsă bălţata să galopeze o vreme, după care o readuse la pas. Ţinutul devenea ceva mai accidentat, cu viroage care se vedeau ca nişte umbre albastre, ici şi colo, cu o vegetaţie mai abundentă, mai ales ienuperi răsuciţi de vânt, arătând de parcă ar fi în agonie. Bănuia că este destul de departe de tabără; stelele îi spuneau că e trecut de miezul nopţii. Continuă să călărească în inima nopţii. Deodată, terenul se înclină înaintea lui; jos, în vale, se vedeau împrăştiate clădirile unei ferme. Dăduse de această privelişte atât de neaşteptat, încât tresărise de uimire.

Luna fiind atât de luminoasă, avea sentimentul neplăcut că poate fi reperat. În stânga sa, zări un mic tufiş de ienuperi: îşi îndreptă calul într-acolo şi se simţi ceva mai adăpostit când ajunse printre crăci. Şi de-acolo putea vedea ferma, aşa că începu să se uite, pe rând la fiecare clădire.

Clădirea principală era lungă şi joasă, fiind făcută din buşteni. Probabil că erau cam puţine gatere de apă prin preajmă, gândi el; nu văzuse prea multe clădiri din scânduri, cu excepţia celor de la oraş. Grajdul era mare şi erau şi multe ţarcuri. Mai multe alte clădiri trebuie că adăposteau fierăria, hambarele, remiza pentru căruţe. Clădirea cu priciuri pentru muncitori îl interesă cel mai mult, pentru că şi ea era lungă şi joasă, construită din buşteni. Părea că poate să adăpostească între doisprezece până la douăzeci de oameni. Dacă era plină, înseamnă că Templeton avea o echipă considerabilă.

Asta trebuie să fie ferma cu un T încercuit. Din această direcţie venise Templeton şi în această parte a văii se întorsese. Brandon îşi reaminti fragmente de discuţii pe care le auzise în Salish, în prima sa săptămână acolo. Se pomenise câte ceva despre vite care creşteau în vale. Ceva mai departe spre nord, gândi el, pentru că nu dăduse peste nici o turmă în drum.

Nu se vedea lumină în nici una dintre clădiri. Brandon coborî de pe cal, se aşeză, pe vine şi-şi scoase o ţigară. Instinctul însă îi opri mâna, atunci când vru să aprindă chibritul şi lăsă să-i cadă din mână şi hârtia şi tutunul. Stătu aşa multă vreme, studiind ferma şi întrebându-se dacă să se apropie. N-avea nimic de câştigat prin asta; dorise doar să-şi dea seama de

mărimea echipei, de la fermă. Probabil că pe-acolo pe jos era şi vreun câine sau doi şi poate chiar o santinelă, începură să-l doară picioarele şi se ridică. Merse până la marginea pantei, acolo unde începea să coboare abrupt. Într-o parte era stâncoasă şi mai abruptă, în alte părţi cobora mai lent. Rămase nemişcat în lumina lunii şi-şi lăsă ochii să cutreiere, simţindu-se foarte mic în imensitatea acestei nopţi şi a acestui ţinut. Avu atunci un şoc electric. Nu mai departe de un sfert de milă apăruse o lumină.

Cineva cu o lanternă stătea ceva mai departe spre vest pe marginea pantei.

Oricine ar fi fost, mişca lanterna înainte şi înapoi, ca un semnal.

Brandon se retrase imediat topindu-se în tufişul de ienuperi. Din această ascunzătoare putea să privească, plin de curiozitate. Timpul trecea încet şi apoi dintr-o dată, avu senzaţia că detectează o mişcare ceva mai jos. Nu putea fi sigur şi-l dureau ochii de efortul pe care-l făcea ca să separe umbrele. Cineva se mişcă acolo jos, ducând un cal de căpăstru. Şi omul şi animalul erau acum destui de departe de clădirii ca să poată fi văzuţi mai clar; apoi omul se ridică în şa. Brandon îşi ridică ochii şi-şi răsuci capul. Lanterna nu se mai vedea.

O persoană semnaliza; cealaltă venea, răspunzând acestui semnal. Brandon se uită la lună. Se mişca pe cer, îndreptându-se spre un nor. Aşteptă, dorindu-şi să-i poată de un şut, să se mişte mai repede; aşteptă un timp care i se păru interminabil şi în cele din urmă luna intră în nor. Bălţata îl împinse pe Brandon cu capul. Spuse: „Uşurel, fetiţo”, abia şoptind şi părăsi din nou adăpostul ienuperilor, lăsând iapa în urmă. Se îndreptă

înspre locul în care văzuse lanterna mişcându-se; alerga aplecat, sperând să nu facă zgomot cu cizmele. Se uita din când în când sus pe cer şi când luna apăru din nou, se aruncă într-un tufiş de măceşe ce creştea aproape de marginea pantei.

A naibii ascunzătoare, plină de spini şi, în plus, terenul era stâncos sub genunchi. Trebui să aştepte mai mult, de data asta, pentru a avea întuneric şi nu putea risca să se uite încotro a luat-o călăreţul din vale. O fi fost oare uriaşul Domingo? Dovedise deja că-i place să călărească noaptea. Dar călăreţul nu părea să fie tot aşa de mare ca Domingo. Să fi fost oare colonelul Templeton? Atunci auzi zgomote şi riscă să se ridice. Un cal urca peste marginea pantei cam la cincizeci de picioare de locul unde se afla Brandon. Întunericul îl învălui din nou, pentru scurtă vreme – şi apoi luna apăru din nou. În lumina ei, o văzu pe Ellen Templeton împreună cu altcineva, care venise înspre ea ţinând de căpăstru un cal. Cel de-al doilea era Sherm Lucas. Un Lucas băţos şi supărat, care vorbi cu o voce dură.

— Credeam că n-o să mai ajungi niciodată! vocea Ellenei era distantă şi lipsită de expresie.

— Ţi-am văzut primul semnal acum o oră, dar n-am putut să mă hotărăsc să vin. Când ai folosit din nou lanterna, m-am furişat din casă.

— Am plecat dar apoi m-am hotărât să-ţi mai acord o şansă. Presupun că nu te-ai hotărât nici în ceea ce priveşte cealaltă chestie, spuse Lucas, supărat.

— M-am tot gândit la asta. Numai Dumnezeu ştie cât m-am gândit! Dar nu pot s-o fac, Sherm.

El îşi ţinea dârlogii cu o mână. Începu să-şi plesnească cu ei mâna liberă.

— Deci preferi să stai cu el, spuse. Preferi să-ţi iroseşti viaţa. În fiecare dimineaţă o să te uiţi la tine şi să vezi cum îmbătrâneşti pe zi ce trece, fără un minut de fericire. Asta-i ceea ce vrei, Ellen? O să te usuci ca o floare de alkala în soare şi n-o să mai fi bună pentru nimeni, nici măcar pentru tine. Gândeşte-te, Ellen.

— E bătrân, Sherm. Şi mai e şi bolnav.

— Negrul ăla uriaş poate să aibă grijă de el mai bine decât tine. De ce dracu n-ai înfăşurat cutia aia de fier într-o pătură, s-o aduci încoace? Am fi putut pleca chiar acum.

— Nu cred că ţi-ai fi dorit ceea ce ai fi obţinut, Sherm, spuse ea cu o voce moartă. O jumătate de fată, cealaltă jumătate fiind tot timpul cu gândul înapoi.

El veni mai aproape, întinse mâna şi-o atinse. Nici nu se dădu înapoi, nici nu-l încuraja. Mâna lui se aşeză pe umăr şi o trase spre el, ca s-o sărute. Vocea i se schimbă brusc – prea brusc – devenind blândă şi rugătoare.

— Ellen, cât crezi că pot să mai aştept? vocea i se transformase într-o şoaptă pe care Brandon n-o mai putea auzi, dar cuvintele lui Ellen se auziră clar.

— Mai lasă-mă puţin, Sherm. Încă puţin.

Lucas se dădu un pas înapoi şi, deşi Brandon nu-i putea vedea faţa de la o asemenea distanţă, era ceva în ţinuta lui care-i spuse lui Brandon că acesta e un bărbat care ştie cum să se poarte cu fata asta, aşa cum ştie să se poarte cu toate femeile. Vocea lui Lucas era din nou aspră.

— Pot veni să iau cutia aia oricând vreau să-mi asum riscul ăsta, spuse. Ştii asta. Pot s-o deschid dintr-o lovitură, să-mi umplu buzunarele şi să plec. Dar asta-i numai jumătate din ceea ce vreau. Nu-s un tip rece,

Ellen, aşa că nu pot fi nici răbdător. Ar fi bine să te hotărăşti până data viitoare când o să semnalizez cu lanterna.

— Dar, Sherm, tu crezi cumva că aşteptarea e uşoară? spuse ea. Crezi că n-am început să mă uit în oglindă în fiecare dimineaţă? Nu-i vorba că nu vreau să vin cu tine. E vorba doar că nu pot s-o fac cu inima uşoară.

— Lumea-i plină de fete, spuse el sec. Se îndepărtă de ea, se urcă pe cal şi-l întoarse în loc. Îl îmboldi cu dârlogii şi ea strigă „Sherm!"; el se întoarse şi se uită la ea. Dar ea stătea acum cu umerii căzuţi, fără să mai spună nimic. Lucas se uită lung la ea. Apoi îşi scutură capul nervos şi se îndepărtă.

Ea rămase pe loc, uitându-se după el, cu faţa ca o mască în lumina lunii şi lui Brandon îi păru bine că nu poate să-i vadă privirea. Avea senzaţia că o văzuse goală şi avea acelaşi sentiment de ruşine ca şi când ar fi stat sub fereastra ei, privind-o goală. Sentimentul acesta îl paraliza. Ea îşi întoarse calul, îndreptându-se spre casă şi atunci Brandon. Se ridică din tufişuri.

— Stai, spuse el.

Ea se întoarse în şa; mâna sa liberă coborî şi se ridică şi el văzu o armă strălucind în lumina lunii. În acea primă noapte când se întâlniseră nu purta armă, dar acuma avea una. Asta spunea multe. Vorbi grăbit:

— Sunt eu, Brandon.

Făcu trei paşi înainte cu mâniile ridicate; ajunse destul de aproape ca să vadă pe faţa ei că-l recunoaşte.

— Oh! spuse ea, un singur cuvânt ca un oftat. Se clătină în şa. El întinse mâna ca s-o sprijine, dar deja îşi revenise. Puse pistolul la loc.

7
CĂRUŢA ÎN FLĂCĂRI

El îşi răsuci o ţigară; simţea nevoia să facă ceva cu mâinile. Ţigara era pregătită, ca şi chibritul, când îşi aduse aminte de cealaltă ţigară şi de motivul pentru care n-o mai fumase. Ascultă cu atenţie şi auzi tropotul copitelor în depărtare, care-i «puse că Lucas se îndepărta. Dar Lucas putea să facă un ocol şi să se întoarcă; cu jocul pe care-l juca pentru fata asta, putea să facă şi astfel de trucuri. „La dracu' cu el”, gândi, aprinzând chibritul. Un tip ca Lucas te făcea să-ţi fie ruşine că eşti croit la fel; numai gândul la el îţi dădea o mâncărime în palme.

Din şa, Elen se uită la el şi spuse:

— Data viitoare când mai semnalizează cu lanterna, de ce nu încerci să-i răspunzi cu un foc de puşcă? îi spuse el, trăgând din ţigară.

— Nu-i el de vină, răspunse. Ştii şi eu am dorit asta.

— Doar că ai luat şi o armă cu tine. Deci nu prea ai încredere în el.

— În mine nu am încredere, spuse ea. Iar arma nu mi-ar fi fost de nici un ajutor.

El dădu din mână.

— Ascultă, nu-i nevoie să-mi spui nimic.

— N-am avut niciodată cu cine să vorbesc, spuse ea. L-am întâlnit prima dată acum câteva luni, când călăream singură printre dealuri. Când vrea, e încântător şi vesel. M-a învăţat să râd. Şi, apoi, dădeam tot timpul peste el. Până la urmă, mi-a spus cine e. Dar atunci deja nu mai conta. Apoi am aranjat

chestia asta cu semnalele. Într-una din nopţi presupun că voi pleca cu el.

Brandon se uită la vârful aprins al ţigării.

— A zis vreodată ceva de preot?

— Nu, spuse ea. Faţa îi era lipsită de expresie. Nu, n-a zis nimic.

— La naiba! spuse Brandon.

Atunci, fermitatea ei începu să se destrame. Tremura şi buzele îşi pierduseră inflexibilitatea.

— Am douăzeci şi patru de ani, spuse. Nouăsprezece ani l-am îngrijit ca o mamă pe tatăl meu, cu boala asta a lui. De unsprezece ani mă ocup de fermă. Mi-am cumpărat o rochie elegantă, anul trecut. Mi-am pus-o în cameră şi mă plimbam prin faţa oglinzii. N-am fost niciodată la vreo petrecere, la dans şi nici un om nu m-a sărutat în afară de Sherm Lucas. Am trăit singură, mi-am serbat singură zilele de naştere şi am dormit singură. Aşa că n-am făcut nazuri la ce mi-a oferit Sherm.

Îşi lăsă ţigara să cadă şi o stinse cu călcâiul. Îşi ridică ochii spre ea. O văzu din nou, plină de feminitate în lumina lunii, uşor parfumată, cu sânii relief aţi prin rochie, tulburătoare, la fel ca în noaptea când se cunoscuseră. Dar acum ştia că foamea sa îndelung ascunsă, era şi a ei şi putea înţelege cât de acută devenise pentru ea. Fusese adeseori tristă, fata asta, dorind ca cineva să-şi dea seama că este o femeie ce abia aşteaptă să fie trezită la viaţă. Îşi reaminti cum o întâlnise, la fel ca şi pe cealaltă, pe Gail şi pe cât de puternic îl tulburaseră amândouă. Dar un bărbat nu se folosea de nevoile unei femei. Furia împotriva lui Sherm Lucas îl cotropi.

— A spus ceva despre o cutie de fier, zise Brandon.

Ce legătură are cu asta?

— Este o cutie pe care tata a adus-o din Kentucky, spuse ea. A ţinut-o o vreme la banca din Salish. Apoi i-a intrat în cap ideea că trupele federale vor invada Salishul, aşa că a luat cutia la fermă. Tot timpul zumzăia din pricina asta, oamenii făcând tot felul de presupuneri despre lucrurile de preţ din cutie. Aşa a auzit şi Sherm Lucas despre ea.

— Îmi pare că vrea cutia mai mult decât te vrea pe tine.

— Cred că da, spuse ea. Atât de sigur de mine este. Vezi ce puţină mândrie am!

— Ţi-e teamă că va ataca ferma ca să ia cutia dacă nu i-o dai tiu? Ea îşi clătină capul.

— Mi-ar place să pot spune că l-am păcălit ca să protejez ferma. Cred că vrei ca eu să spun asta, domnule Brandon. Dar n-ar fi tocmai adevărat. Cred că o să atace ferma, dacă va considera că-i nevoie. E un om tare încăpăţânat şi un sălbatic. Speram doar să negociez nişte condiţii mai bune, asta-i tot. E vorba de acel preot de care m-ai întrebat.

Din nou avu senzaţia că o vede goală, dar sinceritatea ei îl făcu să se simtă mai puţin ruşinat decât prima dată. Dorea teribil de mult să o simtă aproape, dar fără s-o atingă. Dorea să-i spună că-i înţelegea singurătatea şi toate nevoile pe care nu şi le putea împlini, dorea să-i spună că şi el era legat de alt om printr-un legământ care uneori devenise apăsător. Dar nu avea nici un cuvânt care să nu o rănească, cumva, aşa că-i spuse, ca să-şi mascheze stinghereala.

— Am avut vizitatori astăzi. Tatăl tău a venit în tabără, împreună cu Domingo.

— Da, spuse ea, ştiu. Nu vrei să te-ntorci, nu-i aşa?

— Îmi pare rău pentru el, spuse Brandon, clătinându-şi capul.

— Are un motiv special ca să urască liniile de telegraf, spuse ea. Îţi aminteşti atacul asupra Fortului London, lângă Knoxville, în 1863? Generalul Longstreet a ordonat asaltul, iar oamenii s-au împiedicat în liniile de telegraf întinse între cioturi. Primele rânduri au fost date peste cap, în timp ce artileria federală îi măcina. Acolo a fost atins tata la cap, de un glonte de puşcă şi aşa şi-a pierdut memoria. Eram doar un copil pe atunci. Dar l-am auzit deseori luptându-se cu acele fire de telegraf în somn.

— Tu l-ai adus aici în Montana?

Ea dădu din cap.

— Când aveam treisprezece ani, l-am convins să ne mutăm. Am vândut tot ce aveam în Kentucky. Am cumpărat câteva vite aici şi am construit ferma cu ajutorul câtorva muncitori. Credeam că aceste ţinuturi liniştite, departe de orice discuţii despre război, i-ar putea face bine, Dar n-a ieşit cum am vrut.

El se uită în jos, la clădirile întunecate ale fermei.

— E o clădire cam mare doar pentru câţiva muncitori.

— Sperăm să ne extindem, îi răspunse ea. Dar avem numai cinci oameni. Şase, dacă-l punem la socoteală pe Domingo. Este un negru indian, un sclav eliberat care lucra pentru familia noastră în Kentucky. A fost cu tata la război. Ca şi ceilalţi doi dintre oamenii pe care-i avem. Restul au fost angajaţi aici în Montana – texani care au venit cu primele cirezi mari de vite şi care au vrut să se stabilească aici. Cred că nu-i nevoie să-ţi spun cât de loial poate fi un cowboy.

— Şi crezi c-ar ataca şantierul din cauza unei idei

ciudate a tatălui tău?

— Am fost alături de el când i-a gonit pe topografii Companiei tale, acum câteva luni. Eram teribil de îngrijorată. Săptămâni întregi am tot aşteptat să vină cineva să facă o anchetă. Dar nu s-a întâmplat nimic. Astăzi, tata era foarte supărat când s-a întors de la şantier şi ne-a spus ce-a aflat. Dacă le cere oamenilor să vă gonească, cred c-o să-ncerce s-o facă. La o adică, ferma asta e proprietate particulară. Te-ai gândit la asta?

— Desigur, îi răspunse el. M-am gândit, în mod normal, Mountain Telegraph şi-ar fi cumpărat dreptul de trecere. Dar cum ar fi putut compania să trateze cu un om ca tatăl tău?

— Înţeleg. Şi dacă oamenii noştri se luptă cu voi, presupun c-o să fie scoşi în afara legii. Asta nu-nseamnă nimic pentru dumneata?

El se gândi un moment înainte de a-i spune.

— Îl cunoşti pe tânărul King din Salish?

— Bineînţeles, îi răspunse ea. Vine deseori la fermă. L-a îngrijit pe tata în ultimul an. Câteodată crede că poate să-l vindece. Dar mă întreb dacă nu spune aşa doar ca să nu-mi pierd speranţa.

— King e un om bun şi pot să pariez că face tot ce poate, spuse Brandon. Dar altceva vroiam să-ţi spun. King e de părere că linia ferată şi telegraful vor face ţinutul ăsta mai uşor de locuit. Crede în viitor. Am senzaţia că asta-i ca un fel de religie, la el. Dar trebuie să mai fie mulţi alţii care gândesc la fel. Crezi că toţi aceştia vor continua să trăiască în sălbăticie doar ca să-i facă pe plac vreunui bătrân al cărui ceas s-a oprit acum douăzeci de ani?

Era rândul ei să rămână pe gânduri. Avea o figură

îngrijorată în lumina lunii; era drăguţă, însă, indiferent de starea sufletească.

— Nu m-am gândit niciodată la asta, răspunse ea. Mi-am petrecut aproape toată viaţa având grijă de el şi asta a devenit o obişnuinţă. Poate că-s egoistă, dar treaba mea este să-l fac să se simtă bine şi nimic altceva nu este mai important pentru mine. Asta-i şi motivul pentru care nu am plecat împreună cu Sherm în noaptea asta. După cum vezi, sunt la fel de încăpăţânată şi am aceleaşi idealuri ca şi dumneata, domnule Brandon. Fu nevoit să zâmbească.

— E o situaţie a naibii de încurcată. Se uită peste umăr în noapte, la nemărginirea ţinutului dimprejurul lor, misterios şi totuşi liniştitor în lumina stelelor.

— A aflat Lucas că tu eşti cea care i-ai dat peste cap planurile, atunci când mă încolţise printre stânci.

Ea clătină iute din cap.

— Nu mi-ar ierta-o niciodată. Nu-i un tip care să accepte o înfrângere. Şi nici nu uită uşor.

— Îţi sunt cu atât mai îndatorat, spuse el. Dar lui Domingo, tu i-ai spus să mă urmărească în noaptea aceea?

— Nu, a fost ideea lui, dar n-am avut nimic împotrivă. Mintea lui Dingo e adâncă şi întunecoasă ca un puţ. Iar loialitatea lui e ca lumina soarelui. Vei constata că orice mişcare face Domingo, este într-un fel legată de grija lui pentru Colonelul Templeton. El se uită sus la stele, ca să afle ce oră e. Era puţintel uimit de cât era de târziu.

— O să mă cam cocoşeze drumul până în tabără, dacă vreau s-ajung înainte de răsăritul soarelui, spuse el. Se uită spre tufişul de ienuperi. Calul meu e acolo. Ea ridică hăţurile. Se uită la ea: era mult mai puţin

misterioasă şi o simţea atât de apropiată. Ea mărturisi:

— Ţi-am spus mai multe despre mine decât am spus vreodată altcuiva. Mă întreb de ce.

— Nu ştiu, îi răspunse. Sper că te-am ajutat, însă.

— Da, răspunse ea gânditoare. Cred că da, sper asta într-adevăr, nu-i aşa? Eşti un amestec tare ciudat, domnule Brandon. Aş dori ca Mountain Telegraph să nu aibă întotdeauna prioritate.

— Numele meu e Holt, spuse el. Noapte bună, Ellen.

— Noapte bună Holt. Şi întoarse calul:

— Până o să ne mai întâlnim din nou.

„Când oare” se întrebă el în gând. „Şi ce-o să se-ntâmple atunci?” Şi-şi reaminti nebunia de neclintit a Colonelului Templeton.

O urmări coborând panta. O considerase odată ca fiind mai matură decât o arătau anii, o fată înţeleaptă şi curajoasă. O văzuse la fel şi în noaptea asta, dar mai văzuse şi cât era de vulnerabilă, cu toate slăbiciunile trupeşti. Îi dorea binele. O vedea micşorându-se pe măsură ce se depărta, alegându-şi cu grijă drumul spre fermă. Se întoarse către ienuperii unde-l aştepta strigătul singuratic, sunetul umplând liniştea şi noaptea. Fără să vrea, se-nfioră.

Ajunse în tabără în întunericul de dinaintea zorilor şi fu somat de propria lui sentinelă, înainte să poată intra. Gândea ca lemnul, aşa cum o fac oamenii prea obosiţi pentru a mai gândi clar, că trebuie să-i ceară lui Whitcomb mai mulţi oameni. Gărzile trebuiau dublate, acum că iminenţa unui atac din partea fermei plutea în aer. Nu puteai să-ţi chinui oamenii punându-i să facă noaptea de strajă iar a doua zi trimiţându-i la lucru. Nenorocirea era că nu puteai găsi muncitori în crâşmele din oraş. Pentru treaba asta era nevoie să ştii

câte ceva.

Dar angajarea oamenilor era treaba lui Sam şi Sam se mai descurcase şi înainte. O să-i telegrafieze lui Sam cum se luminează de ziuă.

Tot ceea ce îşi dorea acum era să doarmă. Călărise până în tabără gândindu-se la Ellen Templeton, ca şi la Sherm Lucas îşi la Colonelul Templeton. Pericolul venea din două direcţii, acum. Măcar atâta tot aflase în noaptea asta. Muncitorii de la fermă nu erau prea mulţi dar aproape că vor ataca Mountain Telegraph dacă li se dădea ordin. Trebuie să apuc un pic de somn, îşi spuse iar. Un somn adânc şi greu, asta-i trebuia acum. Multe ore. Jake Fargo putea să dirijeze echipele în dimineaţa asta, cât timp şeful va dormi. Orbecăi prin întuneric, căutând cortul pe care Jake Fargo îl împărţea cu alţi trei muncitori, vroia să-i spună lui Jake să se ocupe el de şantier dimineaţa. Dar Fargo nu era în pături. Brandon căută prin preajmă până fu sigur că nu e. Aşa că înjură furios: „A plecat la Salish, lua-l-ar naiba!” Lăudăroşenia lui Fargo că poate să-şi ţină în frâu setea până avea să ajungă la Warlock fusese doar atât: o lăudăroşenie. Nu-i trezi pe ceilalţi, avea nevoie de somn. Îşi găsi drumul prin întunericul adânc până la cortul său, îşi dădu seama, imediat ce intră, că era cineva înăuntru. Senzaţia de pericol îl fulgeră scurt, în şira spinării, dar se linişti repede, când auzi un sforăit puternic. Găsi o lanternă şi, în lumina ei, îl văzu pe Jake Fargo prăvălit peste paturi. Arăta ca un mort, numai că sforăia. Lângă mâna întinsă a lui Fargo era o sticlă de whisky. Nu era nevoie s-o priveşti ca să ştii că e goală. Brandon îngenunche lângă Fargo şi, luându-l de umeri, îl zgâlţâi cu putere. Furia lui era atât de mare, încât trecuse dincolo de ea. În loc de asta avea o senzaţie de

disperare care-l amorţea. Era ca şi când nicăieri în lume nu mai exista nici un pic de încredere, de siguranţă. Damful de alcool îi mută nasul din loc. Şi umbra îi dansa caraghios pe pereţii de pânză. Fargo începu să mormăie cuvinte fără şir, lovind în neştire în braţul lui Brandon. Într-un târziu îşi deschise ochii, clipind la lumina lanternei, privirea îi era goală.

— De unde l-ai luat? îi ceru socoteală Brandon.

— Lasă-mă-n pace! spuse Fargo, încercând să se elibereze din strânsoarea braţelor lui Brandon şi să se culce din nou.

— De unde l-ai luat? insistă Brandon. Am luat cu mine, acum aproape două săptămâni, singura sticlă pe care o aveam aici.

— Ce? Sticla? De la Halliday.

— Halliday ţi-a adus-o?

— De treabă om, Halliday ăsta. Mi-a adus o sticlă întreagă ieri. Ba nu, alaltăieri.

Când dracu fusese asta, se întrebă Brandon. Îşi aminti că fusese cu echipa de săpători departe înainte, când venise Halliday cu trăsurica. Probabil că atunci îi dăduse sticla lui Jake. Acum, Brandon găsise cum să se descurce: se întoarse spre aparatul de telegraf, ţăcănind cu furie, încercând să-i trezească pe cei din Salish. Dar probabil că birourile companiei erau goale la această oră nefolositoare, operatorul de noapte ocupat de altceva sau dormind. Brandon îl zgâlţâi din nou pe Fargo.

— Du-te-napoi în cortul tău, Jake.

Fargo protestă, cu vorbe încâlcite, dar în cele din urmă, se târî spre intrarea cortului.

— Faci o greşeală, Holt. Nu poţi să te porţi cu oamenii de parc-ar fi indieni şi să le mai ceri şi să-ţi

mulţumească. Când o să înveţi asta?

— Cară-te! îl repezi Brandon şi stinse lanterna, îşi scoase cizmele şi centura şi se vârî în păturile mototolite de Fargo. I-ar fi fost recunoscător lui Jake dacă s-ar fi beţivănit în altă parte. Al naibii să fie dacă nu te puteai îmbăta doar respirând aerul din cortul ăsta! Şi totuşi trebuia să doarmă, avea doar câteva ceasuri de somn şi dimineaţă trebuia să se scoale, să-i mâne pe oameni la muncă. Îşi îndreptă toată mânia împotriva lui Halliday dar, în cele din urmă, oboseala îl birui. Se forţă să se scoale la ora obişnuită şi, în curând mişunară prin tabără în cenuşiul dimineţii. Începea o nouă zi. Îşi răsfiră săpătorii şi avu grijă ca restul muncitorilor să-şi vadă de treabă; era tare morocănos, fără pic de înţelegere. Se reîntoarse apoi la cort şi făcu legătura cu Salish. La birourile companiei îl avu pe Sam Whitcomb la capătul celălalt al firului. Brandon ţăcăni repede: SPUNE-I LUI HALLIDAY CĂ DACĂ MAI ADUCE WHISKY ÎN TABĂRĂ ÎI SPARG STICLA ÎN CAP.

Răspunsul lui Whitcomb veni imediat: NU ŞTIU NIMIC DESPRE ASTA DAR MĂ VOI INTERESA. Era ca şi când Sam îi trimisese, o dată cu punctele şi liniile şi o privire mirată.

În mai puţin de jumătate de oră, aparatul începu din nou să ţăcăne şi Brandon descifra mesajul. Era chiar Halliday: ÎNDATORAT LUI FARGO. NU ŞTIAM CĂ TRAGE LA MĂSEA. MI-A EXPLICAT WHITCOMB. REGRET DIN SUFLET. Brandon clătină din cap şi se duse să-şi supravegheze oamenii. Abia mai târziu îşi aduse aminte că vroia să-i ceară lui Sam mai mulţi oameni. Ei, o s-o facă mai târziu.

Fargo ieşi din cort pe la amiază, obosit şi hidos şi deloc în stare să se uite în ochii lui Brandon. Totuşi

încercă o explicaţie.

— Trebuie să lămurim un singur lucru, Holt. Halliday nu ştia c-o să beau toată sticla dintr-o dată. Dacă trebuie să cerţi pe cineva, ceartă-mă pe mine.

— Treci la treabă, Jake, spuse Brandon scurt şi se întoarse.

— Stai niţel, Holt, spuse Fargo. Până şi favoriţii îi erau plini de agresivitate. Nu ştiu tot ce-am spus sau făcut azi-noapte, dar pot să-mi imaginez, pentru că ştiu ce gândeam. Am avut sticla aia de whisky şi-n noaptea de dinainte, dacă-ţi aduci aminte. Dar nu i-am dat cep. Am deschis-o mai mult ca să-ţi fac în ciudă. Ar trebui să te gândeşti la asta. Ai reţinut banii oamenilor, ca şi când n-ai avea încredere în nici unul dintre noi că vom rămâne la lucru dac-am avea buzunarele pline. Dacă-i interzici unui om aşa ceva, atunci poţi să fii sigur că va încerca să-ţi arate ce poate.

Brandon simţi cum începe să se-nfurie, dar reuşi să-şi păstreze cumpătul.

— Aş avea multe să-ţi spun, Jake, dar n-o fac. Încerc să nu uit toate şantierele pe care-am fost împreună. Nu mă enerva mai mult. Du-te acum la lucru.

Plecă de lângă Fargo, încercând să şi-l scoată din cap. Căută să nu se înfurie. Era prea obosit ca să-şi permită asta. Tot ce-şi dorea era să se bage din nou în pat, dar trebuia să supravegheze munca. După-amiaza, văzu noii stâlpi ridicaţi şi avu o satisfacţie amară gândindu-se la progresele făcute, îl prinse din nou pe Whitcomb la telegraf şi-i ceru mai mulţi oameni, iar Sam îi promise că va face tot ce poate. Sam avea şi el ceva să-l întrebe. Gail fusese şi ea cu Halliday, în ziua aceea? Brandon îi telegrafiase că nu Whitcomb, admise că-i îngrijorat. În ultima vreme, fata

îl vedea cam des pe Halliday.

Brandon se întoarse în tabără. Avea pe cap un nebun gata să le declare război şi *pe* cel mai capabil ajutor al său îmbibat cu whisky şi gata să se revolte.

Sam Whitcomb putea să-şi facă griji de unul singur, în ce-o priveşte pe încăpăţânata aia de fiică-sa. Şi cu toate astea, îngrijorarea lui Whitcomb era caraghioasă. Brandon îşi mână de la spate oamenii până la cină şi mâncă posac împreună cu ei. Se gândi dacă să facă un schimb de noapte, dar până la urmă renunţă. Numai trei oameni de strajă şi, în timp ce muncitorii încă mai stăteau lângă foc, se strecură în cort. Se aruncă în pat *şi,* fără să-şi mai scoată măcar cizmele, adormi. Dormea adânc, când îl trezi lătratul sacadat al armelor.

La început toată agitaţia i se păru atât de ireală încât crezu că face parte dintr-un vis, dar imediat apoi realiză despre ce este vorba. Urletele sălbatice ale oamenilor, bocănitul cizmelor, zgomotul continuu al armelor erau prea reale, chiar şi prin pânza cortului, ca să mai creadă altceva. Se gândi imediat: „Templeton”, dar îşi aduse aminte că săptămâna încă nu se sfârşise: Ieşi grăbit din cort şi văzu căruţa cea mare în flăcări. Numai îmbibată bine cu petrol ar fi putut să ardă în felul ăsta. Jake Fargo se-mpiedică alergând pe lângă el, în timp ce răcnea tot soiul de ordine. Fargo îl văzu şi-i spuse, din colţul gurii.

— S-au furişat aproape cât să ne dea foc la căruţă şi acum călăresc de jur-împrejur, ca să ne împiedice să stingem focul.

Atunci îi văzu şi Brandon, şase sau mai mulţi călăreţi, învârtindu-se în cerc, în stânga şi-n dreapta, în stil indian, în jurul taberei şi trăgând tot timpul cu puşca. În lumina primelor stele îi văzu şi-l recunoscu pe cel

mai mare. Cu ei era şi Champ McCoy. Aceasta era metoda lui McCoy, veche de când lumea şi cu care se obişnuise.

„Santinelele?” se întrebă înnebunit Brandon. Ce dracu făcuseră? Realiză că dormise dar foarte puţin timp şi că santinelele, care în mod obişnuit îşi începeau garda doar atunci când oamenii se duceau la culcare, încă nu-şi luaseră posturile în primire. Brandon înjură. Se gândise tot timpul la pericolul ce urma să vină dinspre fermă şi neglijase cealaltă ameninţare. Şi acum, iat-o.

8
UMBRA CEA LUNGĂ

Aproape de Brandon, o armă începu să păcăne ritmic şi văzu pe unul dintre săpători stând într-un genunchi, cu Winchesterul în mână. Tipul nu-şi alegea nici o ţintă; pur şi simplu trăgea foc după foc, încărcându-şi arma întruna, ca o maşinărie. Vocea lui Jake Fargo se auzea puternică în noapte; părea că este peste tot. „Ocheşte, înainte să tragi” tot striga Fargo, dar săpătorul era total şocat.

Brandon se proptise cu picioarele desfăcute, cu arma în mână, o transpiraţie rece prelingându-i-se pe spate. În jurul său era un adevărat haos, caii legaţi cu frânghii în ţarcuri tropăind şi nechezând, oamenii alergând în toate direcţiile şi căruţa arzând cu putere. Toată scena semăna cu un coşmar. Cu lumina focului direct în ochi, bezna din jur era şi mai deasă; cu toate astea, putea distinge unele mişcări. Trase un foc în direcţia celui mai mare dintre călăreţi, acela pe care-l credea a fi Champ McCoy.

Nu-i atacaseră prea mulţi. Brandon încercă din nou să-i numere şi din nou constată că nu sunt mai mult de şapte sau opt care dădeau roată taberei. Oamenii lui erau mai mulţi, dar expuşi datorită luminii focului. Ăsta era necazul. Strigă:

— Rostogoliţi butoaiele cu apă! Stingeţi focul! Vizitiul umplea butoaiele cu apă în fiecare zi, la cel mai apropiat pârâu şi butoaiele erau răspândite ici şi colo prin tabără. Brandon se repezi spre unul şi începu să-l mişte. Mai mulţi muncitori se adăpostiră în spatele

unei stive cu stâlpi de telegraf.

Unul dintre ei părăsi baricada ca să-i dea o mână de ajutor şi împreună împinseră butoiul spre căruţa în flăcări. Brandon găsi o găleată şi începu să arunce apa pe foc. Un glonte făcu o gaură în pământ la picioarele lui şi din beznă se auzi strigătul strident al unuia dintre atacatori.

— Al dracu' de aproape, zise ajutorul lui Brandon.

Brandon mormăi ceva şi-şi continuă treaba. Un glonte izbi găleata pe care-o ţinea şi el simţi lovitura până la mână. Aruncă găleata, acum nefolositoare, dar reuşise, împreună cu celălalt să golească butoiul pe jumătate.

— Hai să-l ridicăm, ordonă Brandon.

Ridicară butoiul şi aruncară toată apa peste flăcări ajungând atât de aproape de căruţă încât Brandon simţi căldura direct în faţă şi se întrebă dac-o mai avea sprâncene. Alţi muncitori rostogoleau şi ei butoaie; din grabă, vărsară unul. Dar căruţa era în curând udă fleaşcă; mai fumega, ieşeau şi aburi, iar mirosul de lemn ars era foarte puternic. În 'vreo zece minute focul era stins şi numai stelele mai luminau tabăra. Dar moartea încă le mai dădea târcoale, căci atacatorii îşi continuau nesfârşitele lor cercuri.

Din nou Brandon se uită în jur. Ici şi colo apăreau ţevi de puşti, arătându-i pe unde erau oamenii lui. Iar din beznă, alte arme le dădeau replică. Brandon văzu un foc de armă şi, calculând direcţia atacatorilor şi viteza cu care galopa, trase în spaţiul gol, în care spera să fie individul. Avu impresia că n-a nimerit. Şi apoi, dintr-o dată lupta încetă.

Atacatorii o luară la fugă, răspândindu-se în cele patru zări, urletele lor provocatoare ajungând în

tabără. Cei mai stăpâni pe sine dintre oamenii din tabără îşi înşeuară caii şi trei sau patru călăreţi părăsiră locul urlând. Ca şi când ai alerga să prinzi vântul, se gândi Brandon, dar îi lăsă să plece. Tacticile de guerilă pe care le folosise McCoy în noaptea asta erau destul de uşor de priceput, mai ales dacă le mai gustase şi înainte. Atacul surpriză avusese scopul să stârnească panica în tabără; focul pus la căruţă avea acelaşi scop. Atacă puternic şi fugi repede. Cam asta era ideea; iar acum McCoy, Lucas şi ceilalţi fugeau.

Aproape de locul în care stătea Brandon, cineva gemu. Brandon văzu o mogâldeaţă, un om şezând cu genunchii la gură.

— Cine e? întrebă Brandon.

— Eu sunt, Pete. Era unul dintre muncitorii care întindeau firele. Vocea îi era ascuţită de durere. M-au nimerit.

— Rău?

— În braţ. Osul nu-i atins.

— Scuipă nişte zeamă de tutun pe rană şi leag-o cu basmaua, îl sfătui Brandon. Nu-ţi fă griji. Te vom bandaja în curând.

Se îndreptă repede spre cortul său de unde luă imediat legătura cu operatorul de noapte din Salish. Atunci abia Brandon răsuflă mai uşurat; se temuse ca linia să nu fie tăiată, dar McCoy nu se mai obosise cu asta. McCoy ştia că nu le puteau veni întăriri din Salish, înainte ca atacul să se fi terminat. Mesajul lui Brandon era scurt: TABĂRA ATACATĂ. CÂŢIVA RĂNIŢI. TRIMITEŢI-L REPEDE PE DOCTORUL KINK.

Primi confirmarea şi ieşi din cort. În jurul lui în tabără era linişte. Departe înspre sud i se păru că aude zgomot de copite, dar putea să fie doar o închipuire. Îşi

văzu în lumina stelelor echipa, un nod strâns de oameni, liniştiţi acum, după fierberea din timpul atacului. Întrebă:

— Ce-i cu Pete?

— L-am bandajat, îi răspunse bucătarul.

— Mai e cineva rănit?

— Încă doi. Da’ nu-i grav.

— Fă tot ce poţi, spuse Brandon. L-am chemat şi pe doctorul King. Acum nu mai avea altceva de făcut decât să aştepte şi asta începea să-i macine nervii. Îl căută pe Fargo şi află că era unul dintre cei care porniseră în urmărirea atacatorilor. Mai numi încă un om să, facă de gardă, astfel că acum aveau două santinele la nord şi două la sud. Era îngrijorat de cei care plecaseră şi nu se mai întorceau. Fargo era un tip de nădejde când lucrurile mergeau prost. Brandon o ştia. Fargo făcuse o greşeală noaptea trecută, dar aburii băuturii se duseseră şi Fargo încerca acuma să se reabiliteze. Spera însă ca asta să nu-l facă prea nechibzuit.

Îi inspectă pe răniţi şi-i găsi într-o stare destul de bună; unul dintre ei avea temperatură. Puteai să prăjeşti un ou pe fruntea tipului. Brandon dădu voie să se aprindă un foc mic; nimeni nu putea dormi în tabără, oamenii stăteau tăcuţi în fata corturilor. Sam Whitcomb, sculat de operatorul de noapte din Salish, telegrafie, cerând detalii despre atac şi Brandon i le dădu. Şi lui Sam povestea îi era cunoscută; numai numele de pe hartă era diferit. Apoi, Brandon încercă să doarmă puţin.

Nu. Era sigur că dormise cu adevărat, deşi se lungise pe pături şi din când în când, picotea. Aproape de dimineaţă, fu sculat de vocea uneia dintre santinele

care chestiona pe cineva. Se târî din cort. Doctorul King intra în tabără pe un cal plin de spume.

— Văd c-am început să-mi câştig salariul, spuse King, zâmbind, dar figura lui de poet era cenuşie din cauza încordării.

Brandon îl duse la răniţi şi rămase şi el acolo, urmărind fascinat mişcările rapide şi sigure ale mâinilor lui King. Făcea treabă bună, tânărul Jonathan King. Îşi potolea pacienţii cu câteva cuvinte liniştitoare, în timp ce-i consulta. Ţinea bucătarul pe lângă el, să-i aducă apă caldă sau să-i ţină lanterna într-o anume poziţie; dar înainte de a fi terminat cu al doilea rănit, veni dimineaţa şi, în curând avea să nu mai fie nevoie de lanternă. Brandon se duse spre mijlocul taberei şi strigă, cu mâinile la gură:

— S-a făcut ziuă, băieţi! Scularea!

Ieşiră cu toţii din corturi, mâncară şi apoi se răspândiră la treabă. Vizitiul se uită la căruţa arsă clătinând din cap, dar Brandon îi spuse:

— Încă mai are roţi, dom’le. Oiştea n-a ars. Până o să vină ce ne trebuie din Salish, descurcă-te cu asta. Hai!

Vizitiul îşi întoarse faţa morocănoasă spre Brandon.

— Deci, juma’ de noapte ne luptăm şi apoi ziua-ntreagă la muncă, cu o căruţă care stă să se rupă-n două. Şi peste toate, vrei să aşteptăm până binevoieşti să ne dai salariile.

— Banii voştri sunt în siguranţă, spuse Brandon întorcându-i spatele şi plecând de lângă el. Jumătate de oră mai târziu, când săpătorii erau înşiraţi într-o linie mormăitoare, doctorul se apropie de Brandon şi amândoi intrară în cortul acestuia.

King arăta obosit, dar figura îi strălucea de plăcerea lucrului bine făcut. Era genul de om care se hrănea

prin muncă.

— Tipul ăsta, Pete, cel cu rana de braţ, o să poată să-şi reia munca în câteva zile, spuse el. Cel cu umărul atins o să fie şi el bine în curând. Dar ăla cu febră o să aibă nevoie de supraveghere. Mai bine l-ar trimite la Salish pentru o vreme. Brandon îşi strânse mâna pumn. Oamenii care nu puteau lucra trebuiau înlocuiţi, dar între timp nu avea pe nimeni care să le preia sarcinile. Champ McCoy îşi făcuse bine treaba noaptea trecută. Un şantier nu era altceva decât un număr de oameni şi o perioadă de timp, împotriva unui număr de mile şi dificultăţilor terenului. Şi când echipa ţi-era frântă de oboseală după o noapte ca asta, iar câţiva oameni nu mai puteau lucra, vedeai cum Warlock şi terminarea liniei la timp se îndepărtează tot mai mult. Aveai senzaţia că tragi după tine o greutate, care îţi încetineşte ritmul tocmai când trebuie să alergi. Se uită la King.

— Îţi mulţumesc că ai venit atât de repede, doctore.

— Cunosc ţinutul destul de bine şi-s chemat destul de des noaptea, îi spuse King.

Mintea lui Brandon zbură spre evenimentele din noaptea trecută:

— Şi la ferma cu T-ul încercuit?

Figura tinerească a lui King se umbri de îngrijorare.

— Ai intrat în Vale, acum. Presupun că l-ai întâlnit deja pe colonel. Eu am încercat să te opresc, Brandon. Dar cu bărbia asta pătrată pe care o ai…

Brandon spuse.

— Ferma aia are nevoie de mai mult decât de un doctor. Are nevoie de o mână de bărbat. Dar probabil că ştii asta deja, doctore. Te trădează figura.

Cred că te interesează acolo şi altcineva în afară de

colonel.

King îşi clătină capul:

— Tot ceea ce-i doresc este ca într-o zi taică-său să se facă bine.

— Aha, spuse Brandon.

— Este cineva care, câteodată noaptea, face semnale cu o lanternă. Faţa lui King se-mpietrise. Se duce să se întâlnească cu el, atunci. Prima dată i-am văzut din întâmplare; mărturisesc că de-atunci i-am spionat. Ce naiba au nemernicii, că atrag aşa uşor femeile?

— La asta n-am nici un răspuns, doctore.

— Ei, fiecare om cu necazurile lui, spuse King. Nu ştiu de ce ţi le pun şi pe ale mele în cârcă. Asta-l făcu pe Brandon să zâmbească.

— Pentru că trebuie să vorbeşti cu cineva sau o să pocneşti. Le-ai ţinut pe toate închise-n tine prea mult timp. Se gândi la Ellen, care avea şi ea nevoie să vorbească cu cineva.

King îşi lăsă mâinile moi pe genunchi. Se uită la ele. Arăta tare nenorocit.

— Doctore, vindecă-te singur, nu-i aşa?

— Cam aşa ceva, spuse Brandon. Dacă tot te gândeşti atâta la viitor, ai face bine să te gândeşti. La mai mult decât la viitorul unui oraş sau al unui ţinut. Ai o viaţă lungă în faţa ta.

— Ţi-am mai spus. Nu-i doresc decât ca taică-său să se facă bine. De afară se auzi un strigăt şi Brandon se repezi să iasă din cort. Nervii îl cam trădau, vedea asta bine. Era Fargo, care venea călare, împreună cu ceilalţi trei care plecaseră cu el. Faţa năpădită de perciuni a lui Fargo se strâmbă într-un zâmbet lipsit de umor.

— Sunt departe acum, spuse el, Era Champ McCoy,

desigur. Am fost destul de aproape de el ca să-l văd. Dar evident că nu va recunoaşte aşa ceva la tribunal. Sări jos din şa, cu o mişcare stângace; i se citea durerea pe figură.

— Eşti rănit, spuse Brandon.

— Se pare c-am ajuns destul de aproape de ăia ca să poa’ să targă-n mine, recunoscu Fargo. O rană-n umăr.

— Doctore, mai ai un pacient, îi spuse Brandon lui King, care-l urmase afară din cort. Brandon privi spre ceilalţi care fuseseră cu Fargo. Dacă n-aveţi pielea găurită, duceţi-vă la bucătar să vă dea de mâncare. Apoi v-aşteaptă ceva treabă, acolo pe şantier.

Îl ajutară pe Fargo să se întindă pe pături, în cortul lui Brandon. King începu imediat să-l îngrijească. Cu cămaşa tăiată şi pieptul dezgolit, pielea lui Fargo era surprinzător de aibă în contrast cu faţa înnegrită de soare. Îi făcu cu ochiul lui Brandon în timp ce King îi tampona o rană urâtă în umăr.

— Tot nu ne dai salariile, Holt? întrebă el.

— N-aveţi nimic altceva în minte, nici unul dintre voi? întrebă Brandon, plictisit.

— Cred că trebuie să ţi-o spun, Holt. Se zvoneşte că Mountain Telegraph şi-a depăşit creditul şi nu mai poate plăti. O poveste ca asta se amplifică, să ştii. Ceva bani împărţiţi în tabără ar arăta că-i doar o minciună! Au! Nu se poate mai uşurel, doctore?

— Aveam impresia că eşti un dur, spuse Brandon. S-ar crede că-i prima ta rană.

— Ea cincea pentru Mountain Telegraph spuse Fargo. Celelalte nici nu mai contează.. Ei, ce faci cu salariile, Holt?

Brandon se întoarse către aparatul de telegraf. Ştia ce mesaj urma să trimită, îşi mai ştia că motivul pentru

care-l trimitea era că zvonul din tabără trebuia potolit. Ceva fusese mai puternic decât propria lui încăpăţânare, ceva ce se vedea pe faţa strâmbată de durere a lui Fargo, în timp ce King îi pansa rana, ceva ce simţea după această noapte de groază împărtăşită cu oamenii lui. Dar principalul motiv era Jake. Mesajul era scurt: TRIMITEŢI SALARIILE IMEDIAT.

Whitcomb era la capătul celălalt şi-i răspunse pe loc:

HALLIDAY E PE DRUM CU BANII. AM VRUT SĂ-ŢI TRIMIT BANII IERI, CUM MI-AI CERUT NOAPTEA TRECUTĂ. REGRET ÎNTÂRZIEREA. Brandon privi fix spre Fargo.

— Ai înţeles ce-a spus?

— La naiba, Holt, doar ştiu că descifrez semnalele Morse dinaintea ta.

— Beţivan nenorocit, se-nfierbântă Brandon.

Fargo îşi ridică mâna.

— Stai niţel, Holt. Ţi-am zis că nu-mi pot aminti tot ce-am zis şi ce-am făcut în noaptea aia. Pe la jumătatea sticlei mi-a venit probabil ideea c-ar fi o chestie bună să pun numele tău la sfârşitul unui mesaj. Care-i nenorocirea, de vreme ce oricum vrei salariile?

Brandon începu să râdă fără să vrea şi, râzând, i se duse toată supărarea.

— Trebuie să fi fost operatorul de noapte cel care a primit mesajul tău. Sau o fi ştiut că eşti tu şi şi-o fi dat seama că eşti beat.

King îşi înălţă fruntea, surprins.

— Cum adică?

— Stilul, fiecărui om este inconfundabil, la fel ca şi vocea, îi explică Brandon. Whitcomb mi-l cunoaşte pe al meu, ca şi pe al lui Jake. Ei, oricum, acuma-i sigur că salariile vor sosi. Dar era îngrijorat şi imediat îşi dădu

seama de ce.

— Aş fi dorit ca Sam să fi găsit pe altcineva pentru treaba asta, spuse Halliday, gânditor.

Ochii lui Fargo sclipiră, interesaţi.

— Te gândeşti la ceata lui McCoy îndreptându-se spre sud, în timp ce Halliday vine tocmai din direcţia aia? De-ndată ce termină cu mine doctorul, încalec şi mă duc să-l întâmpin pe Halliday.

Mă duc să-l întâmpin pe Halliday.

— Cam tot ce-o să poţi fi în stare să faci zilele următoare o să fie să stai pe-o stâncă şi să-ţi urli ordinele la oameni. Poţi începe să faci asta de îndată ce-ţi pui cămaşa pe tine. O să plec chiar eu. Vii, doctore? adăugă el, uitându-se la King.

— Ceva mai târziu. Vreau să-l mai văd pe cel cu febră.

Brandon se duse să-şi înşeueze bălţata. Se gândi din nou că era cu nervii la limită, deşi situaţia era limpede; o vedea la fel de bine ca pe un stâlp de telegraf profilat pe cer. Halliday putea într-adevăr să cadă drept în braţele lui Lucas. McCoy şi a cetei lor. Brandon ieşi din tabără ducând această îngrijorare în minte. Îngrijorarea era ca o umbră lungă, ce se întindea de la Salish până la Valea Celor Trei Surori. O tăie direct spre sud, fără să piardă din vedere linia de telegraf.

Ieşi astfel din vale şi ajunse în câmpia care se înălţa încet de la Salish până la dealurile ce înconjurau Valea. Văzu locurile în care-şi montaseră tabăra şi, trecând pe lângă ele, îşi aminti zilele de lucru la fiecare. Îşi spuse că plecase într-o misiune prostească; mai bine ar fi rămas să-şi supravegheze oamenii. Dar nu putea fi sigur. Avea tot soiul de temeri.

La câteva mile de tabără, o luă pe un drum de căruţe

care ieşea din Salish înspre nord, înainte să se îndrepte spre vest, ştiind că Halliday va veni pe aici. Se îndepărtă de linia de telegraf şi ajunse într-o zonă primitivă, în care pământul urca şi cobora şi dealuri mici, stâncoase, ascundeau orizontul. Pe aici, pe-aproape, fusese atacat de Lucas şi salvat de Ellen şi Domingo.

Amiaza veni şi trecu şi realiză că făcuse cam o treime din distanţa până la oraş, în curând văzu trăsurica lui Halliday.

Stătea nemişcată în afara drumului; calul începuse să pască. Trăsurica părea goală. Ajungând mai aproape, Brandon se lămuri că era într-adevăr goală. Simţi ca şi când ar fi primit un pumn în stomac. Descălecă, îşi legă bălţata în spatele trăsuricii şi se sui pe capră. Trase de hăţuri, întorcând-o şi se îndreptă spre sud, cât putea de repede.

La mai puţin de o milă, îl găsi pe Halliday. Stătea pe un bolovan lângă drum, cu capul în mâini şi umerii căzuţi. Îşi ridică privirea, surprins. Când ajunse lângă el, Brandon explodă:

— Slavă Domnului! Halliday avea părul încâlcit, ia hainele arătau de parcă s-ar fi tăvălit în ele.

— McCoy şi Lucas, nu-i aşa? spuse Brandon.

— McCoy e singurul pe care l-am recunoscut. Dar erau vreo şapte sau opt.

— Au luat banii, desigur.

— Şi pe Gail.

Asta-l lovi pe Brandon mai tare decât descoperirea trăsuricii goale.

— Gail!

— A insistat să vină. Au luat-o cu ei. Arată spre vest, unde se înălţau în depărtare nişte dealuri. Au luat-o

într-acolo.

Brandon se uită înspre dealuri. Îi reveni cu claritate în minte noaptea aceea când McCoy şi Lucas năvăliseră mascaţi şi înarmaţi în vagonul particular al lui Sam Whitcomb. Se tot întrebase ce-i determinase pe cei doi să facă nebunia aia. Acum ştia. Lucas şi McCoy avuseseră acum o a doua şansă şi-o folosiseră. De data asta reuşiseră s-o răpească pe Gail şi astfel să-l aibă la mână pe Sam Whitcomb.

9
VOODOO

La început fusese teama, apoi apăruse şi furia. Una era amestecată cu cealaltă făcându-l pe Brandon să-şi simtă mintea înfierbântată şi pumnul tare. Şi pentru că simţea nevoia să facă ceva, sări din trăsurică, se duse în spatele ei, dezlegă bălţata şi se sui în şa. Se uită la Halliday, cum stătea ca o zdreanţă şi-şi dădu seama că omul era doar şocat. Îşi aminti de sticla de whisky care ajunsese la Jake Fargo. Halliday ar fi trebuit să primească o săpuneală cu prima ocazie când s-ar fi întâlnit. Whisky-ul nu prea mai părea important acum, dar Brandon îşi aminti o altă discuţie şi nu se putu opri să nu întrebe:

— Tot mai crezi că ăştia de la Consolidated nu se vor coborî să facă măgării?

Faţa lui Halliday se înroşi şi mai mult de furie.

— De ce răsuceşti cuţitul în rană, Brandon? Mi s-au întâmplat destule în ultima oră.

— N-ai oase frânte, din câte-mi dau seama. Crezi că poţi să te urci în trăsurică?

Halliday se ridică, nesigur pe picioare. Era ca un urs încolţit de vânători, neştiind încotro să atace, îşi mişcă umerii solizi, îşi netezi părul cu palmele şi se îndreptă spre trăsurică.

— O să mă descurc, spuse. Unul dintre ei m-a lovit rău de tot când am încercat să le ţin piept. Brandon se uită peste câmpie.

— Eşti ceva mai aproape de tabără decât de Salish. Du-te spre nord. Probabil c-o să-l întâlneşti pe drum pe

doctorul King. Anunţă-l pe Whitcomb, prin telegraf şi povesteşte-i ce s-a întâmplat. O să trec şi eu pe lângă linia de telegraf, dar nu mi-am luat cu mine ce-mi trebuie ca să mă sui pe stâlp.

— Unde te duci? întrebă Halliday.

— După ea, bineînţeles.

Faţa lui Halliday se înăspri.

— Dă-mi calul tău şi arma. Ia tu trăsurică. Înţelege, omule, e logodnica mea.

— A fost.

— Nu, ne-am logodit din nou.

Asta era o noutate pentru Brandon şi poate că era o noutate şi pentru Sam Whitcomb. Brandon spuse tăios:

— Nu contează cine o să câştige medalia. Tu chiar nu înţelegi de ce-au luat-o? E un mijloc de a-l şantaja pe Sam Whitcomb. Îl vor obliga să le accepte condiţiile; îi vor cere probabil să piardă contractul pentru Warlock dacă vrea s-o mai vadă. Sau se pot aştepta să-şi trimită toţi muncitorii în urmărirea lor, peste dealuri. Şi-aşa, şi-aşa, ei tot îşi ating scopul. În plus, au pus mâna pe banii de salarii. Trebuie să-l urmăresc cât timp dâra e proaspătă. Şi tu nu te pricepi la aşa ceva, stimabile.

Agresivitatea era din nou vizibilă la Halliday. Şi Brandon avu din nou senzaţia că nu se pot înţelege. Halliday mai făcu un pas şi se echilibră sprijinindu-se de o roată. Se urcă pe capră.

— Ai dreptate, Brandon, spuse el. E o treabă prea importantă pentru a fi încredinţată unui greenhorn. O să mă duc în tabără. Ceva îi trecu prin minte şi spaima i se oglindi în privire. Întrebă:

— N-o să-i facă nici un rău, nu-i aşa?

— E prea importantă pentru ei, răspunse Brandon,

fără să fie însă prea sigur.

— Succes, Brandon, mai spuse Halliday.

Brandon trase de dârlogi şi-şi ridică mâna, în semn de rămas bun. Atunci, pentru că obiceiul de a gândi era adânc înrădăcinat în el, mai adăugă:

— Spune-i lui Jake Fargo să-i pună pe oameni la muncă. Insistă! Nu-i nevoie să stea şi să se învârtă prin tabără ca să afle ce-o să iasă din asta.

— O să-i spun, dădu Halliday din cap.

Brandon se îndreptă spre vest. „Au luat-o într-acolo” spusese Halliday. Avea de pieptănat o bucată bună a ţinutului, se gândi Brandon, mâhnit. Era tot atât de întinsă ca marea! Uitându-se spre dealuri, realiză că urmele îl vor duce într-acolo. Tot ce-aveai de făcut era să te pui în locul lui Champ McCoy şi el îl cunoştea pe McCoy ca pe buzunarele sale. Un loc în care să se ascundă, asta era ce va căuta McCoy. Un loc în care să stea la adăpost, distrându-se la gândul întregii echipe de la Mountain, pierzându-şi timpul şi forţele căutând cai verzi pe pereţi. Un loc de unde putea să-i trimită un mesaj lui Sam Whitcomb cu condiţiile sale. Iar Sherm Lucas, care bântuise atâta timp coclaurile astea, trebuie că ştia un astfel de loc.

Pe primele mile, urmele erau uşor de reperat. O urmă mare arăta că mai mulţi călăreţi trecuseră pe acolo, îndreptându-se spre dealuri pe un drum aflat la egală distanţă de nord şi de vest. Departe în faţă, lui Brandon i se păru că. Zăreşte praful ridicat de nişte cai, dar nu era sigur şi ochii-i obosiră de cât şi-i forţase. Călări în galop o vreme, apoi îşi puse bălţata la pas, apoi galopă din nou. Căldura de iunie era apăsătoare, dar norii se adunau deasupra câmpiei şi era aproape sigur că o să plouă. Ploaia va şterge toate urmele;

spera că n-o să plouă chiar aşa repede.

Ziua era pe terminate; soarele care apunea făcea umbre lungi pe pământ, iarba era ca o mare de smarald, peste care Brandon alerga fără-ncetare. Din când în când dădea peste grămezi de oase de bizon şi o dată zări şi-o antilopă.

În umbra dealurilor descoperi un pârâu. Solul era mai stâncos, tăiat de făgaşele de primăvară şi uneori pierdea urma lui Lucas şi a oamenilor lui. Brandon urmă cursul pârâului, care venea dinspre dealuri. Probabil că Lucas îşi va face tabăra pe lângă apă, aşa că l-ar putea conduce spre Lucas, deşi asta ar fi însemnat un noroc prea mare.

Probabil că era plin de pârâiaşe prin dealurile astea, mai ales acum că se topiseră zăpezile. Urmele îl duceau peste pante despădurite până ajunse la primul pin, unde se amestecau cu cele ale animalelor sălbatice. Potecuţa se ţinea aproape de pârâu şi urca în serpentine mari şi mici, dar, cu toate aceste schimbări de direcţie, urca mereu. Odată cu apusul, începu să simtă frigul; în ţinutul ăsta se lăsa repede frigul. În curând, Brandon ajunse într-o poiană şi, în ultimele licăriri de lumină, se uită după urme. Iarba îndoită şi o balegă proaspătă de cal îi spuseră că se afla pe urmele bune. Călăreţii trecuseră pe aici şi nu de prea mult timp.

Se opri aici cât să-şi aprindă o ţigară şi să se gândească cu atenţie şi i se păru că aude zgomot de cai o altă pătură în afară de cea de sub şa; singura lui speranţă era să-şi termine treaba repede. Ascultă cu atenţie şi i se păru că aude zgomot de cai de localizat. Începea să-i fie foame, era obosit şi deprimat. Nu-i plăcea cum stătea aşa, la vedere şi se trase sub

copaci. Exista posibilitatea ca Lucas să fi pus pe cineva să le acopere retragerea. Călărea din nou printre copaci, pe urmele lăsate de animale, până când ajunse la un pinten de unde putea privi ţinutul prin care trecuse. Se întindea printre copaci dar sunetul era îndepărtat şi greu la nesfârşit, cenuşiu în lumina slabă; putea vedea ultimele licăriri ale soarelui reflectate în liniile de telegraf din depărtare şi se întrebă ce mesaje circulau acum între şantier şi Salish. Îi părea rău de Sam Whitcomb, ştiind cât de tare îl vor fi lovit ştirile. Putea vedea tot drumul pe care-l parcursese, de când se despărţise de Halliday; îşi dădu seama, dintr-o dată, că dacă Lucas sau oamenii săi ş-ar fi oprit aici să se uite înapoi, ar fi putut să-l vadă când traversa câmpia. Dar apoi îşi dădu seama că urmele erau foarte proaspete, deci Lucas nu fusese chiar aşa departe înaintea lui.

Întunericul veni brusc, ca şi când ai fi suflat într-o lampă. Continuă să înainteze prin întuneric, lăsând-o pe bălţată să aleagă drumul; era tot timpul eu urechea aţintită la zgomotul pârâului. Apărură stelele; lumina lor filtra printre copaci, apoi se pierdu de tot. Apăru apoi luna. Ceva plană deasupra capului său într-un fâşâit de aripi; ceva mare şi puternic ca un urs, se mişcă greoi printre tufişuri şi bălţata fornăi. Noaptea vorbea pe multe voci şi Brandon le ascultă pe toate.

Ajunse acum într-o altă poiană şi aici se hotărî, în cele din urmă, să se dea jos din şa, îşi asumase o misiune care trebuia să aştepte până dimineaţa şi el realiza asta. Nu mai putea vedea nimic noaptea şi să continue ar fi însemnat o pierdere inutilă de energie. N-avea nici un rost să orbecăie în continuare. Îşi lăsă bălţata înşeuată, dar îi slăbi chingile; o duse apoi la

pârâu şi-o lăsă să bea. Bău şi el şi apoi îşi stropi faţa cu apă. Era obosit, cu mintea lemn şi începea să simtă frigul. Se întrebă dacă poate risca să facă focul. Strânse conuri de pin pe care le îngrămădi la marginea pajiştei, dar încă nu se hotărâse să aprindă un foc. O voce spuse atunci, din întuneric:

— Îl puteţi aprinde, în siguranţă domnu'!

Brandon sări într-o parte, o mişcare reflexă şi-şi scoase arma.

Reacţionase numai din instinct pentru că, în timp ce-şi scotea arma, recunoscuse deja vocea. Se uită cu atenţie şi văzu în întuneric o siluetă masivă şi exclamă uşurat:

— Domingo!

Uriaşul se aplecă şi un chibrit se aprinse. Domingo, stând pe vine, proteja cu amândouă mâinile chibritul; îl apropie de piramida de conuri de pin şi apoi înteţi focul cu sombrero-ul său. Se ridică, arătându-şi dinţii albi în noapte. Continuând să zâmbească, se toni în noapte şi reapăru imediat, aducându-şi calul. Brandon văzu un Winchester atârnând în sa. Din coburi. Domingo scoase un ibric şi o tigaie şi îşi făcu de lucru cu ele în tăcere.

— Poftim, spuse el în cele din urmă, oferindu-i cafea şi slăninuţă prăjită lui Brandon.

— Ai găsit un om care apreciază cu adevărat ceea ce i se oferă, spuse Brandon. Mancă repede şi apoi se întinse lângă foc. Îşi rulă o ţigară şi scoase o surcea din foc ca să şi-o aprindă. Acum se simţea bine şi în siguranţă. Se uită la figura neagră şi placidă a lui Domingo. Îl întrebă:

— De cât timp mă urmăreşti?

— Călăream printre dealuri, domnu', răspunse Domingo. Dintr-un loc, am văzut o roată de călăreţi.

Destul de repede te-am văzut şi pe dumneata. Te urmăresc de când a căzut întunericul.

— Cunoşti bine dealurile astea?

— Mai bine decât mulţi alţii, răspunse Domingo. E plăcută singurătatea de aicea de sus. De sus de tot pot să văd departe.

— Ai putea să mă conduci până la Lucas şi ai lui?

— Cred că da, dădu din cap Domingo.

— E o fată cu ei. Au luat-o fără voia ei, spuse Brandon.

Din nou Domingo dădu din cap. Semăna cu un copil ce crescuse peste măsură, încercând să-şi dea seama dacă jocul e interesant.

— Numa' noi suntem, spuse el în cele din urmă. Ei sunt o grămadă. Vrei aşa o luptă?

— Cu cât mai curând cu atât mai bine, spuse Brandon, amintindu-şi spaima lui Halliday.

Domingo se ridică şi Brandon vroia şi el să se ridice, crezând că se pregătesc de plecare, dar Domingo îi făcu semn să rămână pe loc. Uriaşul negru se îndreptă spre calul său şi se întoarse ţinând ceva în mână. Se aşeză lângă foc, cu picioarele încrucişate, îşi închise ochii şi dintr-o dată trupul îi deveni rigid. Brandon văzu că ţine în mână o bucată informă de ceară neagră. Domingo îşi vorbea lui însuşi, într-un murmur; puţinele cuvinte pe care le auzea Brandon erau într-o limbă străină; privirea transfigurată a negrului îi făcu lui Brandon pielea de găină. Nu vroia să aibă nimic de-a face cu chestiile astea straniii. Domingo începu să se zvârcolească şi să tremure. Frământa ceara şi Brandon observă cum aceasta începe să capete forma unei figuri umane.

Apoi Domingo căută în carâmbi şi scoase un cuţit. Cu

acesta îşi înţepă antebraţul până când ieşi o picătură de sânge, strălucitoare în lumina focului. După ce-şi lipi figurina, de ceară de braţ, Domingo o apropie de foc. Brandon simţi că se înăbuşă; se simţea încolţit şi eu picioarele de plumb. Se uita fascinat cum începe să se topească ceara. În curând era din nou o bucată informă. Domingo încetă să se balanseze şi să cânte şi-şi deschise ochii.

— Ce naiba-i asta? întrebă Brandon cu glasul spart.

— Voodoo, răspunse Domingo. Mama mea era o *cunjer.* Câteodată am puterea. Câteodată nu. Poate iau vlaga unui bărbat în noaptea asta. Vlaga lui Lucas.

Brandon îşi scutură capul. Transpirase tot şi îşi reaminti că la prima lor întâlnire uriaşul negru i se părea că seamănă cu o panteră neagră. Acum omul fusese de un primitivism atât de puternic, încât nici nu avea nume. Dar Domingo zâmbi şi, în lumina focului deveni un copil prietenos. Se ridică şi-i făcu semn şi lui Brandon.

Peste câteva minute stinseseră focul şi călăreau în noapte cu Domingo în faţă. Brandon abia reuşea să distingă silueta imensă a negrului. Îşi dădea seama că omul din faţa sa era ciudat dar se baza numai pe sine. Se simţea apărat de această suficienţă. Şi îşi reamintea ce-i spusese Ellen Templeton doar cu două nopţi în urmă: „Vei constata că orice mişcare face Domingo este într-un fel legată de grija lui pentru Colonelul Templeton”. Şi iată-l acum pe Domingo conducându-l spre ascunzătoarea lui Sherm Lucas fără să-i ceară nimic în schimb.

Într-o altă poiană, luminată de stele şi în care era loc să călărească amândoi deodată, Brandon îşi împinse calul lângă Domingo.

— Trebuie să ştiu ceva. Ce-o să-ţi datorez pentru noaptea asta?

Domingo ridică din umeri.

— Răspunde-ţi singur la întrebarea asta, albule.

— Construiesc o linie de telegraf prin Valea Celor Trei Surori, îi reaminti Brandon.

— În noaptea asta urâm acelaşi om, aşa că luptăm împreună contra lui, spuse Domingo.

Brandon prinse mânia din vocea lui Domingo şi se gândi: „Ştie despre lanternă şi despre întâlnirile ei cu Lucas”. Spuse:

— Încă ceva. Pot înţelege că urăşti pe oricine le-ar face necazuri bătrânului sau fetei. Dar de ce să participi la războiul dus de un nebun?

— Te referi la atacarea topografilor, întrebă încet Domingo.

— La asta şi la orice s-ar mai putea întâmpla. De ce să-ţi faci necazuri pentru ideea lui fixă?

— M-a făcut căpitan, domnu’, spuse Domingo cu solemnitate.

— În timpul războiului? Ellen mi-a spus că ai fost cu el.

— Aia era armata generalului Lee, nu a colonelului Templeton. Colonelul general este singur, acum. El e întreaga Confederaţie. Şi m-a făcut căpitan. L-ai auzit când a spus-o. Căpitan Israel Domingo.

— Înţeleg, spuse Brandon. Nu mai era nimic de spus. Şi el ştia, de mult, că pentru fiecare datorie este şi o plată şi că pentru fiecare om plata este diferită. Îşi reaminti Texasul şi din nou văzu strada prăfuită unde se afla clădirea judecătoriei, cu sentinela în faţă. Se gândi la Buck Eliott şi la lanul de porumb în care plănuiseră pe şoptite şi ce-a ieşit din toate astea.

Alungă aceste gânduri şi se lăsă înghiţit de noapte.

Poteca era invizibilă pentru Brandon deşi Domingo înainta singur; din când în când, când intrau într-un desiş. Domingo îl avertiza încet pe Brandon să se ferească de câte o cracă sau să se pregătească să cotească. După un timp, lui Brandon i se păru că vede o luminiţă clipind în depărtare, care însă dispăru; şi cu toate că Brandon îşi forţă privirea, nu vedea decât trunchiurile copacilor, o palisadă deasă care flanca poteca. Văzu din nou luminiţa şi din nou aceasta dispăru. Era sigur că simţea miros de fum. Continuă să caute luminiţa. Urcau de aproape o oră; se îndepărtaseră de pârâu, dar acum Brandon îi auzi din nou susurul şi-şi dădu seama că tăiaseră peste un cot al terenului. Deodată Domingo îşi ridică mâna avertizându-l că în faţa lor era o cabană, uşa decupându-se ca un dreptunghi de lumină.

— Aici, spuse Domingo.

Brandon putea auzi, zgomotul înăbuşit al cailor în ţarcul de lângă cabană şi, aplecându-se în şa, desluşi un amestec de voci.

— O cabană care ţine de ferma Hashknife. Ferma e mai departe, pe panta dinspre vest. Nu-i nici un alt adăpost în preajmă.

— Mă duc, spuse Brandon şi descălecă.

Şaua de piele scârţâi când Domingo descălecă şi el. Stătea tăcut alături de Brandon uitându-se spre cabană. Spuse:

— Numai patru cai.

Deşi Brandon se uitase cu atenţie, nu putuse să fie sigur. Acceptă spusa lui Domingo şi se gândi din nou la pantera neagră şi la toate animalele sălbatice care vedeau pe întuneric. Patru cai. Nu avea nevoie de cine

ştie câtă aritmetică pentru a şti că trebuiau să fie mai mulţi cai. Halliday spusese că fuseseră vreo şapte sau opt în ceata care o luase pe Gail şi banii. Brandon se întrebă dacă nu cumva Domingo se înşelase venind aici. Poate că vocile astea erau ale văcarilor de la Hashknife care-şi petreceau noaptea la cabană. Atunci o auzi pe Gail. Un fragment de convorbire ajunse la el peste zgomotul pârâului. Acum era sigur. Spuse:

— I-au trimis pe ceilalţi la Salish cu un mesaj pentru Sam Whitcomb. E tatăl fetei. Cu atât mai bine pentru noi. Dimineaţa am fi avut de-a face cu de două ori mai mulţi.

— Bun *cunjer,* spuse Domingo cu dinţii strălucind într-un zâmbet sălbatic.

10
URMĂRIRE ŞI DEZASTRU

Brandon observase încă o lumină în cabană, realizând că mai era o fereastră în peretele vestic, după colţ. Îşi făcu socoteli luând în considerare asta.

— Eu mă ocup de uşă, spuse. Tu te duci la fereastră şi mă acoperi. Să nu apari decât dacă e nevoie. Asta-i treaba mea.

Îl simţi pe Domingo îndepărtându-se. Porni şi el, mişcându-se în aşa fel încât să evite lumina ce ieşea pe uşa deschisă. Era atent, la un eventual post de pază, dar nu era nici unul. Dar tocmai absenţa acestuia era un semn de avertizare: „Sunt al naibii de siguri de ei” se gândi. Poate porneau de la ideea că noaptea însăşi e o protecţie suficientă. Ca şi timpul. Era acum sigur că nu-l văzuseră de pe pintenul acela. Probabil făcuseră socoteala cât timp o să-i trebuiască lui Halliday să ajungă fie în tabără fie în oraş şi să organizeze urmărirea. Erau, aşadar, siguri că o baricadă de multe mile şi multe ceasuri erau între ei şi că ea alunga orice pericol. Totuşi, nu se lăsă mulţumit de această concluzie; rămânea în continuare în alertă, ajunse la uşă şi se opri, acolo unde nu bătea lumina. Dacă se apleca puţin, putea să privească înăuntru şi să zărească o parte din cameră. Se vedea capătul unei mese, la care stătea McCoy, cu spatele lui lat întors către uşă. Pe masa asta se găsea o geantă de piele, pe care Brandon o recunoscu imediat, căci în ea se transportau de obicei banii. Pe o bancă la perete era ghemuită Gail Whitcomb; purta un costum de călărie

bine croit, iar părul i se desfăcuse, şuviţele atârnându-i răvăşite pe umeri. Pe faţă i se citeau furia şi sfidarea; se vedea cât de colo cât e de extenuată datorită tensiunii îndelungate. Sherm Lucas stătea lângă ea cu o figură iritată; arăta ca unul a cărui mândrie fusese rănită.

Lucas se întinse şi puse mâna pe braţul lui Gail. Ea se trase înapoi şi Lucas zâmbi, un zâmbet dezagreabil.. McCoy îşi dădu capul pe spate şi râse:

— Eşti pur şi simplu ca o otravă pentru ea, Sherm.

De ore întregi tot încerci şi încă n-ai reuşit. Mai curând sau mai târziu voi toţi ăştia cu succes la femei daţi de câte una care nici nu se uită la voi.

Lucas îi aruncă un zâmbet forţat lui McCoy.

— N-a văzut decât papiţoi din Est, Champ, aşa că nu ştie ce înseamnă un bărbat adevărat. Apoi se întinse din nou în aşa fel încât să-l privească în faţă.

— Nu-i aşa, iubito?

Abia atunci se văzu că-i era cu adevărat frică dar mai era încă furioasă. Îl pocni pe Lucas în fluierul piciorului cu vârful cizmei. Lucas se strâmbă de durere şi-i dădu drumul. Într-o clipă Gail se ridică în picioare, ţâşnind spre uşă. Lucas se mişcă la fel de repede. Îi cuprinse talia cu braţele, o îmbrânci şi o întoarse cu faţa spre el. Ea începu să-l bată cu pumnii în piept dar el o strânse atât de tare încât nu mai putea mişca. Se vedea în ochii lui că acum nu mai avea de ales: trebuia s-o învingă sau să se facă de râs.

— Mai sunt şi alte metode decât convingerea, Champ, spuse el răguşit.

— Ba deloc. Înţelegerea noastră a fost fără durităţi. Avem de făcut un târg cu Sam Whitcomb, nu uita.

Lucas îi răspunse gâfâind şi răutatea i se citea pe

faţă:

— La naiba, cine-o să ştie? Doar nu-ţi închipui c-o să trâmbiţeze aşa ceva?

Brandon alese acel moment ca să păşească în cabană. Ceea ce citi Lucas pe faţa lui îl făcu să-i dea repede drumul lui Gail. Ea ţâşni într-o parte. În lumina lanternei atârnate de tavan, ochii lui Lucas deveniră lăptoşi. Brandon văzu că în cabană mai erau un prici şi o sobă, în afară de masa pe care o zărise deja. Lângă sobă şedeau doi oameni, pe care intrarea lui Brandon îi transformase în statui. McCoy se întoarse în scaun şi aproape că-l dărâmă: scoase un muget teribil. Gail alergă lângă Brandon. El spuse, cu o voce pe oare nu şi-o recunoştea:

— Ar trebui să vă zbor creierii la toţi.

McCoy îşi reveni primul. Era pe jumătate întors către Brandon şi, dacă McCoy semăna uneori cu un heruvim brutal, de data asta arăta ca unul pus pe glume:

— Brandon, băiete, ne-ai tras o sperietură! Eşti singur?

— Bineînţeles că nu, spuse Brandon şi constată că tremură de furie. Se uită la Lucas. Lucas stătea cu mâinile pe jumătate ridicate şi avea umerii căzuţi. Brandon îi spuse cu sălbăticie:

— Hai, încearcă-ţi arma aia pe care-o porţi!

— Altă dată, marţafoiule, se grăbi să-i răspundă Lucas, clătinându-şi capul.

Brandon, îi vorbi Gail, fără să-şi ia ochii de la Lucas:

— Treci prin spatele meu şi ia geanta. Aşa! E plină? Acuma ieşi. O să găseşti caii la marginea poienii. Urcă pe bălţată.

Ea luă valiza şi se întoarse, trecând până în momentul acesta; acum se uită şi văzu că e deschisă.

— Căpitane, strigă el. Vino să iei armele. Îi duc pe toţi la Salish.

N-avusese intenţia să facă aşa ceva. Venise fără alt gând decât acela să recupereze banii şi s-o ia pe Gail. Noul plan se datora mâniei. Dorise ca Lucas să încerce să se lupte; şi pentru că ştia că Lucas nu va mişca, vroia acum să-l ducă la închisoare, împreună cu ceilalţi. Văzu că asta îl surprinsese rău de tot – crezuseră că se va mulţumi cu banii şi cu Gail.

Numai McCoy părea netulburat, cum stătea într-o pante pe scaun. Îşi arboră zâmbetul cel mai fermecător şi-i spuse:

— Hai, Brandon, fii deştept, ce naiba. Şi, dintr-o dată, McCoy dezechilibră scaunul lăsându-şi toată greutatea pe spate şi plonjă spre picioarele lui Brandon.

Brandon, sărind într-o parte, simţi totuşi impactul. Văzu totodată mâinile lui Lucas coborând; îşi dădea seama că Lucas va încerca să profite cât mai mult de acest moment. Cei doi care se aflau lângă sobă îşi reveniră în simţiri, dar zgomotul umplu cabana şi se făcu întuneric, în timp ce lanterna zbura din tavan. Domingo trăsese prin fereastră. Din întuneric se trăgea asupra lui Brandon. Era Lucas. Brandon trase de trei ori la nimereală, mişcându-şi pistolul în aşa fel ca să măture toată camera. La fiecare fulgerare a armei se vedeau mişcări vagi, lipsite de sens. Ceva greu se prăbuşi pe masă şi un om urlă, cu o voce ascuţită, căci fusese atins. Brandon se repezi pe uşa deschisă. La jumătatea poienii se întoarse şi mai trase un foc în dreptunghiul negru al uşii.

— Pe aici, o auzi pe Gail strigându-i, cu o voce clară şi ascuţită, dar fără urmă de panică. Ceva uriaş se contură în noapte; Brandon îşi pregăti arma, apoi îl

recunoscu pe Domingo.

Alergând, Brandon ajunse la bălţată. Gail era deja în şa. Brandon se urcă în spatele ei. Domingo se săltă şi el în şa şi spuse, cu o voce clară:

— Urmaţi-mă.

Focuri de armă se vedeau pornind de la cabană şi Brandon putu să zărească nişte siluete în poiană. O simţi pe bălţată împiedicându-se de tufişuri şi, pentru o clipă, crezu că fusese atinsă. Ajunseră la pârâu şi se aruncară în el. Brandon se aplecă şi luă frâiele din mâinile lui Gail. Forţându-şi privirea, putea vedea silueta imensă a lui Domingo, chiar în faţa lor.

Traversară pârâul şi intrară în pădure. Printre desişuri, Domingo găsi o cale şerpuită. Brandon era complet dezorientat în această lume închisă, dar îşi dădea seama că merg spre vale. Câteodată mergeau pe o coamă de deal; alteori urmau serpentinele întortocheate ale vreunei potecuţe. După destul de mult timp se opriră într-un loc, ce ar fi putut fi chiar acela în care apăruse Domingo, mai devreme; Brandon nu putea fi însă sigur. În apropiere se auzea un pârâu, dar toate pârâiaşele fac acelaşi zgomot noaptea.

Domingo coborî de pe cal şi, aşa cum fusese şi în noaptea primei lor întâlniri, puse urechea la pământ, ascultând.

— Călăresc, îi anunţă el. Departe de tot.

Brandon spuse eu amărăciune:

— Prima mea idee a fost s-o iau pe Gail şi să le alung caii, ca să nu ne mai poată urmări. Apoi mi-a venit ideea să-i duc pe toţi la închisoare. Şi n-am făcut nici una nici alta.

— Cum de-ai venit? întrebă Gail.

— L-am întâlnit pe Halliday.

— Sărmanul Kirk! A încercat să li se împotrivească. Sper că nu l-au lovit prea tare.

O uşoară iritare puse stăpânire pe Brandon.

— O să trăiască, spuse el. Câteva zile de odihnă şi-o să poată să citească din nou ziarele şi cota la bursă.

— Nu-ţi place, spuse ea şi vocea ei trăda interesul. De ce?

— E omul pe care ţi l-ai ales, spuse Brandon. Trebuie să-ntrebi pe altul despre el? N-am nimic împotriva lui. Astăzi a făcut tot ce-a putut.

Îşi întoarse capul, aşa că el o vedea din profil. Arăta bine în lumina lunii. O auzi spunându-i cu o voce serioasă:

— Îţi sunt recunoscătoare, Holt. Nu-mi place să-mi amintesc cum m-am purtat cu tine când ai venit în vagonul nostru. Vreau să-ţi spun că n-am fost niciodată, în viaţa mea, mai fericită oa atunci când te-am văzut, în noaptea asta.

Nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Ai vrut să guşti viaţa în sălbăticie, nu-i aşa, fată dragă? Ei, ai avut o mostră. Apropo, au luat ceva bani din geantă?

— N-am văzut să fi luat. Vocea îi era uşor amuzată. Asta e cel mai important lucru?

— Destul de important.

Domingo spuse:

— Acuma mergem mai departe.

— Cine e acest prieten al tău? întrebă Gail.

— Mă scuzi, spuse Brandon, Gail, acesta este căpitanul Domingo. Domingo a fost cel care te-a eliberat de fapt.

Domingo spuse din nou:

— Acuma plecăm – şi se urcă pe cal.

Se mişcau prin noapte, dar fără să se mai grăbească la fel de mult. Coborau spre vale, căutându-şi drumul, cu Domingo în frunte. Uitându-se la stele, Brandon îşi dădu seama că miezul nopţii trecuse de mult; în pădure nu se auzeau decât zgomotele normale ale nopţii; urmăritorii erau departe. Era din ce în ce mai obosit şi, după cum i se lăsa Gail în braţe, îşi dădu seama că fata era extenuată. Se întreba dacă n-ar fi fost mai bine să se oprească şi să întindă păturile de pe cai, dar Domingo nu părea să aibă o astfel de intenţie, iar Brandon avea mai multă încredere în judecata lui Domingo decât în a sa. Se întreba ce ştiinţă ciudată, venind din junglă, o avea acest negru şi dacă nu cumva urmăritorii erau mai aproape decât îşi închipuia, în lumina cenuşie a zorilor, ajunseră într-o altă poiană şi aici Domingo spuse:

— Ne odihnim.

Gail coborî de pe cal şi se aşeză pe un bolovan. Faţa îi era cenuşie de oboseală. Domingo nu făcu nici o mişcare ea să scoată şaua de pe cal. Se aşeză şi el ca un idol negru, cu figura lipsită de expresie. Lui Brandon, care nu prea dormise de trei nopţi, începu să-i cadă capul pe piept. Se forţă să rămână treaz. Se uita la Gail, plin de interes. O văzuse noaptea asta mai matură, mai femeie decât îşi imaginase şi-şi dădea seama cât e de încăpăţânată.

Întrebă brusc:

— De ce Halliday?

— Adică?

— Te despărţiseşi de el odată şi asta l-a bucurat pe Sam. Acum ai reluat-o. Ca să-i faci în ciuda lui Sam, presupun. Te agăţi de-o chestie ca să scapi de alta?

Deveni deodată atentă şi intră în defensivă. Văzu

cum îşi împinge bărbia înainte:

— Poate că-l iubesc pe Kirk.

— Atunci ar trebui să-ţi placă şi modul lui de viaţă. Fata lui Sam Whitcomb n-ar putea să-şi dorească ceva atât de sigur şi lipsit de evenimente ca o viaţă întreagă petrecută cu Kirk Halliday. Fericirea ţi s-ar spulbera repede. Nu crezi?

— Deci lucrezi pentru Sam Whitcomb şi ziua şi noaptea, în fiecare minut? spuse ea, înfierbântându-se.

El îşi clătină capul. Apoi dădu din umeri.

— De fapt, nici nu-i treaba mea.

Domingo se ridică în picioare şi se săltă în şa.

— Mai bine călărim, propuse el.

— Bine, spuse Brandon ridicându-se. Îl dureau toţi muşchii, era frânt de oboseală şi avea un sentiment de neputinţă. Nu reuşise s-o clintească pe Gail. Îi oferi mâna:

— Haide să plecăm.

Prima rază de soare îi găsi la poalele dealurilor; ieşiseră din pădure dar terenul era accidentat, aşa că nu putea vedea nici ce-i în faţă, nici ce-i în spate. Domingo însă era tot atât de atent ca şi o sălbăticiune. Descălecă din nou şi-şi lipi urechea de pământ. Se uită în sus şi spuse:

— Vin.

— Sunt aproape? întrebă Brandon.

— Destul de aproape.

— Poţi spune câţi sunt?

— Trei, cred, răspunse Domingo şi Brandon îşi aminti de cel care urlase în întuneric şi se prăvălise pe masă.

Domingo încălecă din nou şi Brandon se aştepta să-l vadă pornind la galop. Dar negrul îşi îndemnă calul la trap. Brandon făcu la fel. Bălţata cu o greutate dublă în

spinare, începuse să obosească. Domingo îşi mână calul la pas. Ajunseră pe o altă muchie de deal; în faţa lor se întindea o câmpie largă, aurie în prima lumină a dimineţii. La mare distanţă, Brandon văzu linia de telegraf. În acelaşi timp văzu şi un pâlc de călăreţi gonind către ei. Erau patru. Atunci înţelese. Aceştia patru nu fuseseră la cabană noaptea trecută, erau cei care, bănuise el, plecaseră la Salish ca să transmită condiţiile de răscumpărare oferite de McCoy lui Sam Whitcomb. Iar acum se întorceau.

Se uită la Domingo. Nu prea se citea nimic pe figura lui neagră, dar cu siguranţă nu era surprins. Abia acum Brandon înţelegea de ce Domingo mersese toată noaptea, dar totuşi cruţase caii pe cât fusese posibil. Puteau avea nevoie de toate forţele acestora pentru a scăpa cu fuga dintr-o eventuală urmărire. Domingo mizase pe asta ca să scape dintr-o capcană ca aceea în care se găseau acuma. Brandon se uită înapoi. Nici, un semn încă de Lucas sau McCoy sau celălalt care supravieţuise luptei din cabană. Nici un zgomot de copite care să-i avertizeze. Dar Domingo îi auzise. Veneau-veneau. Se uita în jur. Văioage ici şi colo.

Domingo coborî de pe cal şi-şi scoase Winchesterul din teacă, îi făcu semn lui Brandon.

— Urcă-te pe calul meu, domnu'! Arătă spre stângă, unde o viroagă tăia adânc pământul. Ia-o pe acolo. Brandon clătină din cap.

— Ea poate s-o ia pe-acolo. Eu rămân cu tine.

Domingo spuse:

— Nu-i nevoie. Priveşte! Şi arătă în depărtare. Brandon se uită şi, pentru prima dată, văzu grupul compact de călăreţi venind dinspre nord-est. Erau cam la o milă depărtare de cei patru care veneau de la

Salish şi se părea că nici unul din grupuri nu-l văzuse pe celălalt. Distanţa era prea mare ca să poată identifica pe vreunul din călăreţi din grupul mai mare, dar direcţia din care veneau îi spunea totul. Apoi adăugă clătinând din cap:

— Toţi oamenii de pe şantier, până la unul şi încă mulţi, alţii! se gândi că Champ McCoy izbutise din nou să marcheze un punct.

Domingo spuse:

— Du-o pe Miss Gail în viroagă. Stai cu ea. Îşi duse Winchesterul la ochi şi trase în cei patru. Distanţa era prea mare. Îşi îndreptă arma şi aşteptă, apoi trase din nou. Câteva pistoale cu şase focuri îi răspunseseră, dar unul din grup avea o puşcă. Primul glonte se înfipse în pământ la cincizeci de picioare depărtare de locul în care stătea Brandon.

Brandon căută din ochi un adăpost, dar prin preajmă nu era decât un bolovan. În spatele lui era trântit Domingo, cu puşca sprijinită de el. Domingo îi făcu semn cu mâna lui uriaşă şi Brandon se urcă în şa, pe calul acestuia.

— Haide! strigă, lovind crupa bălţatei cu sombrero-ul în timp ce trecea pe lângă ea. Bălţata ţâşni. Călărind scară lângă scară cu Gail, Brandon ajunse galopând în viroagă. Realizase acum care era strategia lui Domingo şi era de acord să-i facă jocul. Pe Gail vroia Domingo s-o protejeze; şi, în timp ce Brandon avea grijă de asta, Domingo îi va ţine în şah pe cei patru până când grupul de la şantier, alertat de schimbul de focuri, îi va încercui.

Atunci însă Brandon îşi reaminti de cei trei care veneau din urmă.

Îşi întoarse capul. Auzi detunătura puştii lui Domingo.

Apoi se făcu linişte după care Domingo scoase un urlet de triumf. Brandon strigă către Gail:

— Mergi înainte!

El îşi întoarse calul şi ieşi înapoi din viroagă, în timp ce-l căuta cu privirea, negrul cel uriaş dispăru. Cei patru călăreţi se întoarseră şi acum se îndepărtau, Călăreţii de la şantier, mult mai aproape acum, se despărţiseră în două grupuri. Grupul mai mic alerga pe o direcţie calculată ca să-i ajungă pe cei patru. Ceilalţi veneau înspre el.

Brandon îşi întoarse calul înapoi înspre viroagă şi fu surprins s-o vadă pe Gail aşteptându-l.

— Drept înainte, strigă el.

Viroagă era acum destul de largă ca să poată călări alături. Urmau cursul pârâului care tăiase, de-a lungul anilor, viroaga. Puteau să vadă doar pereţii plini de tufişuri ai acesteia şi cerul de deasupra capului. Viroaga cotea întruna, de li se părea că vor ajunge de unde au plecat.

La jumătate de milă mai încolo, după un cot, văzură în faţa lor un grup de călăreţi. Sam Whitcomb era în frunte; arăta de parcă avea o mie de ani, până când o zări pe Gail. Era şi Kirk Halliday în grup, stând destul de neîndemânatic în şa. Era acolo şi Jake Fargo şi Brandon mai recunoscu alţi muncitori de pe şantier, până şi pe vizitiu.

Gail sări de pe bălţată şi se aruncă spre Whitcomb. Descălecând, Whitcomb o luă în braţe ţinând-o strâns până când Halliday coborî de pe cal, veni şi i-o luă pe Gail. Figura năpădită de favoriţi a lui Jake Fargo era inexpresivă, dar îi făcu cu ochiul lui Brandon.

Coborând de pe calul cu semnul T încercuit, Brandon spuse:

— Se pare că i-aţi luat pe toţi, în afară de bucătar. Whitcomb avea privirea lipsită de speranţă a cuiva care nu mai putea de-atâta spaimă. Spuse:

— Ne-a trebuit jumătate de noapte ca să găsim cai destui. Eram hotărâţi să căutăm de-a fir a păr toate dealurile astea.

Brandon spuse:

— E un negru uriaş pe-aici, pe undeva. Pentru numele lui Dumnezeu, să nu facă vreunul din voi vreo mişcare aiurea. Ne este prieten.

— Cred că s-a terminat cu împuşcăturile, mai spuse Whitcomb. Şi atunci uimirea i se citi pe chip. Se uită în sus, înspre pereţii viroagei şi Brandon auzi un foc de pistol. Îşi dădu seama că Whitcomb este lovit şi-o să cadă. Se aplecă şi, prânzind trupul puternic al lui Whitcomb în braţe, îi lăsă încetişor la pământ. Văzu durerea de pe chipul lui Whitcomb; văzu sângele curgând din umărul acestuia. Viroaga devenise un vârtej de oameni şi de cai. Câţiva muncitori erau cu armele în mână; traseră şi ei şi Brandon şi plumbul străbătu frunzişul, sus de tot, dar nu aveau nici o ţintă. Se auzi ecoul unui hohot de râs. Brandon cunoştea acest râs.

Era a doua oară când uitase de cei trei care veneau din urmă. Champ McCoy fusese cel care râsese şi mai marcase un punct. Într-un genunchi, Brandon se mai uită o dată în lungul viroagei, apoi puse arma încet la loc.

11
PURTĂRI DE FEMEIE

Îl aduseră pe Whitcomb la Salish după-amiaza şi îl puseră în pat, la Ballard House. Jonathan King scoase. Plumbul din umărul lui Sam şi-l pansă. Whitcomb avea puţină temperatură. King golise camera de toată lumea, în afară de Brandon, îndepărtând-o chiar şi pe Gail.

Brandon stătea la fereastră şi se uita la figura ridată a lui, Whitcomb, acoperită acum de o uşoară transpiraţie. Camera asta îl deprima pe Brandon. Ar fi putut să fie chiar cea în care dormise. Se simţea ca într-o capcană, ca un călător care se învârtise într-un cerc lipsit de noimă. Făcu un gest obosit cu mâinile.

— A fost o zi proastă, spuse şi-şi aminti că Lucas şi McCoy şi cel de-al treilea om scăpaseră.

— Cei doi pe care i-au prins băieţii sunt acum la închisoare, Sam. Dar nici nu pot să mă gândesc la câte ore de muncă am pierdut.

— Gail e în siguranţă, spuse Whitcomb.

— Ca şi banii de salarii, spuse Brandon. Dar va trebui să organizăm schimburi de noapte ca să reuşim în termen.

— Ne mai vin oameni, îi reaminti Whitcomb. O să-i expediez pe şantier de îndată ce apar.

— Nepricepuţi, spuse Brandon dezgustat.

King îşi aranja instrumentele în geanta lui neagră.

— O să-i învăţăm, Holt.

Se uită la ei şi pe chip i se citea dezaprobarea.

— O să stai în pat câteva săptămâni, domnule

Whitcomb. Asta e un ordin. Brandon, ai grijă să asculte. Poate să conducă un şantier, dacă ţine, dar o va face din pat.

— Mai bine leagă-l, spuse Brandon.

King plecă. Brandon făcu şi el o mişcare spre uşă. Era nerăbdător să se întoarcă la muncă şi nu mai avea ce face pentru Sam. În cameră era un miros greu de antiseptice şi durerea era ca o prezenţă cenuşie.

Whitcomb îşi întoarse faţa transpirată către Brandon şi făcu un gest slab.

— O să trebuiască să te ocupi de toate, Holt. Până-o să mă pot da jos din pat.

— Ştiu, spuse Brandon. O să mă descurc.

— E vorba şi de Gail.

— La naiba! exclamă Brandon.

Whitcomb se mişcă în pat, ca să-şi mai uşureze durerea din umăr.

— S-a logodit din nou cu Halliday. E ciudat, n-am nimic concret împotriva lui, doar o senzaţie pe care n-o pot exprima în, cuvinte. Şi nu cred că va fi fericită cu el. Dacă reuşeşti s-o opreşti să facă vreo prostie pe care o s-o regrete, ţi-aş fi recunoscător.

— Dă-ţi acordul, îi spuse Brandon. Spune-i că Kirk e un tip minunat şi că ai vrea să se căsătorească imediat, în seara asta dacă nu chiar şi mai devreme. Pariez că n-o s-o mai intereseze tot atât. Ai încercat s-o ţii prea din scurt, Sam. E cea mai mare greşeală pe care puteai s-o faci.

— Deci ai vorbit cu ea? îl întrebă Whitcomb, uitându-se la el cu o privire ascuţită.

— Puţin.

Whitcomb îşi clătină capul.

— E mai mult decât îţi închipui. Ştii, îi alesesem un

bărbat şi i-am spus-o mai demult. Asta a fost o greşeală. Cred că numai din încăpăţânare îl vrea pe Halliday. N-aş putea-o păcăli, dacă m-aş schimba aşa de brusc.

Brandon dădu din umeri.

— O să fac ce-o să pot. Dar nu pot fi şi pe şantier şi aici.

— O să stea să mă-ngrijească cât timp rămân la pat, Holt. Dacă-ncepe să aibă cine ştie ce idei despre Kirk, o să ştiu. Şi-atunci o să-ţi spun.

Brandon se îndreptă din nou înspre uşă. Ajuns acolo, se uită peste umăr la Whitcomb. Un taur schilodit. Un taur bătrân, căzut la pământ şi ataca*t* de coioţi lătrători şi de tot soiul de gângănii, până când nu mai are nici forţa să mugească. Un luptător care aproape că nu mai are dorinţa de a lupta. Brandon îşi reaminti tot ce-i datora acestui om şi spuse, cu o voce caldă:

— Nu-ţi mai fă griji. Cheamă-mă dacă ai nevoie da mine.

— O s-o fac, Holt. Şi nu te epuiza. Dacă nu reuşim contractul ăsta, o să găsim altul!

— Desigur, spuse Brandon. Dar se gândea: „Ştie şi el că nu-i aşa”! Ajuns în stradă, văzu Salishul în lumina zilei, un oraş mont, stătut, după excesele din timpul nopţii. Un oraş bolnav. Faţadele false arătau golaşe şi respingătoare în lumina soarelui; strada era plină de mizeria măturată din cârciumi; oamenii oare mai circulau pe-afară arătau obosiţi şi lipsiţi de orice interese. Îşi aminti speranţele lui Jonathan King pentru viitorul acestui oraş şi clătină cu amărăciune din cap.

Luă cu el calul lui Domingo de-acolo de unde-l legase, în faţa hotelului. Nu mai găsise nici urmă de Domingo, după încleştarea din viroagă, după cum nu

mai găsise nici urmă de Lucas şi McCoy. Brandon însuşi condusese urmărirea. Luaseră doi prizonieri, totuşi, din cei patru care veneau dinspre oraş. Doi răufăcători de două parale, care nu valorau nici cât se cheltuia cu întreţinerea lor la închisoare.

Brandon o lăsase pe Gail să călărească bălţata până în oraş, dar acum vroia să-şi ia înapoi iapa pentru a se reîntoarce în tabără. Merse în lungul străzii, ţinând de dârlogi calul însemnat cu un T încercuit; îşi reaminti drumul obositor şi lent, cu Whitcomb clătinându-se în şa, dar nevrând să aştepte să i se aducă o căruţă.

Văzu doi dintre muncitorii săi în faţa unei cârciumi; cei doi făceau parte dintre cei care-l păziseră pe Whitcomb pe drumul de întoarcere. Cea mai mare parte se întorseseră direct în tabără, conduşi de Jake Fargo. La naiba, Jake era şi el rănit în umăr şi n-ar fi trebuit să se hâţâne în şa. Acuma probabil c-o să zacă o săptămână. Brandon se uită la cei doi de pe treptele cârciumii şi le spuse:

— Ştiu c-aveţi salariile-n buzunare. Dar nu vreau să vă văd apărând mâine în tabără cu capetele cât baniţa. Strângeţi-i şi pe ceilalţi şi plecaţi imediat înapoi.

Nu aşteptă să-i vadă cum reacţionează, deşi le simţi privirile furioase în spate. Merse mai departe până ajunse la birourile lui Mountain Telegraph şi văzu bălţata legată în faţa lor. Prin fereastră, i se păru că zăreşte silueta masivă a lui Kirk Halliday. Îşi aminti că-i ceruse să-l pună pe Jake Fargo să-şi ţină oamenii la lucru. Dar n-avea cum să se supere pe Halliday, sau pe Jake, pentru că executaseră ordinele lui Sam Whitcomb.

Pregătise caii şi era gata să se suie în şa când Gail apăru în uşa biroului. Avea o privire vie, plină de

atenţie dar şi de multă tristeţe. Întrebă:

— Cum se simte tata?

— Va trebui să stea în pat câteva săptămâni, îi răspunse el, mai sever decât ar fi dorit-o.

Această uşoară demonstraţie de aversiune o atinse şi ea îşi ridică bărbia.

— S-ar putea, crede, spuse ea, că mă faci răspunzătoare pentru că tata s-a proptit într-un glonte.

— Dac-ai fi stat în oraş de la început, spuse el, n-ai fi fost răpită. Şi el n-ar fi avut de ce să vină după tine.

Arăta minunat în cadrul uşii; era şi mândră şi plină de remuşcări şi furioasă, în acelaşi timp. Putea vedea valurile succesive de sentimente cum treceau prin ea şi aştepta să vadă care-o să predomine. În cele din urmă ea spuse:

— Ai dreptate. Îmi pare cu adevărat rău şi consider c-am meritat-o. Ce-aş putea face, Holt?

— Poţi să te duci la el în fiecare zi şi să stai cu el. I-ar face plăcere.

— Şi mie, îi răspunse. Zâmbi şi el văzu în acest zâmbet efortul pe care-l făcea ea să se apropie de el. Îşi sunt recunoscătoare, Holt. Mult mai mult decât aş putea vreodată să-ţi spun.

— Mulţumeşte-i lui Domingo, spuse el întorcându-se şi conducând caii de-a lungul străzii.

Calul cel mare al lui Domingo, se întinse şi-o muşcă pe bălţată de crupă. Brandon îl trase mai aproape, strângând frâiele. Trecând pe lângă grajduri, se gândi să-l lase acolo, dar renunţă la idee. Tabăra ora mai aproape de fermă decât oraşul şi Domingo ar putea să-şi ia calul. Ar putea să vină chiar Colonelul Templeton, cu toţi muncitorii lui de la fermă. Ameninţarea asta mai plutea încă în aer, ca norii care prevesteau să aducă

ploaia şi aşteptau momentul potrivit.

Tot întinzând firele de telegraf, te pierzi în această cursă fără sfârşit, nemai deosebind zilele, unele de altele, ştiind doar că fiecare zi este o altă filă ruptă din calendar, care se apropie de termen; şi niciodată stâlpii ridicaţi între răsăritul şi apusul soarelui nu par a fi de ajuns de mulţi. Pământul e tare şi greu de săpat, un transport de izolatori e defect şi trebuie returnat şi trei muncitori o şterg noaptea pe ascuns ca să vadă luminile oraşului, să-şi ude gâtlejul şi să umple cu argint pantoful câte unei femei. Stâlpii sosesc cu întârziere şi echipa trimisă după ei povesteşte de tufişuri pline de indivizi înarmaţi care i-au ţinut pe loc, făcându-i să folosească armele, când ar fi trebuit să folosească securile. Echipa care întinde firele n-a avut nimic de lucru în ziua aceea. Fulgerul cel lung se întinse între tabără şi oraş, cerând mereu mai multe materiale, mai mulţi oameni; şi ţăcăni toată ziua la aparat şi-ţi doreşti ca Sam Whitcomb să se fi sculat din pat ca să se poată ocupa de toate, la capătul celălalt al firului.

Aşa îşi petrecea Brandon timpul. Se lucra din nou din zori până seara şi din nou ardeau focuri de vreascuri, când se lucra peste program. Primele ajutoare sosiră curând după întoarcerea sa de la Salish, aduse cu repeziciune de noua cale ferată şi apoi transportate cu căruţa până în Valea Celor Trei Surori. Nepricepuţi, majoritatea, dar mai erau şi uni muncitori vechi, care lucraseră la nenumăratele companii independente ce înfloriseră cu câtva timp în urmă. Jake Fargo, cu umărul înţepenit dar altfel în putere, îi învăţa pe cei noi şi schimba amintiri, la lumina focului de tabără, cu cei vechi.

Halliday veni o dată călare în tabără ca să discute unele probleme de aprovizionare. Gail nu era cu el, după cum observă repede Brandon. Halliday plecă în trăsurică, legând calul cu care venise la spatele ei. Trăsurică rămăsese în tabără din ziua în oare fusese răpită Gail.

N-avea ce să le reproşeze muncitorilor, cu excepţia celor noi. Şi Brandon recunoscu că făcuse bine să le dea salariile, Undi, ca cei trei care o şterseseră noaptea, nu mai avuseseră stare de când luaseră banii, dar majoritatea şi-i păstrau pentru Warlock. Moralul era mai bun şi nu se mai auzeau şoapte că Mountain Telegraph ar fi aproape de faliment şi din, cauza asta nu plătea salariile. Totuşi Brandon trebuia să fie cu ochii pe oameni, pentru că nisipul se scurgea din clepsidră. Şi asta era valabil din mai multe motive. După o săptămână de lucru, era cu atât mai aproape de ferma cu T-ul încercuit, iar Templeton încă nu apăruse. Ce spusese oare? „Mă voi reîntoarce într-o săptămână”. Asta fusese cu câteva zile înainte ca Gail să fi fost răpită, o dată cu salariile muncitorilor. Trecuse mai bine de o săptămână, de-atunci. Şi câte nu se întâmplaseră! Brandon îşi reaminti drumul pe care-l făcuse noaptea, când fusese măritor la întâlnirea luminată de lună dintre Lucas şi Ellen Templeton. Încă i se mai ridica sângele în cap, ori de câte ori se gândea la Lucas, pentru că-şi reamintea şi atacul asupra taberei şi noaptea când el apăruse, iar calul său, se îngrăşase, păscând iarba grasă din Vale şi nemaiavând de cărat nici o greutate în spate.

Într-o dimineaţă, Brandon îl chemă pe Jake Fargo la el în cort.

— Preiei tu comanda azi, Jake, spuse Brandon. Eu

plec niţel.

— În oraş?

— Nu, vreau să duc înapoi calul ăsta la fermă. Fargo îl privi dintr-o parte, uşor nedumerit.

— Ai vreun motiv să zgâlţâi stupul, când albinele nici nu bâzâie?

— Poate că nu, răspunse Brandon. Cu toate astea, mă duc.

— Cum pofteşti, spuse Fargo.

Brandon plecă în curând, călărind din nou băl ţaţa şi ţinând de frâu calul celălalt. Ştia, după cum ştia că asta era numai o scuză; trebuia să afle care este situaţia la fermă şi ăsta era un mijloc de a o afla. Mai bine să-ţi dai seama ce-o să urmeze decât să aştepţi la nesfârşit un atac care nu mai vine. Fusese un. Tip deştept ăla care spusese că bănuiala este mai rea decât orice. Mai era o speranţă însă speranţa că o va fi făcând la fel ca el, în noaptea aceea când se-ntâlniseră la marginea platoului, de deasupra fermei. Poate că de-atunci Ellen reuşise să-l convingă pe tatăl ei. Slabă speranţă, având în vedere nebunia ciudată a Colonelului; dar era totuşi o speranţă.

Nu mai era chiar atât de departe până la fermă, acum că înaintase cu şantierul. Trecu prin câmpia pe care o străbătuse data trecută noaptea; călărea în soarele puternic care făcea ca alămurile căpăstrului să lucească, obligându-l să-şi tragă pe ochii sombrero-ul. Apăruseră florile verii, trandafiri sălbatici şi floarea-soarelui şi-şi aduse aminte de fata de la restaurantul din Salish care le aştepta cu sufletul la gură. Era o privelişte a naibii de frumoasă. În ultima vreme nu prea ştia ce se petrece dincolo de ultimul stâlp de telegraf, dar acum florile îl înconjurau, izbindu-i ochii.

Se întreba dacă un bărbat ca Halliday observa florile şi dacă ajungea să culeagă câteva în fiecare zi pentru Gail. Era cumva un gând deştul de amar. În curând ajunse într-un ţinut mai accidentat, acolo unde erau, ienuperi, eu crengile răsucite de vânt. Copaci arătând de parc-ar fi fost torturaţi, amintindu-i de Sam Whitcomb când fusese lovit de gloanţele lui Champ McCoy. Se gândea la asta când ajunse în locul de unde terenul începea să coboare în pantă şi clădirile fermei se vedeau răsfirate jos, în vale.

Alese un drum uşor şi începu să coboare. Călărea încet, încercând să apară ca un om venind paşnic, fără nici un gând rău, dar simţea cum i se strânge stomacul, pe măsură ce se apropia de clădirea principală, lungă şi scundă. Pe toată lungimea casei era o verandă. Vedeai al naibii de puţin astfel de verande la casele din Montana, dar ferma aceasta avea una. Alan Templeton stătea într-un balansoar pe verandă. În spatele lui era o verandă, iar la stânga o uşă. Brandon remarcă aceste lucruri dintr-o privire, ştiind că va avea nevoie de o bună cunoaştere a împrejurimilor, dacă se vor isca tulburări şi necazuri. Templeton avea un Winchester sprijinit de marginea verandei. Se ridică în picioare când Brandon aduse caii mai aproape. Ridică Winchesterul şi-l ţinu uşor la subţioară.

Brandon se asigură că mâinile îi sunt vizibile şi îşi împinse sombrero-ul pe spate.

— Bună ziua, spuse. Am venit să aduc înapoi un cal.

Templeton dădu din cap. Era îmbrăcat cu haina de fermă azi, dar ţinuta şi manierele erau tot atât de milităroase, ca şi când ar fi fost îmbrăcat în uniformă. Nu era nici prietenos, nici duşmănos; vocea era plină

de o curtoazie impersonală şi de seriozitate.

— Este calul lui Domingo, domnule. Mi-a spus că l-a împrumutat unui prieten care i-l va aduce înapoi, în curând. Pot să vă întreb cum aţi dat peste el? Chipul ascuţit al lui Templeton se înnoră. Şi el îşi săltă puţin puşca. În jurul lor curtea fermei dormita; Brandon nu văzuse pe nimeni la ţarcuri sau pe lângă celelalte clădiri, aşa că nu putea conta pe nimeni care să se interpună între el şi nebunia acestui om. Avu impresia că ceva se mişcase în spatele ferestrei, dar nu putea fi, sigur. Îşi păstră ochii aţintiţi pe Templeton, cu trăsăturile feţei mobile.

— Ce fel de şiretlic e acesta, omule? întrebă Templeton.

Brandon ridică din umeri.

— Vreţi calul, sau îl iau înapoi?

— Lasă-l aici. Unul din oamenii mei o să-l ducă în ţarc.

— Bine, spuse Brandon. Asta-i tot ce vroiam. V-aţi recăpătat calul, aşa că eu voi pleca.

Templeton se relaxă puţin. Arăta ca un om oscilând între obiceiul de a fi curtenitor şi starea actuală de război. Spuse:

— Îmi pare rău că nu vă pot oferi ospitalitatea, după drumul pe care l-aţi făcut. Înţelegeţi situaţia mea. În cel mai bun caz, putem să ne considerăm într-un fel de armistiţiu.

Parcă ar fi mers pe o stradă periculoasă, în care unele porţi erau primejdioase, iar altele nu.

Cu toate acestea, Brandon se hotărî să meargă mai departe.

— Da, spuse el. Mă aşteptam, să reveniţi la şantier mai demult.

— Fiica mea, căpitanul Domingo şi doctorul meu au încercat cu toţii să mă convingă că greşesc în ce priveşte acest şantier, domnule. Cu toate acestea, eu nu sunt convins. Am scris un raport complet generalului Longstreet şi aştept ordinele sale. „Nu râde” gândi Brandon. Generalul Longstreet! N-ar fi putut să jure dacă generalul mai trăieşte sau nu. Ultima dată când auzise de el, Longstreet fusese numit ambasador în Turcia. Dar asta fusese cu ceva timp în urmă, pe vremea când Grant era preşedinte. La vremea aceea, lui Brandon i se păruse al naibii de ciudat ca un yankeu să dea o slujbă atât de bună unui rebel, dar poate că Grant avea faţă de Longstreet respectul datorat de un războinic altuia.

— Veţi aştepta răspunsul? întrebă Brandon.

— Nu prea mult, spuse Templeton. Poate că generalul este ocupat. Poate că este rănit. Avatarurile războiului, ştiţi. În curând va trebui să acţionez fără să-i mai aştept instrucţiunile.

Brandon îşi ridică frâiele. Aflase ce dorise şi nu avea nici un alt argument pentru Templeton. Ellen încercase, ca şi Domingo şi doctorul King şi el n-avea cum să fie mai convingător decât ei. E, 1 era duşmanul, pentru că anii se încurcaseră în mintea lui Alan Templeton. N-avea cum să schimbe asta. Îi părea rău de Templeton, mai ales că-i plăcea omul; îi reamintea puţin de judecătorul Eliott de-acolo din Texas, care continuase un război ce se terminase şi care fusese băgat la închisoare de afurisiţii de yankei din cauza asta.

Brandon spuse doar:

— Sper ca generalul să vă convingă că greşiţi, Colonele.

Îşi întoarse deja calul şi era la vreo cincizeci de iarzi de verandă când Ellen îl strigă:

— Holt! Aşteaptă puţin!

Strânse din nou de dârlogi şi o văzu alergând spre el. Arăta atât de liberă încât vederea ei îl emoţionă. Purta un pistol de patruzeci şi cinci în teacă, ca şi în noaptea aceea cu Lucas şi asta-l surprinse. Ajunse lângă el gâfâind şi-şi puse mâna pe şa, cu obrajii roşii şi sânii tresăltând. Spuse:

— N-ai reuşit să-l înduplеci?

Îşi clătină capul. Se uită înapoi spre verandă şi văzu că Templeton se aşezase din nou, fără să manifeste prea mare interes pentru ei. Templeton arăta acum ca un bătrân obosit care se odihneşte, iar întreaga fermă avea un aer paşnic, în afara timpului.

Brandon spuse:

— Nu, Ellen. E hotărât.

— Domingo mi-a povestit de noaptea aceea pe dealuri şi cum de ţi-a dat calul, spuse ea. Îşi închipuia c-o să vii să i-l aduci. Amândoi am sperat ca tata să considere asta ca un gest prietenesc. Calul cel mare se îndrepta acum către ţarc.

Brandon îl privi dând colţul.

— Va trebui să-i spui lui Domingo că planul lui a dat greş, adăugă. Îi zâmbi lui Ellen. N-o mai văzuse niciodată, în lumina zilei şi-i plăcea ceea ce vedea. Îi ştia secretul şi se simţea aproape de ea din această cauză; secretul nu mai părea deloc ruşinos. Îşi aminti cum arăta în lumina lunii, sus pe platou; îşi aminti cât de tulburată fusese şi cât de francă. Spuse:

— Sper că totul e bine în ce te priveşte.

— Te referi la Sherm, nu-i aşa? întrebă ea. Dădu din cap, resimţind din nou aceeaşi senzaţie de furie ca în

cabana fermei Hashknife. Ţi-a zis Domingo ce s-a întâmplat?

— Da, spuse ea, strângându-şi buzele. Mi-a spus. Noaptea trecută lanterna a semnalizat din nou. Ţi-am urmat sfatul. Am încercat s-o sting cu puşca. Sunt sigură că n-am nimerit, dar n-a mai stat prin preajmă.

Îşi dădea seama că fata renunţase la acel ideal dubios şi înţelegea cât o costă. Creezi pe cineva după imaginaţia ta şi el devine suficient de real.ca să dispară greu.

— Şi acum? întrebă el.

— O să vână după cutia de fier, răspunse ea. Acum ştie că n-o să reuşească pe partea cealaltă.

Dădu din cap. Acum înţelegea de ce şi ea poartă armă; ironia făcea ca atât Lucas cât şi ferma să-i fie duşmani; şi cu toate astea, nu putea ajunge la un armistiţiu cu Templeton. Totul era încurcat, ca un sac plin de şerpi. Îşi păstră zâmbetul pentru Ellen.

— Nu-ţi fă grijii, îi spuse. N-o să aibă atâta îndrăzneală. Dar nu credea. Îşi ridică mâna şi-o lăsă să-i cadă şi-şi întoarse calul. Ea se îndrepta deja către casă, când el porni pe potecă în sus.

12
ZDROBEŞTE-L!

La lumina focului, Jake Fargo, care răbdase până atunci, întrebă:

— Cum a fost la stup?

Brandon, care se întorsese de câteva ceasuri, îşi puse farfuria la loc:

— I-a scris generalului Longstreet, pentru instrucţiuni. Văzu chipul păros al lui Fargo, strâmbându-se de râs; apoi Jake se răzgândi şi-şi clătină capul. Brandon spuse:

— N-are însă de gând să, aştepte răspunsul prea mult timp. Ar fi mai bine să distribui arme la toată lumea, Jake şi să ai grijă ca oamenii să şi le ţină la îndemână. Căscă şi se întinse. La culcare cu mine. Zilele sunt al dracului de lungi, dacă bagi bine de seamă.

Aşa că muncitorii lui Mountain îşi ţineau pistoalele pe şold, iar puştile erau stivuite la îndemână. Brandon numi oameni care să stea de pază şi ziua, nu numai noaptea. Muncitorii noi, care nu erau capabili să deosebească un izolator de o amuletă indiană, puteau să folosească o armă, devenind astfel utili. Pentru Brandon, întrebarea care se punea nu era dacă Templeton va veni, ci când o va face; şi, pe deasupra, mai era şi ameninţarea dinspre Sherm Lucas, Champ McCoy şi resturile bandei lor de răufăcători. Doi erau la închisoare, unu mort, dar poate că Lucas găsise pe alţii în loc. Părea că n-aveau forţe destule ca să atace echipa mărită de pe şantier. Dar răufăcătorii ascunşi în

tufişuri puteau să-i hârţuie pe cei ce tăiau stâlpii şi a doua zi, după vizita lui Brandon la fermă, o căruţă care venea dinspre Salish, a fost oprită pe drum, răsturnată şi arsă. Din nou Lucas. Firele erau tăiate şi lăsate să atârne, dar au fost repede localizate şi reparate. Brandon se întrebă atunci dacă n-ar trebui să-şi pună oamenii să patruleze: de-a lungul liniei. Hotărî însă că nu avea destui oameni pentru aşa ceva. „Ţi-ai subţia forţele de tot, dacă te-ai apuca să păzeşti fiecare gaură de şobolan”.

În dimineaţa următoare primi un mesaj prin care era chemat la Salish. Telegrama fusese dictată de Sam Whitcomb şi fusese transmisă de unul din operatorii din oraş. În nici un caz nu era mâna nepricepută a lui Halliday. TREBUIE SĂ TE VĂD IMEDIAT, îi transmitea Whitcomb, aşa că Brandon sări imediat în şa, îndreptându-se spre Salish. Călărea având permanent în minte cum fusese atacat pe acest drum. Începuse să privească totul cu suspiciune. Mesajul ăsta ar fi putut fi cumva falsificat prin maşinaţiile lui Champ McCoy. Dar nimeni nu-l atacă pe Brandon, aşa cum i se întâmplase când se ascunsese printre stâncile de unde respinsese ceata lui Lucas. Erau mult mai multe mile din tabără până în oraş acuma, decât fuseseră la vremea aceea. Puteai să ai o oarecare mulţumire, constatând asta.

Ajunsese la Salish târziu după-amiaza şi se opri direct la Ballard House. În holul hotelului dădu peste un tip plictisit care şedea pe un fotoliu. Îl recunoscu ca fiind unul din salariaţii oraşului şi fu şi el recunoscut. Omul avea un pistol, pe care nu-l ţinea în teacă, ci în mână. Brandon zâmbi. După atacul asupra vagonului său particular, Sam Whitcomb îşi lua toate măsurile de apărare.

Îl găsi pe Whitcomb şezând într-un fotoliu la fereastră. Trecuseră zece zile de când Sam fusese rănit. Arăta slăbit, dar era destul de vioi, având în vedere prin câte trecuse.

— King ştie că te-ai dat jos din pat? întrebă Brandon.

— Nu şi nici nu pot să-l ascult, Holt.

— Vroiai să mă vezi, Sam?

— E vorba de Gail, spuse Whitcomb.

Necazurile lui erau mai mari decât poate un om suporta şi urmele i se vedeau pe chip, când Brandon îl privi mai de aproape. Noi riduri îi apărură pe faţă, iar buzele, altădată generoase, erau strânse într-o linie subţire. Îţi revine în minte oraşul acela prăfuit din Texas, cu bărbatul ce ţi-a ieşit în cale pe stradă, cu şaptesprezece ani mai tânăr şi aşa îţi poţi da seama ce-au făcut anii din Sam Whitcomb. Timpul îţi întinde propriile sale capcane şi nu poţi nici să le ocoleşti, nici să treci prin ele luptând; poţi doar să speri că nu vei avea prea multe cicatrici în urma acestei lupte cu anii.

— Doar n-a fugit cu Halliday? întrebă Brandon, simţind cum se încordează.

Whitcomb îşi clătină capul.

— Halliday vrea ca ea să se mărite eu el acum. Ea mi-a spus. Am rugat-o să aştepte până când ajungem cu linia la Warlock, ca să pot să mă ocup să-i aranjez o nuntă adevărată. Ea i-a propus asta dar el e prea nerăbdător ca să mai aştepte. E un preot aici, dar Halliday e de altă confesiune aşa că vrea să meargă împreună la Missoula. De acolo se vor duce în Est. Într-una din zilele astea o să plece. S-ar putea chiar azi. Văd că Halliday e hotărât s-o facă.

Brandon îşi luă o ţigară.

— O să treacă Gail peste dorinţa ta?

Chibritul i se rupsese între degete şi-şi căută altul în panglica de la pălărie.

— Ar fi trebuit să rămân în pat, zâmbii Whitcomb. Era teribil de atentă cu mine cât timp am zăcut acolo. Cred cam fost prea dur când a apărut povestea asta despre căsătorie. Mi-ai dat un sfat bun când mi-ai spus că n-o strunesc prea tare, dar n-am putut să mă abţin. După cum vezi, a avut de unde lua încăpăţânarea.

— Da, spuse Brandon. Văzuse că semănau ca două picături de apă, tatăl şi fiica; şi putea înţelege că asta dusese la un război permanent între ei. Ceva îi aduse aminte de Gail, aşa cum era când o văzuse ultima dată, mândră, plină de remuşcări şi furioasă în acelaşi timp, dar realmente îngrijorată de Sam Whitcomb. Se născuse din dragostea lui Sam, aşa că era cu adevărat o parte din Sam şi Brandon, înţelegând asta, o simţi mai apropiată. Dar era şi uşor iritat, pentru că în acest moment avea impresia că datoria sa faţă de Whitcomb se perpetua, fără să se mai termine vreodată.

Scoase fumul pe nări.

— Ce-i de făcut?

— Găseşte-o şi ia-o în tabără; cu tine, îl ragă Whitcomb. Ţine-o acolo până ajungi la Warlock. N-o să dureze mai mult de câteva săptămâni.

— Tabăra nu-i un loc pentru ea, spuse Brandon scurt.

— Ştiu, Hoit. Dar e singurul loc în care poate fi ţinută la adăpost de el.

— Şi dacă nu vine?

— Atunci va trebui s-o târăşti după tine, spuse Whitcomb şi buzele i se strânseră şi mai tare. Asta e un ordin, Holt.

Brandon ridică din umeri.

— Şi pe unde-ar putea fi? întrebă el.

— Are o cameră aici, trei uşi mai încolo, pe aceeaşi parte cu mine. Dacă nu-i aici, e la birouri. Halliday o învaţă telegrafia. Brandon găsi o scuipătoare în cameră şi-şi aruncă ţigara în ea.

— O să-ţi telegrafiez din tabără, spuse.

Ieşi pe hol şi se duse la camera pe care i-o indicase Whitcomb. Bătu la uşă. Nici un răspuns. Bătu din nou şi ascultă daică sunt zgomote de paşi. Paznicul plictisit îi spuse, cu o voce la fel de plictisită ca mutra lui:

— A ieşit acum vreo oră.

— Puteai să-mi fi spus înainte să-mi julesc degetele degeaba, spuse Brandon.

Coborî în stradă. Undeva, nu prea departe, o locomotivă şuierase, zgomotul atârnând peste oraş ca o binecuvântare tristă. Capătul liniei trebuie să fie aproape de Salish, se gândi Brandon. Se sui în şa şi-şi îndreptă bălţata spre birourile companiei. Trebuia oricum să-l vadă pe Halliday şi să rezolve problema izolatorilor defecţi care-i sosiseră. Vroia ca Halliday să-i comande din altă parte de-acum încolo. Aceşti izolatori nu fuseseră mai huni decât cei făcuţi din pământ care fuseseră folosiţi în anii patruzeci şi care se duseseră la prima ploaie. Dacă Whitcomb s-ar fi ocupat, nu s-ar fi întâmplat astfel de greşeli.

Toate aceste mărunte neplăceri se adunau în Brandon. Era supărat gândindu-se la toate astea, gândindu-se în acelaşi timp, la ordinul pe care-l primise. „Construieşte-mi o linie de telegraf, fiule. Şi în timpul liber, ai grijă de fiică-mea să n-o ia razna şi să se facă de râs. Face parte din ziua ta de muncă, băiete” Fu scos din starea asta la auzul numelui său.

— Hei, Brandon! Stai aşa.

Era o voce cunoscută, care-i spunea cuvinte

cunoscute şi care-l făcu pe Brandon să se întoarcă în şa. Era în dreptul cârciumii „La capul de porc”. Şi Champ McCoy stătea din nou pe verandă, o matahală peste balustradă, cu zâmbetul strălucitor şi mâinile băgate adânc în buzunare. Ar fi putut să fie întâlnirea de dinainte, numai că acum era în plină zi. Şi între momentul de acum şi noaptea aceea, se întâmplase povestea de la cabana fermei Hashknife; da şi acel glonte tras din viroagă care-l doborâse pe Sam Whitcomb. Restul, atacurile asupra taberei, firele tăiate, puteau fi date uitării, pentru că făceau parte din foarte vechiul stil de lucru şi era aşadar mult mai puţin personal. Brandon îşi îndemnă bălţata până la treptele cârciumii şi spuse hotărât:

— Eşti al dracului de îndrăzneţ, Champ, să-ţi plimbi mutra prin oraş.

— Şi de ce spui asta, prietene?

— Au o celulă la închisoare exact pe dimensiunile tale.

Arăta ca un îngeraş fericit, McCoy, satisfăcut de el şi de lume. Se balansă pe vârfuri plin de veselie – nu era beat ca data trecută.

— Şi ce anume m-ar trimite într-o celulă? Cuvântul tău împotriva cuvântului meu? Cine l-ar asculta, pe negrul ăla mare, chiar că ăia doi pe oare i-aţi băgat la răcoare vor depune mărturie împotriva mea. Eu nu cred. O să vrea banii lui Consolidated să-i sprijine când ar ajunge la proces. Dar pierzi cea mai bună parte a unei zile frumoase. Vii înăuntru să bem un pahar? Plătesc din banii mei.

Brandon dădu nemulţumit din cap.

— Să te ia naiba, Champ, spuse el scurt şi apăsat, îşi încrucişă braţele şi se aplecă peste şa.

— Deci n-ai fost în cabana aceea din munţi?

— Am fost la un milion de mile depărtare. Eram în birourile din Est ale lui Consolidated, ca să punem la punct câteva afaceri de viitor. Telegrafiază-le şi întreabă-i, dacă nu mă crezi?

— Şi dac-o întreb pe Gail Whitcomb, Champ? Poate o să-şi amintească de tine.

McCoy îşi linse buzele.

— Bună bucăţică, fata aia. Păcat c-ai întrerupt distracţia atunci.

Obrăznicia plină de îndrăzneală a tipului îl amuzase oarecum, fără să vrea, pe Brandon; da, acum dispoziţia i se schimbase instantaneu, o furie oarbă punând stăpânire pe el. Se îndreptă în şa.

— Ce vrei să spui, Champ?

— Că Sherm ar fi putut s-o înveţe câte ceva ce n-a învăţat în nici una din şcolile alea elegante la care a trimis-o Sam Whitcomb, spuse McCoy. Zâmbetul îi deveni de-a dreptul rău. Al naibii să fiu dacă nu mi-ar fi plăcut să dau o mână de ajutor la aşa ceva. Şi tu ai fi simţit la fel, Brandon, dacă n-ai fi lucrat pentru Sam Whitcomb. Un bărbat se distrează pe unde poate. Nu-i aşa?

Brandon spuse:

— E o zi care a fost însemnată în calendar de multă vreme, Champ. Asta e ziua aceea. Eliberându-se din scări, îşi trecu un picior peste şa, sprijinindu-se în mâini, se aruncă asupra lui McCoy. Avu timp să-şi amintească şi că asta ar putea fi ziua în care Gail să fugă împreună cu Halliday. Dar gândul trecu prin el ca vântul, calmându-l doar pentru un moment. Gândul care-l domina era că McCoy credea că şi el e de-o teapă cu McCoy. Se aruncă, izbindu-se de McCoy, dar

acesta îşi scosese deja mâinile din buzunare, îl cuprinse cu braţele pe Brandon şi cei doi se rostogoliră pe jos pe scări, aproape sub copitele iepei. Bălţata sforăi şi se retrase, astupând pentru un moment soarele cu spinarea ei.

Eliberându-se, Brandon se ridică în picioare şi-l văzu pe McCoy reuşind să se ridice şi îndreptându-se spre el, Nu mai zâmbea acum, McCoy. Pumnii lui erau o morişcă ce-l izbi pe Brandon, tăindu-i răsuflarea şi umplându-i capul de un fel de muget. Pumnii lui McCoy erau peste tot. Se agăţă disperat de McCoy şi-l cuprinse cu braţele încercând să-l tragă înspre el, dar era ca şi când ai vrea să opreşti o avalanşă. McCoy reuşi să se desprindă; Brandon îl prinse de cămaşa ecosez şi-l trase mai aproape. Amândoi se-mpiedicară şi căzură pe scări unde se zvârcoleau, încercând fiecare s-ajungă la gâtul celuilalt.

McCoy înjură şi reuşi să-şi proptească un pumn în gura lui Brandon. Brandon simţi gustul propriului său sânge; deveni brusc un om golit de orice inteligenţă, agăţându-se numai de instinct. McCoy încercă să-şi scoată pistolul, dar Brandon i-l smulse şi-l aruncă. McCoy îi trase una între picioare cu genunchiul dar erau prea aproape unul de celălalt ca lovitura să aibă vreun efect. Brandon îşi propti palma în nasul lui McCoy şi apăsă cu putere până când McCoy, urlând, se desprinse din încleştare.

McCoy se ridică în picioare. Tot în locul acela spusese altădată că el râdea când se lupta şi că se lupta doar din amuzament. Dar acuma nu râdea şi nu mai avea altă dorinţă decât de a ucide; asta se vedea clar. Îşi lăsă capul în jos şi se repezi lovind în Brandon. Brandon îl primi cu un upercut şi văzu braţele lui

McCoy bătând nebuneşte aerul în încercarea de a-şi menţine echilibrul. Brandon îl urmări în forţă, ştiind că trebuie să profite la maximum de avantajul pe care-l avea. Izbi cu pumnii în carcasa pieptului lui McCoy; încercă din greu o altă o lovitură pe bune la bărbie. McCoy se prăbuşi în praf dar se agăţă de centura lui Brandon şi-l trase jos şi pe el. Din nou se rostogoli, până aproape sub copitele bălţatei.

Brandon nu se gândea deloc la pistolul pe care-l purta, singura lui dorinţă era de a-l zdrobi pe McCoy. Erau din nou în picioare, foarte aproape unul de celălalt, clătinându-se; văzu cum faţa lui McCoy devine informă, arătând de parc-ar fi fost scoasă dintr-un coşmar. Ştia că pumnii lui McCoy îşi făcuseră şi ei treaba, dar nu simţea durerea. Nu mai conta nimic în toată lumea asta mare decât să mai reuşească o altă lovitură curată în falca aceea. Şi când, în fine, o lovi, nu realiză c-o făcuse; văzu cu mirare cum se prăbuşeşte McCoy. McCoy se răsuci şi se forţă să se ridice până ajunse să stea în patru labe. Brandon era în aşteptare, cu braţele grele, de lemn şi pumnii umflaţi. McCoy îşi căută stângaci pistolul în teaca goală, îşi clătină capul şi mormăi ceva fără sens. Se lăsă încetişor la pământ, se răsuci cu faţa în sus şi-şi deschise braţele. Oftă din greu şi-şi pierdu cunoştinţa.

Abia atunci realiză Brandon că în jurul lor era un cerc de oameni, atraşi de luptă. Nu le auzise vocile până acum. Erau locuitori din oraş, stâlpi de cârciumă; cu toţii se îngrămădiseră pe verandă, unii erau chiar în stradă; unul dintre ei condusese bălţata ceva mai la o parte. Brandon se uită în jos, la McCoy şi se întrebă dacă ar trebui să-i care hoitul până la închisoare. Îşi reaminti siguranţa lui McCoy şi puterea lui

Consolidated şi-şi dădu seama că McCoy va fi eliberat până seara pe cauţiune.

Îşi scutură capul, constatând ce greu îi e să gândească. Făcu un pas şovăielnic într-o lume instabilă. Încercă să-şi fixeze privirea, ţintuindu-l pe cel care-i ţinea bălţata. Se uită la McCoy din nou şi-şi dădu cu părerea:

— Mai bine l-aţi căra de aici.

Se întoarse şi, printr-un efort de concentrare, merse până la cel care-i ţinea iapa şi prinse dârlogii. Şaua aia părea mai înaltă decât cel mai înalt munte, aşa că hotărî să meargă pe jos. Se îndreptă spre mijlocul străzii, încercând din greu să păşească singur; avea mândria asta. Se opri la jgheabul de adăpat caii şi se oglindi în apă. Văzu că buzele-i erau umflate şi nu mai aveau nici o formă şi că pielea îi era crestată pe un obraz şi deasupra unui ochi. Cineva din mulţime veni la el şi-i întinse un sombrero:

— Asta-i pălăria ta.

Nu-şi amintise s-o fi pierdut. Dădu din cap.

Se spălă, împroşcându-şi faţa cu multă apă. Apoi îşi cufundă tot capul în apă şi-şi dădu părul pe spate cu amândouă mâinile. Se simţea istovit şi nu prea mândru de sine. Îşi reaminti gândul său de acum câteva zile, despre cum ajungi să te asemeni cu cel cu care te lupţi.

Merse pe jos până la birourile companiei, legă bălţata şi intră. Operatorul de serviciu era la fel de tăcut ca toţi cei din breasla lui, dar pe chipul lui se citi surprinderea, fiind astfel o oglindă mai bună decât adăpătoarea cailor. Operatorul era singur în spatele contoarului.

— Gail Whitcomb a fost pe aici azi după-masă?

întrebă Brandon.

— E afară, în spatele casei, spuse operatorul.

Brandon ocoli contoarul şi ieşi prin uşa din spate, ajungând astfel direct în curtea care le servea şi de depozit. Aici, printre căruţe goale şi stive de echipament îşi lăsase calul în noaptea în care dormise la hotelul Ballard House. Şi tot aici văzu trăsurica pe care Halliday o folosea pentru drumurile sale până în tabără. Gail era pe capră; Halliday tocmai o ajutase să se urce.

— Stai puţin, spuse Brandon.

Gail se uită la el şi-şi ţinu respiraţia.

— Holt, ce-i cu faţa ta?

Halliday se întoarse şi se încruntă privindu-l pe Brandon.

— Se auzea o luptă în stradă. Deci ai fost amestecat în povestea asta.

Se comporta ca un om care are treburi importante şi este obligat să le amâne ca să se ocupe de fleacuri.

Brandon întrebă direct.

— Vă duceţi la Missoula?

— Te-a trimis tata! spuse Gail.

— N-are nici o importanţă, răspunse Brandon. Dă-te jos.

Halliday deveni dintr-o dată agresiv.

— Ascultă, începu el. Dar Brandon se săturase de vorbă, nu mai avea răbdare. Veni spre Halliday, îşi puse mâna în pieptul acestuia şi-l împinse până-l propti de o roată de la trăsurică. Brandon îi spuse din nou lui Gail:

— Dă-te jos.

Văzu pe chipul lui Halliday cum acesta începe să se-nfurie, până când ajunse să nu se mai poată controla.

„A doua oară pe ziua de azi” gândi Brandon, pregătindu-se de o nouă luptă.

13
POVESTEA E SPUSĂ

Halliday trase aer în piept şi-l expiră cu un sunet aspru. Faţa lui roşie, ba chiar mai roşie acum şi umerii se vedeau lăsaţi. Brandon îl urmărea de aproape. Îl socotea de multă vreme pe Halliday un oportunist, un tip încăpăţânat având o clară tendinţă spre aroganţă. Dar niciodată nu-l considerase periculos. Până acum. Îşi aminti că Halliday încercase să se lupte în ziua aceea, când Lucas şi McCoy o răpiseră pe Gail chiar din trăsurică asta; iar acum era gata de încă o luptă. Spuse înfierbântat:

— Ţi-ai luat nasul la purtare, Brandon. Eşti din ce în ce mai insolent în ultima vreme. Dar acum ai depăşit măsura.

Iată oportunistul, din nou, se gândi Brandon. Ravagiile făcute de pumnii lui McCoy i se vedeau clar pe chip, aşa că Holliday nu mai avea de înfruntat decât puţina rezervă de energie ce-i mai rămăsese lui Brandon. Brandon avea o armă, în timp ce Halliday părea neînarmat; dar Halliday conta chiar pe asta ca să-l dezarmeze pe Brandon. I se citea siguranţa pe chip. Brandon se năpusti asupra lui Halliday, propunându-l în loc de roată. Spuse cu duritate:

— Nu-i nevoie de nici o luptă. Pur şi simplu nu vă duceţi la Missoula.

— Bagă-ţi asta-n cap! Halliday îl lovi. Brandon pară lovitura ridicându-şi braţele, dar şi le simţea de lemn şi se mişca de parc-ar fi fost sub apă.

O auzi pe Gail strigând:

— Kirk! Lasă-l în pace!

Asta-l surprinse atât de tare pe Brandon, încât dori să se întoarcă s-o privească, dar nu îndrăzni. Halliday îi auzi vocea, cu toată furia care-l cuprinsese şi deschise gura de surpriză. Îşi aţinti privirile asupra lui Brandon; ochii îi scânteiau. Apoi Brandon văzu cum scânteia dispare şi ştiu că, pentru moment, Halliday pierduse.

Brandon se folosi cât putu de această schimbare de situaţie. Îi ordonase de două ori lui Gail să coboare din trăsurică, dar ea stătea tot acolo. În spatele caprei era o valiză, ceva mai încolo şi, proptită de unul din pereţii trăsuricii, mai era încă una. Brandon sări în trăsurică, păşi peste valiză şi, cu o mişcare rapidă, dezlegă frâiele. Trase de hăţuri şi dădu înapoi trăsurica. Halliday rămăsese nemişcat privindu-l; când înţelese, în sfârşit, intenţiile lui Brandon, se repezi spre trăsurică. Începu să strige, cu faţa roşie ca flacăra. Dar Brandon reuşise să întoarcă trăsura şi, strigând la cal şi îndemnându-l cu hăţurile, reuşi să iasă din curte în mare viteză. Se avântă cu trăsurica pe alee, dădu colţul nebuneşte, mai dădu un colţ şi ajunse în strada principală. Trase de hăţuri şi opri lângă un perete.

— Care-i valiza lui? întrebă.

Gail se uita la el, nedumerită. Arătă spre una din valize.

— O s-o las la birouri, spuse el. Pe a ta o păstrăm. Vii cu mine în tabără.

— Ordinele lui tata? întrebă ea.

El îşi clătină capul.

— Nu contează. Important e să mergi cu mine.

Ea începu să râdă, plină de veselie; pe chip i se citea acelaşi neastâmpăr pe care îl văzuse în noaptea aceea, în vagonul particular al lui Sam. Îşi clătină şi ea capul şi

spuse:

— Ştii, cred că eşti singurul om din lume care ar putea crede că o astfel de idee poate să aibă sorţi de izbândă. Nu vezi că tot ceea ce poţi obţine este să amâni căsătoria? Pot să fur un cal în tabără. Sau pot să mă întorc cu una din căruţele de transport, de îndată ce n-o să fii câteva clipe cu ochii pe mine. Chiar mâine, poate. Sau poimâine, sau în ziua următoare.

Ştia o cale ca s-o împiedice, dar nu se gândi prea mult la ea, de teamă să nu fie prea greu de îndeplinit. Ştia cât de încăpăţânată poate fi; i-o spusese şi Sam Whitcomb şi avusese şi el ocazia s-o constate. Acum era pornit împotriva ei; mai avea de dus încă o luptă, aşadar. Cam obosise de atâtea lupte. Gândurile-i erau cam neclare, dar era disperat şi incapabil să tot inventeze subterfugii. Întrebă:

— Unde-i preotul – ăla pe care nu-l vroia Halliday?

Pe chipul ei se citea mirarea.

— Ce vrei cu el?

— Vreau să ştiu unde locuieşte. Mai bine, spune-mi tu. Pot să întreb pe oricine de pe stradă.

Ea ridică din umeri; arăta destul de amuzată.

— La casa pătrată din buşteni, ultima pe stânga, cum ieşi din oraş înspre Vest.

Uitând de valiză, lovi calul cu hăţurile şi porni trăsurica. Merseră la trap, străbătând oraşul până ajunseră la căsuţa din buşteni de care-i vorbise Gail. Un gard, care avea multă nevoie să fie reparat şi revopsit, înconjura casa; portiţa stătea deschisă într-o rină.

Opri trăsurica în faţa porţii, sări jos şi-i oferi mâna lui Gail.

— Coboară, rosti hotărât.

Îi citea împotrivirea pe chip dar mai citea ceva în ochii ei, o teribilă nedumerire în ce priveşte intenţiile sale. Ea ezită, apoi îi dădu mâna şi-l lăsă s-o ajute să coboare.

O luă de cot şi o conduse, prin portiţa deschisă, până la uşa casei. Ea purta un costum de călărie şi o pălărie elegantă cu voalul aruncat spre spate. Arăta acum mai matură decât o văzuse vreodată. Ciocăni şi uşa se deschise. În faţa lui stătea o femeie între două vârste plinuţă, cu părul gri, cu o privire prietenoasă pe figura bovină. Brandon întrebă:

— Preotul e acasă?

Femeia spuse:

— Intraţi, vă rog. Intraţi.

Brandon o împinse pe Gail în faţa sa într-un holişor. Un bărbat scârţâia cu peniţa la un birou imens, un bărbat înalt, osos. Un bărbat ce fusese epuizat de nenumăratele drumuri, de mâncarea proastă şi de obligaţia de a susţine credinţa unei turme împrăştiate. Brandon îl întrebă:

— Eşti preot adevărat?

Omul se uită la el.

— Da, domnule. Dar mi se pare că ai avea nevoie mai curând de serviciile unui doctor decât de cele ale unui preot.

Brandon îşi aminti atunci cum se văzuse în adăpătoarea cailor şi care fusese reacţia operatorului de la telegraf, când îi privise figura burduşită de pumni. Spuse:

— Nu-ţi fă griji din pricina asta. Vreau să ne căsătoreşti.

Gail scoase o exclamaţie de uimire şi preotul se uită de la Brandon la ea. Ceea ce văzu pe chipul ei îl făcu

să întrebe:

— Asta este şi dorinţa dumitale, domnişoară?

— Nu, spuse apăsat Gail. Nu, nu e.

— Nu mă bag în aşa ceva, spuse preotul. Se adânci mai mult în fotoliu.

Prin faţa ochilor lui Brandon defilară mai multe mijloace de convingere şi-l alese pe acela care necesita cea mai puţină răbdare. Terminase cu răbdarea acolo, în curtea din spatele birourilor, îşi scoase pistolul din teacă şi spuse:

— La naiba cu toate discuţiile astea. N-ai de gând să-ţi iei cartea odată şi să ţii predica?

Preotul se ridică în picioare, un om pendulând între conştiinţă şi trup. Înghiţi cu greu şi spuse:

— Ascultă… şi lăsă cuvintele în aer. Brandon îşi mişcă ameninţător pistolul şi simţi un uşor amuzament gândindu-se cât de anapoda era totul; de obicei când ai o armă la vreo nuntă, ea este îndreptată împotriva mirelui, nu a preotului. Cu colţul ochiului o văzu pe Gail stând ţeapănă, Înţelegându-i intenţia acum, dar încă nevenindu-i să creadă, după cum i se părea lui. Preotul era în acelaşi timp speriat şi furios, dar nu suficient de furios ca să accepte martiriul.

Soţia lui stătea lângă uşă, cu mâinile încrucişate pe piept, cu o privire gânditoare. Spuse:

— Hai, Abner, căsătoreşte-i.

Brandon se uită la ea, neaşteptându-se la un astfel de aliat şi îşi dădu seama că nu frica o făcuse să intervină. Preotul se sculă, ridicând din umeri, luă dintr-unul din sertarele biroului o cărţulie neagră. O răsfoi cu degete nervoase şi ghici pagina care trebuie, datorită unei îndelungate obişnuinţe. Spuse, cu un glas golit de orice expresie:

— Apropiaţi-vă. Acum ia-i mâna ei dreaptă. Brandon îşi puse pistolul la loc şi luă mâna lui Gail într-a sa. Se aşteptase ca ea să se împotrivească, dar mâna ei era moale într-a lui. Se simţea departe de tot ce se întâmplă; în memorie îi reveni camera de hotel şi ordinul emfatic al lui Sam Whitcomb; cu toate astea, încă nu putea să se dezmeticească. Era plin de îndoieli. Auzi vocea preotului, monotonă, dar nu se uită la Gail. Vedea clar covorul uzat şi perdelele de la ferestre care fuseseră făcute din saci de făină şi masa pe care se afla cea mai mare Biblie pe care o văzuse vreodată. Preotul nu era decât o voce; prezenta soţiei lui domina încăperea; Gail stătea ţeapănă lângă el. Răspunse la întrebările care, i se puneau. Preotul uitase să le ceară numele şi se încurcă pe când îi întreba.

— Vrei, ăăă… domnişoară, să-l iei pe acest om de bărbat?

Brandon auzi micul *da* al lui Gail.

A fost un moment de stânjeneală pentru că nu aveau inele.

— Nu-i nevoie, se grăbi preotul să spună, când Brandon se uită la el. În cele din urmă preotul închise cartea.

— Vă declar acum soţ şi soţie.

Brandon se întoarse, o trase pe Gail către el şi o sărută. Ea nu-i răspunse, dar nici nu-i evită. Sărutul îl durea. Pentru că pumnii lui McCoy îşi făcuseră bine de cap pe gura lui. Brandon dădu un pas înapoi. Soţia preotului îşi ridicase un colţ al şorţului şi-şi ştergea, stângaci, ochii. Începu să le explice:

— Nu vă uitaţi la mine. Reacţionez aşa de fiecare dată când Abner căsătoreşte doi tineri. Pur şi simplu nu mă pot abţine. Suport chiar mai greu căsătoriile decât

înmormântările. Făcu câţiva paşi, o îmbrăţişă pe Gail, ţinând-o strâns şi şoptindu-i. Ceva la ureche.

Brandon îi spuse preotului:

— Vreau să-mi scrii certificatul.

Preotul se prăbuşi din nou la birou şi completă un formular. Brandon îl împături, îl băgă în buzunar şi lăsă nişte bani pe birou. Preotul se uita la el nefericit, cu buzele înţepenite de atâtea cuvinte care nu-i ieşeau. Apoi se uită la soţia sa şi rămase tăcut. Femeia deschise uşa. Brandon o prinse de cot din nou pe Gail, ieşiră pe uşă şi se îndreptară spre trăsurică.

Doar zece minute de când au făcut acelaşi drum în sens invers, gândi Brandon. Poate cincisprezece.

O urcă pe Gail în trăsurică, se urcă şi el şi desfăcu nodul de la hăţuri. Se împiedică din nou de valiza lui Halliday şi aşa îşi aduse aminte de ea. Spuse:

— Cred că ai toate hainele de care ai nevoie dar trebuie să lăsăm valiza astălaltă. Şi vreau să-mi iau şi calul. Ea-i spuse cu voce firavă.

— Chiar îţi închipui că poţi să faci să ţină chestia asta ridicolă?

— Pot s-o fac să ţină destul, îi răspunse el. Desigur, poţi obţine anularea căsătoriei. Asta-ţi şoptea femeia aia la ureche, nu-i aşa? Preotul va confirma că a fost o căsătorie forţată. Dar va trebui să pleci mai întâi din tabără şi, pe urmă, va trebui să te duci tocmai în capitala teritoriului, la Hellena. Între timp nu te poţi căsători cu nimeni altcineva.

— Dacă tata ţi-ar fi cerut să mă sugrumi, ai fi făcut-o şi p-asta, nu-i aşa? se interesă ei supărată.

— Nu ştiu, ridică el din umeri, nu mi-a spus nimic despre asta.

— Eşti cel mai nesuferit individ pe care l-am întâlnit

vreodată!
— Aşa vorbeşte o tânără mireasă, zâmbi el. Întoarse trăsurică şi o luă în sus pe stradă. Merseră printre şirurile de faţade false, până ajunseră în faţa birourilor lui Mountain şi, acolo, el coborî şi se întinse după valiza lui Halliday. Era cu spatele la uşă. Gail stătuse ţeapănă lângă el cu mâinile încrucişate în poală, cu privirea aţintită drept înainte. O străfulgerare pe chipul ei îl pus e în gardă, o dată cu strigătul ei: „Holt!”. Se întoarse şi-l văzu pe Halliday stând în uşă, cu picioarele depărtate şi o armă în mână.
— Brandon! spuse Halliday.
Brandon nu înţelegea încă dacă tipul văzuse trăsurica oprindu-se în faţa casei preotului şi dacă astfel îşi dăduse seama de ce se întâmplase. Dar văzu că Halliday era acum împins de mânie şi gelozie, într-o stare de furie de necontrolat. Pe chipul lui nu se vedea nici o urmă de raţiune. Îl auzi pe Halliday blestemându-l; văzu nebunia din ochii lui şi i se păru că arma acestuia este cel mai mare lucru din lume. Brandon era ţintuit locului. Gail strigă:
— Nu, Kirk! Nu!
Dar era o încercare prea slabă pentru a opri revărsarea de furie a lui Halliday.
Brandon îl înjură din nou, cu nişte cuvinte mai deocheate decât cele pe care Brandon presupunea că tipul le cunoaşte. Brandon făcu câţiva paşi. Într-o mână ţinea valiza; o ridică şi, strigând „Iat-o!”, o aruncă spre Halliday. Omul fu izbit în piept şi dădu câţiva paşi înapoi. Braţul lui Halliday făcuse o mişcare instinctivă pentru a se proteja. Brandon contase tocmai pe asta. Arma pocni, dar glonţul nimeni în sus. Şi atunci Brandon sări. Ajunse la uşă şi se repezi asupra lui

Halliday; îl împinse până la contoarul cu aparatele telegrafice. Prinse încheietura lui Halliday şi o răsuci cu putere. Auzi arma căzând. Făcu un pas înapoi, dând cu piciorul în pistol şi-l trimise, rostogolindu-se, până într-un colţ. Spuse:

— Asta-i tot, Kirk.

Halliday stătea în faţa lui, cu chipul roşu, răsuflând din greu, dar nebunia-i pierise din ochi. Îşi ridică mâinile şi apoi le lăsă să cadă.. Rosti:

— Asta-i o luptă neterminată, Brandon.

— Rămâne pe altă zi, îi răspunse Brandon.

Se îndreptă spre pistolul căzut pe jos şi-l ridică. Privi spre telegrafistul uimit şi-i atrase atenţia:

— Prinde! Şi aruncă pistolul spre el. Ieşi afară din birou, călcând peste valiza lui Halliday. Se aşteptase ca, profitând de aceste momente, Gail să fugă. Dar ea stătea în continuare în trăsurică. Se uită de-a lungul străzii înspre cârciuma „La capul de porc” şi se întrebă unde fusese transportat Champ McCoy şi dacă-şi revenise. Lupta cu McCoy părea ceva ce se întâmplase cu o săptămână în urmă. Îşi dezlegă bălţata şi o legă în spatele trăsuricii; se urcă apoi, din nou pe capră. Trebui iarăşi să întoarcă trăsurica şi, în curând, mergeau în lungul străzii. Ieşind din oraş se îndreptă direct spre nord, urmând linia de telegraf. Gail îl mărturisi:

— Credeam că s-ar putea să-l subestimezi, pentru că vine din Est. Dar eu am văzut de ce e în stare cu o armă, când făcea exerciţii la ţintă.

— De două ori ai încercat să ne desparţi – o dată în curtea din spatele biroului şi o dată acum.

— Prima dată, n-ar fi fost o luptă dreaptă, spuse ea. Tocmai terminaseşi o luptă şi asta se vedea clar. A

doua oară, a fost altceva. Aveai şi tu o armă dar asta ar fi însemnat ca unul dintre voi să moară. Poate chiar amândoi. Nu vroiam aşa ceva.

El se gândi la ce îi spusese şi descoperi că are o ciudată satisfacţie; ea dovedise o judecată dreaptă şi iute. Îi plăcea asta. Se uită pe furiş la ea şi văzu că era din nou la fel de ţeapănă ca atunci când plecaseră de la preot. Amintindu-şi ce se întâmplase acolo, nu prea avea de ce să fie mândru. Se folosise de forţă şi ea nu avusese cum să se apere. Dădu gândul ăsta la o parte. Deodată, începu să râdă.

— Aveam de gând să discut cu Halliday despre nişte izolatori. Necazul e că nu mi-a dat prilejul.

— Fiecare gând al tău e pentru Sam Whitcomb. Presupun că, dacă aş fi fiică normală, ar trebui să fiu mândră că există cineva atât de loial tatălui meu. Mă întreb ce te face să fii aşa.

El rămase tăcut multă vreme; timp de 17 ani ţinuse în el nişte lucruri şi câteodată se simţea obosit de povara asta. Jack Fargo ghicise odată ceva, apropiindu-se foarte mult de adevăr. Se uită acum la Gail şi, într-un târziu, spuse:

— După război, în Texas, cunoşteam un băiat pe nume Buck Eliott. Trupe yankee erau staţionate în oraşul nostru şi îl băgaseră la închisoare pe tatăl lui Buck. Era bătrânul judecător Eliott. Buck avea 16 ani şi eu aveam 14; doi puşti nebuni. Ne-am gândit să-l provocăm pe maiorul yankeu la o luptă cu pistoale, în stradă. Am tras la sorţi ca să vedem cine s-o facă. Eu am câştigat.

Îi stârnise interesul. Se întoarse către el cu o privire gravă.

— Şi ai tras?

— Eram pe stradă, aşteptându-l pe maior să apară, îmi ţineam pistolul la spate. Pe lângă mine a trecut un străin cu o privire pătrunzătoare. Se uită la mine, zâmbi şi-mi spuse: „A naibii de mare armă pentru un puştan, nu-i aşa”. Era croit ca un yankeu şi m-am gândit că era unul din blestemaţii ăia de *carpetbagger-i* dar se purta bine. După ce am vorbit puţin, a scos de la mine fără să vreau, toată povestea. Apoi mi-a ţinut un discurs despre ce nebunie este să continui un război care s-a terminat. Mi-a spus că venise în Texas să construiască o linie de telegraf. Avea o slujbă chiar pentru un băiat de vârsta mea. Pleca pe şantier chiar atunci şi avea un loc în căruţă şi pentru mine.

— Tata! zise ea, înţelegând.

— Sam Whitcomb.

— Deci nu l-ai omorât pe maioru’ ăla yankeu. Buzele lui se strânseră.

— Buck Eliott a făcut-o a doua zi. I-a tras un glonţ în braţ. Am auzit de proces mai târziu. Buck a vorbit ca un bărbat adevărat. I-au dat 20 de ani într-o închisoare militară. Atât aş fi primit şi eu. Ştiu destule despre închisorile militare. Am vorbit cu mulţi rebeli care au trecut prin ele. Toate astea s-au întâmplat acum 17 ani. Aşa că, vezi, mai am încă trei ani de ispăşit.

Ea se uită la el, cu ochii larg deschişi, plini de tristeţe şi, în acelaşi timp, de supărare.

— Ai crezut, deci, că-i datorezi lui taică-meu 20 de ani din viaţa ta? Ai fost alături de el, tot timpul ăsta, numai din acest motiv?

— Ar putea fi vreun alt motiv mai bun?

Ea îşi clătină capul. Rămase tăcută mult timp şi numai zgomotul roţilor şi loviturile constante ale copitelor cailor se auzeau puternic. El se uită în jur, la

întinderile fără sfârşit ale ţinutului Montanei, reamintindu-şi câmpia plină de praf a Texasului.

În cele din urmă o auzi vorbind:

— Până acum cred că, pe jumătate, te-am urât. Acuma mi-e milă de tine. Aş fi preferat să te urăsc. Poţi să-nţelegi asta?

El se uită la pumnii cu care ţinea hăţurile. Rănile îl dureau, din cauza strânsorii.

— Da, îi răspunse. Cred că pot.

14
A VENIT DOMINGO

În Valea Celor Trei Surori, focul de tabără al şantierului făcea o pată de lumină care-l conduse pe Brandon pe ultimele mile, prin întuneric. Gail adormise, sprijinită de umărul lui şi el era singur în noapte. Îi spusese povestea lui şi acum se descătuşase, fără însă să se fi alinat, îşi răsucise doar cuţitul în rană; şi vechea durere atârna greu, mai mare decât greutatea trupului ei sprijinit de umărul său. Cu toate acestea îi simţea permanent prezenţa, care-l tulbura puternic, reamintindu-i cel mai ciudat dintre toate lucrurile şi anume că acum era soţia lui. Privi această realitate în faţă şi constată că de fapt e o umbră. Ea se trezi când fură somaţi de gărzile din afara taberei şi el o simţi respirând cu putere, când realiză unde se află. Probabil că se aşteptase ca Kirk Halliday să fie lângă ea. Brandon o simţi cum se îndepărtează de el. Conduse trăsuri ca până ajunseră aproape de cercul de lumină al focului de tabără; acolo se opri, coborî greoi şi-i dădu mâna ca s-o ajute să coboare. Se clătina ca un om beat. Drumul lung cu trăsurica, după ce-l tăbăciseră pumnii lui McCoy, îl făcea să-şi simtă muşchii dureros de vii.

Jake Fargo se mişcă, vizibil îngrijorat. Spuse:

— Ai fost plecat mai mult decât m-am aşteptat. Ei, nu cumva, asta care-i cu tine e domnişoara Whitcomb?

Brandon văzuse deja cât de departe se mutase tabăra în timp ce lipsise şi era mulţumit de munca zilei. Dădu din cap la întrebarea lui Fargo.

— Pregăteşte unul din corturile mici pentru ea, Jake.

— Cât o să stea, întrebă Fargo. Nu era prea încântat.

Brandon îşi aminti ce-i spusese Gail, când o luase de lângă Halliday, îi răspunse lui Jake.

— Până mâine, sau poate până poimâine, sau poate mai mult, De unde să ştiu?

Fargo se apropie şi se uită atent la Brandon.

— Ce naiba s-a întâmplat cu faţa ta, Holt?

— O rundă cu Champ McCoy, spuse Brandon. Vrei, te rog, să pregăteşti cortu' ăla, Jake?

— Desigur, spuse Fargo şi se îndepărtă.

Brandon se întoarse către Gail. Stătea cu umerii căzuţi de oboseală şi el îi spuse, cu o voce caldă.

— N-ai vrea să mănânci ceva, cât aştepţi?

— Ceva mai târziu, poate.

— O să-i spun lui Jake să-ţi aducă de-ale gurii în cort.

Fargo se întoarse curând, spunându-le că a pregătit cortul. Le arătă unde-l montase şi Gail se îndreptă într-acolo. Brandon realiză că nu mâncase nimic de dimineaţă. Cu toate astea, nu-i era foame. Ceva nu era în regulă, stricându-i pofta de orice. Dar mâine o să fie o nouă zi de muncă, aşa că se duse la căruţa bucătarului şi-şi umplu o farfurie. Mâncă încet şi fără chef. Câţiva muncitori mai erau încă treji şi le putea simţi privirile pe care le aruncau spre faţa lui tumefiată. Jake ştia despre ce e vorba, aşa că putea să le explice. Termină de mâncat şi-şi răsuci o ţigară, dar fumul îl înţepa, aşa că zdrobi ţigara cu călcâiul. Se îndepărtă de foc. Cineva deshămase calul de la trăsurică şi-l dusese, împreună cu bălţata, în ţarc. Valiza lui Gail era încă în trăsurică. Brandon o luă şi i-o duse la cort. Se vedea o lumină difuză prin pânza cortului. O strigă încetişor.

— Da, răspunse ea. Deschise cortul şi-şi ridică privirea spre el. Părea mai puţin obosită decât atunci când coborâse din trăsură. Stătea acolo în faţa lui, împlinită şi aţâţătoare. Aşa cum arătase şi în acea primă noapte, în vagonul particular al lui Whitcomb. Se uita la el aşteptând, fără să-l întrebe de ce-a venit şi parfumul ei părea că-l cheamă. Îşi întinse mâna către ea şi văzu în privirea ei teamă, îşi reaminti atunci de Sherm Lucas în cabana de la Hashknife şi i se făcu ruşine, spunându-şi că nu-i mai bun decât Lucas.

Rosti:

— Ţi-am adus valiza.

I-o puse jos.

Ajuns în cortul lui, se gândi la Sam Whitcomb. Chemă Salishul la telegraf şi transmise doar că Gail este în trăsură. Telegrafistul din Salish confirmă primirea mesajului şi promise să i-l transmită de îndată lui Sam. Brandon îl întrebă dacă Halliday era acolo. Se gândi la Halliday, întărâtat peste noapte şi-i păru rău de el. Câteva minute mai târziu, stinse lumina şi se băgă în pat. Somnu-i veni greu. Se gândi la Gail, în cortul acela îndepărtat şi cugetă că era un fel al dracului de neobişnuit pentru un bărbat, să-şi petreacă noaptea nunţi. Cele câteva minute, pe care le trăise în salonul preotului, i se păreau scoase dintr-un vis. Iar căsătoria asta forţată îi apărea ca un lucru brutal şi stupid. Îndeplinise ordinele lui Whitcomb şi o adusese aici, unde nu mai putea să facă prostii. O împiedicase să fugă cu Halliday şi aranjase căsătoria ca pe un obstacol care s-o mai domolească. Dar amintindu-şi privirea temătoare pe care i-o aruncase cu puţin timp în urmă, avea o senzaţie de înfrângere, ca şi cum ar fi pierdut mult mai mult decât câştigase.

Tot gândindu-se, în cele din urmă adormi.

Ea era acolo, când el veni la foc, a doua zi dimineaţă, la micul dejun. Purta costumul de călărie pe care îl purtase şi în noaptea aceea la cabana Hashknife. Îl salută scurt din cap, nimic mai mult. Curând, se ocupa de împărţirea muncitorilor pe echipe, după care plecă, împreună cu săpătorii. Şi ea se pierdu undeva, prin tabără. Se întrebă dacă n-ar fi bine să-l caute pe Jake, să-i spună tot adevărul şi să-l pună s-o urmărească. Dar, se hotărî să n-o facă. Nu putea, totuşi, s-o ţină cu forţa. O zi, poate. O săptămână – îl sfătuise pe Sam Whitcomb să nu încerce s-o înlănţuie dar uitase să se folosească el însuşi de acest sfat.

Să fie al naibii, se simţea ca o scândură, azi. Trebuia să se mişte tot timpul ca să nu înţepenească. Se întrebă cum se simţea Champ McCoy. O văzu din nou pe Gail, după-amiază, după ce tabăra fusese strânsă şi bucătăria de campanie, împreună cu corturile, fusese mutată în punctul cel mai îndepărtat în care urmau să ajungă cu stâlpii în acea zi. Pusese să i se înşeueze unul din caii din tabără şi veni călare până la săpători. Acolo se opri, urmărind cu ochii strălucind de interes, cum fiecare om, după ce-şi termina groapa se ducea înainte, la locul fixat pentru o nouă groapă.

Brandon veni spre ea şi se opri alături.

— O zi cam călduroasă pentru muncă, îi spuse.

Ea ridică din umeri. Nu se vedea nici prietenie, nici dispreţ pe figura ei; el ar fi putut la fel de bine să fie bucătarul sau vizitiul, sau oricare dintre muncitorii care lucrau pe şantier. Ea ridicase un zid între el, invizibil şi totuşi, mai înalt decât munţii. Cu toate acestea îi răspunse, destul de politicoasă:

— Cel pe care nu-l invidiez deloc este cel care vine

din urmă, tăind crengile copacilor care ating firele. E mult prea mare zăpuşeala ca să te caţări.

Deveni dintr-o dată atent.

— Te-ai uitat la el?

Ea dădu din cap.

Calul pe care-l călărea părea şi iute şi rezistent şi el se gândi imediat că dacă fusese să-l urmărească pe muncitorul acela, care lucra la capătul dinspre Salish al şantierului, n-o împiedica nimic să fugă la oraş. Probabil că gândul ăsta i se vedea pe figură, pentru că ea spuse, clătinând din cap:

— Nu, n-am fost tentată să fug. Probabil că i-ai pus pe toţi să stea cu ochii pe mine. Te-ai fi amuzat, punându-i să alerge după mine şi să mă aducă înapoi. N-o să-ţi ofer plăcerea asta. Când o să fug, o să fac în aşa fel ca să arăţi tu ca un caraghios.

— O să te mire, spuse el ţeapăn. Sunt singurul care ştie de ce eşti aici.

Nu se uită la ea; nu vroia să-i citească triumful pe chip şi n-ar fi putut să explice de ce-i spusese asta, făcându-se atât de vulnerabil. Dar îi era mai puţin ruşine acum, după ce-i spusese. Îi întoarse spatele şi se duse să-şi vadă de treabă.

Era sigur că va pleca înainte să înnopteze, dar ea era acolo, la focul de seară. Era plină de veselie cu muncitorii, strălucitoare ca focul; râdea de vorbele lor şi-şi păstra răceala numai pentru Brandon. O văzu ducându-se spre cortul său după ce-şi lăsase farfuria şi rămase cu picioarele încrucişate lângă foc, gândindu-se adânc, surd la vorbele oamenilor în jurul său.

Într-un târziu se ridică şi se îndreptă spre cortul lui Gail. Avea lanterna, aprinsă înăuntru şi silueta i se desena, mărită pe pânza cortului. Îşi pieptăna părul. O

chemă pe nume şi ea-i răspunse încet:

— Da?

— Dacă vrei să pleci mâine, o să trimit un om să te însoţească până la Salish, spuse el, proptindu-se pe picioare.

Umbra i se mişcă. El văzu că-şi dăduse capul pe spate, dar nu deschise cortul.

— Noi ordine de la tata?

— E ideea mea, răspunse el.

— De ce?

Îşi ridică mâinile şi apoi le lăsă să cadă. N-avea nici un răspuns; avea doar sentimentul că a o elibera pe ea însemna să se elibereze pe sine de senzaţia aceea de greşeală pe care o avea începând de ieri. Şi, deşi i se părea că în felul acesta era cumva neloial faţă de Sam Whitcomb, nu putea să n-o facă. Întrebă:

— Să anunţ pe unul din oameni să se pregătească să te-nsoţească mâine?

— O să-ţi spun mâine, răspunse ea.

Din nou se băgă în cort şi rămase acolo, fără să poată să doarmă, întrebându-se de ce ea nu se bucurase de oferta lui. Îşi dădu seama că nu vrea ca ea să plece; înveselise tabăra în seara asta, aşa cum nu mai fusese vreodată. Îşi reaminti că era o încăpăţânată, gata să facă necazuri; dar, în acelaşi timp, îşi reaminti momentele ei de seriozitate şi maturitatea de care dădea uneori dovadă. Ei, o să-i spună ea mâine dimineaţă ce s-a hotărât. Şi-o scoase din minte şi se adânci în pături.

Dar dimineaţa veni Domingo.

Asta se-ntâmplă după micul dejun, când echipa o pornise la lucru. Gail apăruse şi ea la micul dejun, veselă şi fără griji, fără să-i dea atenţie lui Brandon,

până când el o întrebă direct.

— Pleci spre oraş?

Ea dădu din cap în semn că da.

— Cred, îi spuse, că va fi mult mai amuzant să fug. Să plec când vreau eu, mai curând decât atunci când îmi dai tu ordin.

— Dar nu poţi pleca singură, spuse el.

— Ba da, pot.

Furia îl cuprinse şi fu surprins el însuşi cât era de puternică. Simţea nevoia s-o ia de umeri şi s-o scuture cu putere. Se gândea că Sherm Lucas cutreiera pe undeva, prin preajmă şi frica îi aduse un gust de cocleală în gură. Dar cu toate astea, cel mai surprinzător lucru era furia lui. Spuse:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Gail, gândeşte-te înainte de a face vreo prostie.

Plecând de lângă ea, îi auzi râsul.

Ceva mai târziu, când ajunsese la echipa care întindea firele, apăru Domingo călare.

Negrul călărea acelaşi cal pe care Brandon îl dusese înapoi la fermă şi părea uşor neliniştit. Santinelele dăduseră un chiot de avertisment, care-l făcu pe Brandon să vină alergând. Când văzu crupa asudată a calului şi pe Domingo, cu umerii căzuţi de oboseală, întrebă:

— Ce s-a întâmplat, căpitane? Dar chiar atunci ştiu, cumva, care va fi răspunsul. Îi era clară în amintire convorbirea pe care-o avusese cu Ellen Templeton în curtea fermei şi frica pe care şi-o exprimase fata atunci. Nu uitase nici un moment frica aceasta, deşi fusese înghiţită de alte necazuri; apăru acum, înghiţindu-l cu totul.

— Lucas atacă ferma, domnu'! spuse Domingo.

Munca se oprise. Oamenii se îngrămădeau în jurul lor împingându-se şi punând sumedenie de întrebări. Gail era şi ea acolo. Se uită la Domingo şi-şi ridică o mână în semn de recunoaştere. Brandon întrebă:

— Ferma e asediată?

Domingo dădu din cap.

— Cum ai trecut de ei?

— Am călărit singur toată noaptea. Dimineaţa devreme i-am văzut de pe marginea platoului, domnu'. Oamenii lui Lucas peste tot în jurul casei. N-avea nici un rost să mă lupt cu ei. Am venit aici.

— Cam câţi erau în ceata lui Lucas?

— Cinci, pe cât am putut să-i număr.

Brandon se îndreptă spre bălţată.

— Mă întorc cu tine. Se uită în jur până descoperi figura lui Fargo în mulţime.

— Preia comanda aici, Jake. Trimite-i pe oameni înapoi la muncă.

Domingo se înţepeni în şa dar ochii-i trădau dezamăgirea.

— Speram c-o să-ţi iei oamenii cu dumneata.

Gail îşi croi drum până la calul lui Brandon. Se înălţă şi-l trase de mânecă.

— Vrei să spui că te duci singur?

— Am o datorie faţă de fermă, spuse el. Aşa am stabilit în noaptea în care m-au salvat. E o treabă personală. Treaba acestei echipe e să monteze linia de telegraf.

Ea făcu semn din cap către Domingo.

— Şi eu îi sunt îndatorat acestui om. Holt, ia oamenii cu tine.

— Nu, spuse el. Ştiu ce fac, crede-mă. Mă duc singur. Se uită la ea: stătea aproape. Cu toate acestea o simţi

că se depărtase cu multe mile. Era dusă unde n-o putea ajunge.

— Nu te poate clinti nimic din hotărârea asta, întrebă ea.

— Nimic, dădu din cap.

— Cât o să lipseşti?

El se uită spre câmpie.

— Cred că trei ore. O oră ca să ajung acolo, o oră ca să mă-ntorc. Asta îmi lasă timp pentru a rezolva problemele acolo. Se uită la Domingo. Hai să mergem. Vrei alt cal odihnit?

Ochii lui Domingo priviră către oamenii adunaţi, apoi îşi ridică umerii săi uriaşi şi-i lăsă să cadă. Spuse:

— Mai are multe mile-n burtă calu' ăsta, domnu'. Şi-şi întoarse calul, strângând dârlogii.

Brandon îşi făcu loc printre oamenii adunaţi îşi se întoarse în şa.

— Înapoi la lucru, strigă el. Mai avem doar câteva săptămâni până la termen. Ştia că-i făcea pe oameni ţinta unei supărări pe care, de fapt, o resimţea faţă de el însuşi. O luă drept înainte, apropiindu-se de Domingo şi galopară alături. N-aveau timp de. Vorbă pe drumul acesta. Şi nici nu puteau cu zgomotul copitelor. În urechi şi vârtejul făcut de goana lor care le vâra cuvintele înapoi în gură.

Erau deja 4 zile de când călăriseră ultima dată la fermă, dar distanţa era mai scurtă cu 4 zile, diferenţa numărându-se cu stâlpii înfipţi şi cu firele trase.. Azi nu era soare; cerul se întindea cenuşiu şi morocănos. Şi norii se îngrămădeau deasupra munţilor. Furtuna n-avea să-ntârzie.

Lă început, ţinutul era neted, un covor: de flori fără sfârşit. Apoi, un. Ţinut accidental, eu copaci – răsuciţi

de vânt. Şi, drept înainte, marginea platoului. Şi-ntotdeauna, alături era umbra unui călăreţ invizibil, sentimentul că, de data asta, loialitatea fusese dusă atât de departe încât se transformase în altceva. Asta făcea ca gândurile unui om să fie mai negre decât cerul; îl rodeau ca un cariu.

La o milă de locul în care terenul cobora, se opriră să lase caii să răsufle. Brandon se dădu jos să mai strângă chinga. Domingo stătea în şa singuratic şi trist, fără să se uite la Brandon, fără să spună nimic, în cele din urmă, Brandon explodă:

— La dracu’ omule, i-aş fi adus pe toţi, dacă ar fi fost nevoie.

Domingo ridică din umeri.

— Doar tu ai spus că nu sunt decât cinci în ceata lui Lucas, continuă Brandon. Şi, dacă facem socoteala că au băgat doi la închisoare şi au lăsat un mort la cabană, nici n-au cum să fie mai mulţi. McCoy trebuie să fie al cincilea. Ellen mi-a spus că sunt cinci muncitori la fermă, în afară de tine. Templeton poate şi el, să manevreze o puşcă, nu-i aşa? Când o să coborâm amândoi, o să fim 8 contra 5. Se urcă din nou în şa. Noi doi ar trebui să înclinăm balanţa.

— Ferma n-are nici un muncitor, domnu’, spuse Domingo.

Brandon simţi că-l loveşte un pumn în faţă. „N-are muncitori”!

— Miss Ellen le-a dat drumul acum o săptămână, fără să-mi spună.

— Dar de ce, omule? De ce?

Din nou Domingo ridică din umeri, apoi şi-i lăsă să cadă.

— S-a întâmplat după noaptea aia, când ai întâlnit-o

pe Miss Ellen aici. I-ai spus că muncitorii o să fie scoşi în afara legii, dacă atacă şantierul. Ea ştia că or să-l atace, dacă o să le spună colonelul s-o facă. Aşa că i-a plătit şi i-a trimis de-aicea. Abia acum Brandon realiză cât de pustie păruse ferma acum 4 zile, când adusese înapoi calul lui Domingo. Şi, brusc, îşi simţi transpiraţia rece pe spinare.

— Dumnezeule, spuse el.

Se uită înapoi spre Sud, la distanţa pe care o parcurseseră.

— De ce naiba nu mi-ai spus asta în tabără?

— Eşti singurul îndatorat fermei.

— Da, spuse Brandon şi se văzu prins în capcana propriei sale îndărătnicii. Era cel mai amar moment pe care îl trăise. Când te agiţi atât de tare în îndărătnicie, chiar dacă o numeşti loialitate, trebuie să ai întotdeauna dreptate; n-ai voie să greşeşti. Ăsta e preţul pe care-l plăteşti şi e prea mare; întotdeauna a fost prea mare.

Se uită iar spre Sud, măsurând distanţa până la tabără.

— Va trebui să continuăm, spuse.

Îşi atinseră caii cu pintenii şi galopară până ajunseră aproape de marginea platoului. Acolo, îşi puseră caii la pas. Brandon ascultă cu atenţie, ca să audă zgomotul armelor, dar peste tot era linişte. Asta îl îngrijoră şi gândul care nu-i dădea pace era „Prea târziu! Prea târziu!”

Se furişară până la marginea pantei, uitându-se în jos la clădirile răsfrânte ale fermei; iar Brandon se lăsă moale în şa, simţindu-se bolnav şi gol din cauza senzaţiei bruşte de uşurare. Jos era pace. Curtea fermei somnola în lumina cenuşie; câţiva cai stăteau

leneşi în ţarcuri. Dar chiar de la distanţa asta, Brandon îl putea vedea pe Colonelul Templeton în balansoarul de pe verandă şi, uitându-se cu atenţie, descoperi şi Winchesterul proptit de perete. Nu se mai vede nimeni altcineva, în afara lui. Templeton stătea exact la fel ca acum 4 zile, când Brandon îl văzuse ultima dată; şi ceva urcă în Brandon care-i făcu vocea răguşită.

— I-au bătut, spuse. Să fiu al naibii, dacă nu i-au bătut.

Domingo se uita şi el cu atenţie, aplecat în şa, de parc-ar fi fost o panteră ghemuită pentru salt. Spuse încet:

— Nu ştiu, chiar nu ştiu şi Brandon se întrebă ce instinct al junglei îl făcea pe uriaşu' ăsta să se îndoiască.

Alese, ca să coboare acelaşi drum pe care-l alesese şi data trecută şi Domingo îl urmă. Brandon auzea pietrele rostogolite sub copitele cailor. Nu-l putea vedea pe Domingo dar îi putea încă simţi îndoielile. Apoi realiză. O fată şi un bătrân. Cum putuseră vara, aceştia doi, să izgonească 5 oameni ca Sherm Lucas, Champ McCoy şi ceata lor? Dar Templeton stătea acolo, cu puşca alături, imagine a victoriei. Brandon îşi continuă drumul.

Avu atunci un gând straniu. Ar fi dorit la naiba, ca soarele să strălucească. Ziua părea că-l apasă şi plutea o prevestire rea, la fel ca îşi prezenţa tăcută a lui Domingo.

15
O ORĂ NEAGRĂ

În timpul coborârii, Brandon se gândea cam ce s-ar fi putut întâmpla la fermă.

— Cheia era cutia de fier – cutia cu lucruri de valoare pe care Templeton o ţinuse înainte. În banca din Salish. Cutia era cea care îl făcuse pe Lucas să asedieze ferma; iar Ellen, văzând că sunt învinşi, îi dăduse cutia lui Lucas după care acesta o ştersese. Dacă îţi închipuiai lucrurile aşa, puteai înţelege de ce ferma părea acum tăcută şi părăsită, fără nici un pericol vizibil. Cu toate acestea Brandon nu era total satisfăcut de concluziile sale, aşa că nu se putea bucura. Îşi continuă drumul. Din coşul casei se ridica fumul leneş, ea şi când Ellen ar fi ţinut un ibric de cafea pe foc. Caii îşi scuturau cozile în ţarcuri. O găină zgâria fără nici un chef. Pământul tare.

Ajuns la baza pantei, Brandon putu vedea că Templeton era în haine de fermă. N-avusese timp să-şi pună uniforma Confederală, pentru războiul care-i venise la uşă. Îndreptându-se către casă, Brandon putu vedea acum geamul găurit al ferestrei din spatele lui Templeton. Erau găuri făcute de un 45. Îşi aminti noaptea în care puşca lui Domingo spărsese o fereastră la vagonul lui Sam Whitcomb, punându-i pe fugă pe Lucas şi McCoy, îşi ţinea privirea aţintită pe faţa uscăţivă a lui Templeton. Templeton nici nu zâmbea, nici nu se încrunta; nu dădea nici un semn că i-ar fi remarcat; Brandon ar fi putut crede că e mort, sprijinit în scaun dar ochii colonelului erau vii.

Templeton îi urmărea cu atenţie, ca şi când ar fi vrut să nu-i uite. Ca şi data trecută, Brandon îşi ţinea mâinile la vedere neştiind care va fi dispoziţia bătrânului din faţa sa. Găina, aproape sub copitele bălţatei, cotcodăci şi zbură după colţul verandei. Brandon înaintă exact până în locul în care stătuse când adusese calul lui Domingo la fermă. Se opri şi văzu cu colţul ochiului că Domingo era aproape lângă el. Ce gânduri negre îi treceau oare prin minte lui Domingo? Iritarea îl cuprinse pe Brandon; dorea să se termine odată cu misterele. Întrebă adresându-se direct colonelului:

— Ce s-a întâmplat aici, omule?

Templeton continuă să se legene uşurel fără să-i răspundă; şi atunci Brandon o văzu pe Ellen. Apăru în uşa deschisă din dreapta lui Templeton; stătea acolo şi primul lucru pe care îl remarcă Brandon era figura ei cadaverică. Cel de-al doilea lucru e că purta un 45, aşa cum făcuse şi în ultimele două dăţi când o văzuse. Zărindu-i arma, îi veni inima la loc. Buzele ei se mişcau dar nici un cuvânt nu ajungea până la el şi Brandon avea senzaţia că surzise brusc. Dar trăi un sentiment de uşurare, pentru că ştia acum că frica lui adevărată fusese că Lucas venise şi plecase, luând nu numai cutia de fier dar şi pe Ellen. Frica asta fusese ceva cu care Brandon nu dorise să dea faţă, până când nu se risipise.

Se dădu jos din şa, nemaiaşteptând să fie invitat s-o facă. Prinse bălţata de frâu, legând-o de stâlp. Tocmai atunci Domingo urlă nebuneşte un singur cuvânt „Nu!”.

Asta îl făcu pe Brandon să se întoarcă pe jumătate. Îl văzu pe Domingo scoţându-şi pistolul şi ridicându-l;

văzu braţul lui Domingo ridicând arma dar ceva trecu peste chipul negru al lui Domingo şi Domingo îşi aruncă arma la pământ. Atunci îl văzu Brandon şi pe Sherm Lucas. Tipul era o umbră în cadrul uşii, mica fulgerare albă a dinţilor săi văzându-se clar. Stătea chiar în spatele lui Ellen şi această apropiere îl făcuse pe Domingo să-şi schimbe hotărârea şi să renunţe la luptă. Tot asta îi înmuie braţul şi lui Brandon.

Lucas avea pistolul îndreptat asupra lor. Spuse, uitându-se fix la Brandon:

— Poţi să-l arunci şi pe-al tău, marţafoiule.

Şi Brandon îşi scoase cu grijă pistolul din teacă şi-l lăsă să cadă.

— Intraţi înăuntru. Amândoi, spuse Lucas.

În Brandon se amestecă ceva ce era mai mult furie decât spaimă. Mirosise capcana dar nu fusese suficient de atent. Intrase în ea ca un bou în abator. Îşi putea aminti toate semnele pe care ar fi trebuit să le înţeleagă, privirea fixă a lui Templeton, cuvintele Sără sunet ale lui Ellen, îşi puse cizma pe prima treaptă şi auzi pielea şeii scârţâind şi pe Domingo care ajunsese lângă el. Urcă treptele simţind privirea lui Templeton pe el. Pe chipul aristocratic a lui Templeton se citea o mare tristeţe.

— Vezi, spuse Templeton. Din cauza lui Ellen.

— E-n regulă, îi răspunse Brandon.

Acum văzu petele negre de sânge de pe cămaşa lui Templeton deasupra coastelor din dreapta şi uşoare umflături care arătau că Templeton avea un bandaj sub cămaşă. De-ale războiului. Brandon era cu faţa spre uşă. Lucas îşi ţinea pistolul în mâna dreaptă. Cu stânga o prinse pe Ellen de talie, o trase către el şi se retrase împreună cu ea în casă. Brandon intră,

Domingo în spatele lui. În camera mare în care se trezi Brandon, de fiecare parte, a ferestrei stătea câte un om. Un altul era în colţul îndepărtat. Champ McCoy stătea răsturnat într-un scaun.

Brandon recunoscu pe unul din oamenii de la fereastră. Tipul fusese în cabana fermei Hashknife. Pe ceilalţi doi, Brandon nu-i văzuse niciodată de aproape. McCoy arăta mult mai bumbăcit decât arătase în praful străzii din Salish; zâmbetul lui îşi pierduse toată strălucirea; nu mai era decât o mişcare a buzelor şi o încreţire a pielii la coada ochilor. Spuse!

— Ei, Brandon, îmi pare bine că te văd. Trage-ţi un scaun şi fă-te comod. Ia-l pe cel mai la îndemână. Nu te osteni.

Dar Brandon n-avea ochi decât pentru masa cea lungă, pentru că pe ea era cutia cea neagră, închisă cu un lăcăţel. Camera era un amestec de Kentucky cu Montana; avea mobilă pluşată şi scaune cu fundul din trestie împletită, îmbinând eleganţa sudului cu improvizările de pe graniţa civilizaţiei. Într-un colţ era un pian şi chiar şi într-un moment atât de tensionat, Brandon se întrebă cum fusese adus, ce parte de barcă îi suportase greutatea, ce căruţaş înjurase. Astfel de încărcătură frivolă, trecând prin trecătorile cele grele. Pe perete, o pendulă marca minutele. Scoţând un sunet puternic.

Lucas spuse:

— Adu-l şi pe bătrân şi unul din oameni se mişcă de la fereastră. Lucas eliberase pe Ellen şi se depărtase cu un pas de ea. Stătea, ţinându-şi arma neglijent, pe faţa lui negricioasă se citea plăcerea. Templeton intră, împins din spate de individul care se dusese după el. Templeton arăta bătrân şi obosit şi Brandon îşi dădu

seama că pierduse mult sânge, din cauza rănii. Colonelul avea Winchesterul în mână. Se sprijini de un perete.

— Gol, spuse el.

— Şi al meu, spuse Ellen cu o voce moartă. Şi Brandon văzu acum că din cartuşiera ei fuseseră scoase toate gloanţele. Începu să înţeleagă cum fusese gândită capcana.

Templeton se întoarse înspre Lucas.

— Te deranjează, dacă mă duc în camera mea să mă întind puţin?

Lucas deveni dintr-o dată suspicios tăindu-i-o scurt:

— Te vreau aici, unde te pot urmări!

— Nu poţi vedea, nici nu se mai ţine pe picioare? spuse Brandon. Nu mai are puterea să lupte şi nici să facă vreun plan.

— Unul dintre voi să stea cu ochii pe uşa de la dormitorul lui, spuse Lucas ridicând din umeri. Templeton se îndreptă către o uşă care dădea afară din camera asta. Aici se opri şi se uită în jur la oamenii adunaţi. Se îndreptă şi-şi trase umerii înapoi, cu o privire clar furioasă. Brandon îşi dădu astfel seama că au înţeles pe deplin situaţia dar n-au nici o putere să se opună. Templeton era obosit şi rănit, aproape să fie învins; dar spuse clar şi ferm:

— Sunteţi o haită de jigodii. Nu sunteţi buni nici de guerila. O dată tot o să vă pun pe fugă. Se îndreptă către dormitor în timp ce McCoy râdea de se prăpădea.

— Dac-ar fi avut cu 20 de ani mai puţin, n-ar mai fi râs atâta Champ, spuse Brandon.

Lucas privi către Domingo.

— Te-am văzut azi-dimineaţă sus pe creastă, fir-ai tu să fii! Acu’ du-te-ntr-un colţ şi stai cu spatele la perete.

Poate o să trăieşti, dacă faci aşa. Jay, stai cu ochii pe el. Şi scoate-i cuţitu’ ăla din cizmă. Aşa McCoy. Şi îşi întinse picioarele, savurând clipa.

— Da. Şi ne-am închipuit că negrul se duce după ajutor. Şi unde ar fi putut să se ducă decât la Şantierul lui Martin? Asta l-a speriat pe Sherm. Se aştepta să-ţi aducă toată echipa după tine. Dar noi ne cunoaştem de multă vreme, nu-i aşa, Brandon? N-o să-ţi ia oamenii de la muncă, când termenul e atât de aproape şi mai ai atâtea mile de făcut. Da’ tu o să vii. Pentru că ai mai fost, împreună cu negrul ăsta mare şi-nainte. Ăsta a fost pariul meu.

— Păi, zise Brandon, l-ai câştigat. Se gândea că ăsta era pariul ca un renghi pe care ţi-l trage propria ta îndărătnicie, te face uşor de ghicit de către duşman şi, în cele din urmă, te bagă în capcană. Renunţa acum la un principiu care-i guvernase viaţa mult timp.

Ellen spuse cu vocea ei goală:

— Tata a fost rănit când am pătruns în casă. L-am pansat numai pentru că vroiam să-ţi întindă o cursă, Holt. Trebuia să stea acolo, afară, cu puşca. După care trebuia să apar eu, în uşă, cu pistolul. Trebuia să crezi că aici totu-i în regulă.

Brandon spuse:

— Am fost încet, dorind să o reconfortez.

Chiar şi în acest ceas greu, i se părea minunată şi vroia să-i comunice gândurile sale, să-i spună că nu era ea de vină. O văzu iarăşi asemănătoare cu el, arborând loialitatea ei, dar învăţând, în cele din urmă, că loialitatea are multe feţe. Ellen fusese cea care dăduse drumul muncitorilor de la fermă.

Lucas spuse:

— Trebuie să ne mişcăm. Băieţi, unu’ dintre voi să

scoată caii din grajd şi să-i aducă în faţă. Înşeuaţi un cal de la fermă, pentru fată. Vine şi ea cu noi.

Se uită la Ellen, plin de încântare şi de răutate. Şi continuă:

— Poate pentru o noapte, poate pentru o săptămână. Ai avut ocazia să dansezi şi altfel. Da ai tras în mine, când ţi-am făcut semn cu lanterna. Sper să fii tot atât de dispusă să lupţi şi când o s-ajungem în tabăra noastră. O să-mi facă plăcere. Brandon tună. — cu o voce seacă şi ameninţătoare:

— Nici o urmă n-o să fie atât de încurcată să nu pot s-o urmăresc, Lucas. Nici un munte n-o să fie destul de mare ca să te ascunzi după el. Gândeşte-te la asta, înainte s-o iei pe Ellen de-aici.

— La dracu', spuse Lucas, râzând. O să fii mort. McCoy îl şicană:

— Întâi distracţia mea, Sherm şi se sculă de pe scaun, zâmbind cu toată faţa lui tumefiată. Îşi scoase pistolul dar îl puse în mâna stângă. Se duse la Brandon şi-i înfipse pistolul în coastă, apoi, cu mâna dreaptă făcută pumn, îl pocni pe Brandon în faţă, continuând să zâmbească. Brandon îşi feri capul şi pumnul lui McCoy îi atinse obrazul şi-l pocni în ureche, umplându-i capul de un vâjâit puternic. Picioarele îl lăsară pe Brandon şi el căzu, greoi, jos.

— Scoală-te, mugi McCoy.

Brandon reuşi să se ridice încet, ţinându-şi funia în frâu, ştiind că funia poate să-i fie acum mortală. Văzu pumnul lui McCoy ridicându-se din nou şi-l auzi pe Lucas spunând cu răutate:

— Las-o baltă, Champ. Las-o baltă-ţi spun. Îl vreau conştient, pentru ce i-am pregătit. Pieptul puternic al lui McCoy se umflă, ochii-i erau sălbatici dar se dădu

înapoi.

Lucas se ridică:

— E timpul să plecăm. Nu s-a dus nimeni după caii ăia. Înfăşoară cutia aia într-o pătură, Champ; o s-o deschidem mai târziu.

Se uită la Brandon şi faţa lui radia o plăcere felină.

— Şi acum, o să bag un glonte-n tine.

McCoy spuse:

— Trage jos, Champ, în burtă. Ca să se-ncovrige pe jos.

— Eşti un dulce, Champ, spuse Brandon şi-şi reaminti că odată se-ntrebase dacă era vreo urmă de sinceritate în matahala asta. Îşi reaminti privirea lui McCoy. După ce-l trântise la pământ pe Champ Lucas, în faţa cârciumii „La capul de porc”; îşi reaminti spusele lui McCoy. „N-aş vrea niciodată să fiu tot atât de dur ca tine, Brandon”. Îl văzu acum cu adevărat pe McCoy şi descoperi astfel brutalitatea ieşind la iveală, un suflet negru ascuns în spatele unui zâmbet şi a unor vorbe plăcute. Nimic nu conta pentru McCoy decât nevoile sale primitive. Şi nici un om nu însemna pentru el mai mult decât valoarea pe care i-o dădea el în clipa aia. Era jungla pe care Domingo o părăsise; era mai sălbatic decât Lucas şi mult mai periculos, pentru că Lucas era un om împins de mici vanităţi şi, din cauza asta, mult mai uman. Lucas ridică pistolul şi se proţăpi, cu picioarele depărtate, uitându-se la Brandon. Şi asta fusese însemnat în calendar, încă din după-amiaza aceea, printre stânci şi noaptea din faţa cârciumii „La capul de porc”. Lucas începu să-l înjure, mai întâi încet, apoi vocea i se înălţă, răutatea ţâşnind din el. Trecu un minut şi încă unul. Se monta de unul singur ca să ajungă la momentul în care furia ţâşnind fără hotare să

i se pară îndreptăţită. Brandon citi creşterea furiei în ochii individului şi-l cuprinse disperarea. În acest moment fără speranţă, îşi reaminti că Gail îl întrebase cât timp o să fie plecat şi că el îi spusese trei ore. Dar era o speranţă deşartă. Nu era destul timp. Nu era destul timp.

Brandon spuse:

— Termină odată şi simţi că triumfă spunând asta. Pentru că era mai stăpân pe mine decât Lucas. Era conştient de prezenţa încordată a lui Domingo, în colţul camerei; îi şopti în mintea lui Domingo să nu facă vreun gest necugetat. Îşi dădea seama că Ellen stă la distanţă de Lucas, dar nu putea s-o privească. Trebuia să-şi păstreze privirea fixată pe Lucas. Toţi ceilalţi erau nemişcaţi. Chiar şi McCoy părea fascinat. Acum sta ţeapănă-n mâna lui Lucas. Lucas tăcu, extenuat de înjurături. Şi, în tăcerea care urmă, pendula continua să bată. Şi atunci explodă un foc de armă. Violenţa umplu camera. Zgomotul se lovi de pereţi şi invadă colţurile camerei, fumul înţepător învăluind totul. Numai Lucas se mişcă. Se răsuci cu o mişcare rapidă, cu ochii întrebători şi faţa schimonosită, încercând să se agaţe cu mâinile de aer. Pistolul îi căzu din mână, căzu şi el, greoi; era mort.

Ellen avea un pistol în mână pe care-l purtase la cingătoare. Îl robi cu o mişcare largă şi strigă, eu o voce aproape isterică.

— Încet! Voi toţi! Pistolul ăsta e încărcat. Înţelegeţi? E încărcat!

Brandon îşi reveni primul din transă şi se mişcă. Traversă camera şi smulse pistolul din mâna lui McCoy. Făcu câţiva paşi înapoi, ca să-i aibă pe toţi cei din cameră în bătaia pistolului. Spuse:

— Domingo, ia restul de arme – şi constată că strigase.

Îl văzu pe Domingo mişcându-se din colţ şi ducându-se la ceilalţi, unul după altul, luându-le armele. Ellen abia mai stătea în picioare, strângându-şi pistolul în mână. Din dormitor, vocea lui Templeton se auzi, slăbită!

— Ce s-a-ntâmplat?

— S-a terminat cu necazurile, tată, spuse Ellen. Brandon se îndreptă spre ea, o luă pe după umeri şi-i spuse:

— S-a terminat totul, Ellen.

Ea lăsă pistolul să-i cadă pe jos.

— N-aveam decât un singur cartuş, spuse ea. I-am păcălit.

Brandon o privi.

— Şi-au închipuit doar că ţi-am golit pistolul? Le-a scăpat un cartuş?

— Îl aveam în buzunar, spuse ea. Li s-a părut de ajuns să-mi golească pistolul şi cartuşiera. Nu s-au gândit să mă controleze şi pe mine. Mi-am pus glontele în pistol, în timp ce Sherm te înjura. E glontele pe care mi l-ai dat în noaptea aceea, când Domingo şi cu mine te-am salvat dintre stânci. Cel pe care mi-ai spus să ţi-l trimit dacă o să am vreodată nevoie de tine.

El îşi clătină capul. Se gândea că de data aceasta, nevoia fusese a lui. Se uită la trupul lui Sherm Lucas întins pe jos, lipsit de formă, ca o bucată de ceară *cunjer* ce se topeşte la un foc de tabără îndepărtat. Îşi ridică ochii spre Domingo; negrul se uită şi el la Lucas şi dădu din cap. Domingo îi aliniase pe cei trei la perete. McCoy se prăbuşise într-un scaun, cu faţa-i tumefiată, acum goală.

— Un glonte şi-o păcăleală, spuse el şi începu să înjure.

Brandon se grăbi să dea ordine:

— Domingo, scoate-i pe toţi din casă şi leagă-i undeva. Poate acolo unde ţii harnaşamentele. Te descurci singur?

Domingo dădu din cap, fluturând una din armele pe care le confiscase. Cei trei se îndreptaseră morocănoşi, către uşa care ducea la verandă. Domingo se uită la McCoy, care se ridică în picioare şi li se alătură. După aceea, Brandon o îndemnă pe Ellen să iasă afară. O duse pe verandă şi-o lăsă să bea aerul greu al acestei zile ursuze. Stătea tăcut lângă ea; îşi simţea stomacul ca fulgul, după ce fusese atât de aproape de moarte.

Ellen spuse moale:

— Tata are nevoie de doctor.

— O să chemăm unul în curând, spuse el. Mă-ntorc înapoi în tabără şi-l chem prin telegraf. Cei din Salish o să-l găsească pe King şi-o să mi-l trimită în cel mult o oră.

— E bine, spuse ea. Se sprijini de el. Deodată începu să plângă. O lăsă să plângă; plângea liniştit; se întrebă câte din lacrimile astea se datorau şocului şi reacţiei la cele întâmplate şi câte erau pentru Sherm Lucas. Ea visase un vis şi fusese de faţă când acesta murise; toate lucrurile care strălucesc arzând lasă o umbră atunci când se isprăvesc. După un timp el spuse:

— Priveşte! Şi ea îşi ridică privirea şi o urmări pe a lui până la marginea de sus a pantei, de unde se scurgeau călăreţi. Făceau mult zgomot coborând, o masă agitată, în mişcare; în fruntea lor călărea Gail şi alături de ea era Jake Fargo.

— Echipa mea, îi spuse el.

— Le-ai spus să vină după tine? întrebă Ellen mirată.

— Nu, îi răspunse el. Dar nu-s deloc mirat c-au venit. Îşi dădu seama cât de profunde erau schimbările care se petrecuseră în el astăzi. Şi nu-s deloc supărat, mai adăugă.

16
FULGERUL ÎNTRERUPT

Muncitorii lui Mountain coborâră, intrară călare în curte şi se învârtejiră, amestecându-şi caii. Pământul bubuia de atâtea copite şi se ridica praful. În zăpăceala asta, Gail fu prima care decălească; alunecă de pe cal şi-l conduse până la picioarele scării uitându-se în sus, la Brandon. Şi la Ellen, lipsită de voce. Brandon studie figura lui Gail încercând să citească pe faţa ei uşurarea că l-a găsit teafăr. Emoţia o colorase puternic. Era clar că încearcă să absoarbă totul de-odată, să constate că ferma e în siguranţă, după ceea ce se vedea. Nu avu, în acest prim moment, nici cea mai mică reacţie – i se citeau pe faţă uşurarea, într-adevăr, dar şi curiozitatea, ca şi ultimele rămăşiţe de frică – nu era nimic numai pentru Brandon. Asta-l dezamăgi puternic. Spuse:

— Totu-i în ordine acuma, aici. Dar mă bucur că ai venit. Îl văzu pe Jake Fargo ieşind din grup şi oprindu-se alături de Gail.

— Lucas e mort în casă. Ceilalţi sunt dezarmaţi. Colonelul Templeton a fost rănit şi e în pat. Are nevoie de un doctor. O să-i telegrafiem lui King. Fargo spuse:

— Linia e tăiată, Holt.

— Dar am vorbit chiar eu cu Salishul, azi dimineaţă devreme. O convorbire de rutină, spuse Brandon.

Figura năpădită de favoriţi a lui Fargo se strâmbă.

— Înseamnă c-a fost tăiată după aia. Am încercat să verific ceva în legătură cu aprovizionarea, la puţin timp după ce-ai plecat. Linia era moartă – mai moartă de-atâta nici că se poate. Căruţa cu aprovizionarea a venit

niţel mai târziu şi căruţaşul mi-a spus că nu a văzut nici un fir tăiat şi atârnând, cât timp a mers la lumina zilei. Mă-ntreb dacă nu s-a folosit vechea şmecherie cu întreruperea firelor cu fâşii de piele. Când i-am spus lui Miss Whitcomb, dânsa a început să fie cu adevărat îngrijorată. Se gândea că era o legătură între tăiatul firelor şi atacul asupra fermei. Ne-a ordonat la toţi să ne săltăm în şei şi-am luat-o încoace.

Brandon îşi strânse pumnul. Te gândeai că acuma, cu Sherm Lucas mort şi cu Champ McCoy prizonier, ţineai situaţia în mână, dar duşmanul ţi-a mai jucat o festă. Brandon deveni furios şi nerăbdător.

— L-am trimis pe Bruce să caute locul şi să facă reparaţiile, continuă Fargo. Dar sunt al naibii de multe mile de fir de verificat, Holt. Ştii ce greu o să fie să găsim unde e întreruperea.

— Ştiu, spuse Brandon, pierdut în gânduri negre. Jake, spune la vreo doi băieţi să-l scoată pe Sherm Lucas din cameră. Apoi vino cu mine.

Ellen o invită pe Gail.

— Nu vrei să intri înăuntru, unde te poţi odihni?

Gail se uită la fusta ei şi începu s-o scuture de praf. Apoi îşi ridică ochii către Ellen. Prima lor întâlnire şi fiecare o măsură pe cealaltă, cu francheţe. După cum se priveau, Brandon îşi dădu seama că vor fi prietene. Erau puternice, amândouă şi pline de căldură. Amândouă avuseseră destule de tras în aceste ţinuturi. Crescuseră în medii diferite şi una era brună şi cealaltă blondă, dar acum erau atrase una de cealaltă, în timp ce Gail urca treptele, Brandon o atinse, coborând. După această scurtă clipă de atingere, se îndreptă, pe lângă verandă, către grajduri.

În curtea fermei îl întâlni pe Domingo. Domingo îi

zâmbi larg cu toţi dinţii. Brandon îşi aminti noaptea când îl întrebase pe Domingo cum să-şi plătească datoria faţă de el. Avea acum răspunsul chiar în zâmbetul lui Domingo.

Brandon îl întrebă:

— I-ai legat pe ăia patru, căpitane? Domingo dădu din cap şi Brandon continuă: Scoate-l afară pe McCoy.

Domingo se îndreptă către Gail. Jake Fargo traversă curtea alergând. Brandon îi strigă.

— Găseşte-mi o funie groasă.

Jake Fargo se întoarse la muncitorii din curte şi reveni cu un lassou. Jake îl întrebă:

— N-ar trebui să ne întoarcem în tabără acuma?

— Mai avem ceva de făcut, mai întâi, spuse Brandon şi cântări funia în mână.

Domingo ieşi din grajd, împingându-l pe McCoy în faţa lui. McCoy avea mâinile legate la spate. Se împletici, o matahală clătinându-se; nu mai rămăsese nimica din el, decât agresivitatea. Figura lui pătrată se contractă la vederea lui Brandon; în ochi i se oglindea întreaga ură.

Brandon întrebă:

— Unde-ai tăiat firele, Champ?

— Despre ce dracu vorbeşti? spuse McCoy.

Furia puse stăpânire pe Brandon, măturându-i cu totul răbdarea. Spuse, crunt:

— Duceţi-l acolo, la poarta ţarcului şi traversă curtea ca să ajungă lângă stâlpul porţii. McCoy se uită la frânghia pe care-o ducea Brandon şi realiză că i se pregătea ceva; i se citea în ochi prudenţa. Stătu pe loc cu încăpăţânare, până când Fargo îl împinse cu putere. Când cei trei veniră lângă el, Brandon ţinea frânghia cu degete nerăbdătoare; falca îl durea de atâta încleştare.

Brandon privi fata tumefiată a lui McCoy.

— Te-ai tot lăudat cu cât de bine mă cunoşti, Champ. Ai ghicit bine că atunci când Domingo o să vină la mine pe şantier după ajutor, o să vin numai eu cu el, lăsându-i pe oameni la muncă. Probabil că ţi-a trecut însă prin minte că s-ar putea să telegrafiez la Salish să le spun despre atac. Fiecare fermier din zonă ar fi fost încântat să participe la prinderea lui Lucas. Aşa c-ai avut grijă de asta. Desfăcu frânghia şi o aruncă peste stâlpul porţii de la ţarc. Capătul frânghiei căzu pe umărul lui McCoy, lovindu-l. Brandon o ridică, petrecând laţul în jurul gâtului lui McCoy. Cine ghiceşte corect de data asta, Champ?

McCoy începu să înjure.

— Avem nevoie de linie şi repede. O să ne spui unde-ai tăiat-o.

Trase de funie pân-o întinse. Apoi se lăsă pe spate, trăgând cu toată greutatea de funie, până când îl ridicase pe McCoy pe vârfuri.

Fargo exclamă.

— Dumnezeule, Holt! Nu tu eşti legea!

Brandon spuse furios:

— Chemi şeriful când întâlneşti un şarpe cu clopoţei în prerie? Ia zi, Jake? Pentru el, nu mai conta nimic altceva pe lume decât să zdrobească îndărătnicia lui McCoy. Dădu drumul puţin la funie şi picioarele lui McCoy se lăsară pe pământ.

— Vorbeşte, Champ, spuse Brandon.

McCoy se sufocă şi tuşi până-şi recăpătă vocea. Ochii îi erau însă plini de şmecherie.

— Cum am fi putut şti că negroteiul ăla mare n-o să fie în fermă, ca să poată merge până la linia de telegraf?

— N-ai ştiut, Champ. Pur şi simplu ţi-ai luat măsuri să nu se întâmple aşa ceva.

— Prostu’ naibii! mugi McCoy. Negrul poate să-ţi spună că eram aici în zori. Cum naiba am fi putut să tăiem firele dimineaţa?

Brandon se gândi.

— Deci ştii să au fost tăiate dimineaţa! Eu nu ţi-am spus când, Champ. Dar îmi dau seama cum ai lucrat. N-ai tăiat firele noaptea trecută, când ai venit încoace. S-ar fi putut să descoperim prea repede unde e întreruperea şi s-o reparăm. Aşa c-ai aranjat cu cineva s-o taie de dimineaţă. Nu unul din ceata lui Lucas; toţi ăştia sunt aici. Şi nici unul din stâlpii ăia de cârciumă, pe care i-ai putea angaja pentru zece dolari; în ăştia nu poţi avea încredere. Cine-a făcut-o, Champ? Şi unde?

— Să te ia naiba! spuse McCoy, dar insolenţa nu-i mai rămăsese decât în voce. Era un om încolţit şi ochii-i vădeau frica.

Brandon apucă funia cu amândouă mâinile şi trase din nou.

— Halliday! urlă McCoy.

— Da, spuse Brandon şi, într-un fel, nu era prea surprins. Probabil că şi-a pus tot sufletul într-aşa o treabă. Unde, Champ?

— Cam la cincisprezece mile de Salish linia trece printr-un pâlc mai mare de copaci. Poţi să lucrezi acolo şi ziua-n amiaza mare fără să te vadă cineva. Şi n-ai fi găsit în vecii vecilor întreruperea.

— Pentru că l-ai pus pe Halliday să facă şmecheria cu fâşia de piele, spuse Brandon.

Lăsă frânghia să cadă.

— Leagă-l la loc, căpitane.

Faţa lui McCoy se strânse de furie şi începu să înjure.

Când termină, spuse.

— O să-ţi vin de hac, Brandon şi-o să-i vin de hac şi lui Sam Whitcomb. Jur. Pe Whitcomb o să-l aranjez pentru Consolidated, dar pe tine o să te aranjez pentru propria mea plăcere. Nimeni nu-mi pune mie o frânghie de gât. Într-o noapte întunecoasă, o să-ţi vin de hac!

Brandon spuse, obosit:

— De data asta n-o să mai poţi jura că ai fost în Est, la sediul lui Consolidated, când se petreceau toate astea aici. Mă bucur că n-o să te mai văd, Champ.

Jake Fargo răsuflase din greu; arăta de parc-ar fi fost gata să vomeze.

— A fost oare o cacialma? întrebă Brandon.

Se întoarse şi plecă. Dădu colţul la verandă, urcă treptele şi intră prin uşa deschisă în casă. Văzu imediat că trupul lui Sherm Lucas fusese scos de-acolo; o pată neagră se mai zărea pe covor. Gail stătea singură în cameră, cu mâinile moi în poală. Se uită spre el, fără să vorbească. El se gândi la ceea ce tocmai aflase şi-şi reaminti că nu cu mult timp în urmă Gail vroise să se mărite cu Halliday. În curând va trebui ca ea să ştie tot adevărul şi-i părea rău de asta, dar pentru moment putea s-o cruţe. Aşa că tot ce spuse fu:

— Unde-i Ellen?

Gail făcut semn cu capul înspre dormitorul lui Templeton.

Brandon intră acolo. Colonelul fusese dezbrăcat de aproape toate hainele şi era acum lungit sub pături; faţa-i era mai albă decât perna, dar îşi ţinea ochii deschişi. Era un războinic doborât în luptă.

Ellen stătea lângă pat. Pe ea o întrebă Brandon:

— Cum îi e?

— Se odihneşte, spuse ea. Nu pare să-l doară foarte tare, dar mi-aş fi dorit ca Jonathan să fie aici.

— Am aflat unde-a fost întreruptă linia, spuse Brandon. Am intrat doar ca să-ţi spun că plec acum ca s-o reparăm. După ce li vom transmite un mesaj lui King.

Îşi dădea seama cât de mult o sleise ziua de astăzi; arăta atât de fragilă, de parcă s-ar fi sfărâmat, dac-ar fi fost atinsă, îi zâmbi:

— Nu-ţi fă griji, îi spuse.

Se întoarse către uşă, dar Templeton îl chemă, cu glasul stins:

— Un minut, domnule.

— Da? spuse Brandon.

— Se pare că vă datorez scuze, domnule, dar trebuie să vă rog să mă păsuiţi până voi fi mai în putere, îşi trecu degetele subţiri peste faţă – văd acuma că nu vreţi să ne faceţi rău. Din contră, aţi fost aliatul nostru. Fiica mea îmi spune că oamenii dumitale sunt în curte, veniţi să ne ajute să izgonim pe aceşti guerrillas. N-am fost niciodată de acord cu acest gen de război, indiferent de steagul pe care l-ar arbora; n-am făcut nici un bine cauzei noastre, nici în Missouri, nici în Kansas. Mi se spune de asemenea că linia dumitale de telegraf îmi va sluji, chemându-l pe doctorul King. Sunt convins că dumneata, domnule, nu eşti un duşman al Confederaţiei. O să-i transmit Căpitanului Domingo că vei beneficia de întreaga noastră cooperare.

— Vă mulţumesc, spuse Brandon. Şi-l izbi faptul că nu mai are de ce să-i fie milă de Templeton. Ciudat cum te agăţi de ideea că de un astfel de om trebuie să-ţi fie milă. Acum îl vedea pe Alan Templeton într-o lumină nouă; era un om care trăia mereu în trecut,

trecutul nemaifiind astfel ceva terminat, la care nu se mai poate ajunge. Pentru un astfel de om nu era un Appomattox, nici o pace amară, nici o întoarcere dureroasă acasă, nimic din toate acestea. Pentru el steagul flutura în continuare şi cauza nu era pierdută. Încrederea în victorie continua să fie puternică. Mulţi oameni aveau mai puţin decât atâta. Înţelegând toate acestea, Brandon spuse:

— Trebuie să plec acuma.

Se îndreptă şi-şi ridică mâna într-un salut militar şi nu era nimic deplasat în acest gest.

— Călăreşte cu bine, spuse Templeton şi-şi ridică mâna, după care o lăsă să cadă.

Brandon se întoarse în cameră şi aproape că trecu pe lângă Gail, dar se opri. Ea venise aici pentru că fusese îngrijorată şi îngrijorarea ei îl cuprindea şi pe el; înţelesese asta din ceea ce-i spusese Jake Fargo. Vroia să-i spună că-i e recunoscător, dar ceva îl împiedica, ceva ce avea legătură cu ceea ce aflase acum despre Halliday. Dar acesta era şi singurul dar pe care i-l putea face. Spuse:

— O să mă duc până la Salish. Ţi-aş fi recunoscător dacă ai sta în tabără până atunci. O să mă-ntorc cel mai târziu mâine.

Chipul ei se însufleţi atât de brusc, încât se întrebă dacă bănuieşte ceva.

— Holt, întrebă ea, spune-mi ce-mi ascunzi?

Nu găsi nimic să-i răspundă, aşa că ieşi din cameră şi din casă. Oamenii îl aşteptau în curte, lângă cai. Luă dârlogii bălţatei şi, pentru că vechile obiceiuri erau greu de uitat, spuse:

— Încercaţi să mai ridicaţi câţiva stâlpi până diseară.

Ocoli oamenii şi-şi îndreptă calul spre pantă. Ştia,

după discuţia pe care o avusese cu Templeton, că viaţa acestuia nu era în pericol, ca să se grăbească să-l cheme pe King. Altceva îl făcea să se îndrepte spre sud; şi-o făcea fără nici o tragere de inimă, împotrivindu-se unei datorii clare. Era gata să se urce în şa, când se auzi strigat pe nume.

Ellen venea alergând după el. Scena se asemăna atât de mult cu cea de data trecută, când fusese la fermă, încât tresări şi, pentru un moment, avu senzaţia că timpul se întoarce înapoi.

Ajunse până la el, se opri lângă scară şi se uită în sus spre el.

— Pur şi simplu trebuia să-ţi mulţumesc!

— Eu trebuie s-o fac, spuse el, amintindu-şi tunetul armei reverberându-se între pereţii camerei. A fost pe muchie de cuţit. Ea-şi clătină capul.

— E vorba de mai mult decât ce s-a-ntâmplat când ne-a prins Sherm aici. Ţi-am urmărit figura când ai vorbit cu tata acum. Te-am văzut cum l-ai salutat. N-a fost doar ca să-i faci plăcere unui nebun.

Brandon îi răspunse:

— Da. Nu-i nevoie să ne fie milă de el.

Figura lui Ellen se înmuie.

— Înţeleg. Când Sherm ne-a atacat în dimineaţa asta, am avut o speranţă prostească: speram că şocul unei astfel de lupte ar putea să-l scoată pe tata din şocul de atunci. Jonathan se tot întreba dacă aşa ceva nu l-ar putea vindeca. Acum ştiu c-o să fie întotdeauna aşa. Am trăit cu boala asta a lui multă vreme. Acum o să-mi fie mai uşor să trăiesc cu gândul acesta. Îţi mulţumesc.

Şi concluzia îl reduse la o tăcere jenantă. În cele din urmă întrebă:

— Şi muncitorii voştri? Au plecat deja din ţinut?
— Erau prin Salish, ultima dată când am auzit de ei.
— Găseşte-i şi adu-i înapoi, spuse el. S-a terminat cu toate necazurile. Şi încă ceva. Dacă vrei să duci înapoi cutia aia de fier la banca din Salish, pot s-o iau eu cu mine.
— Cutia nu conţine decât acţiuni confederate, spuse ea. Hârtii lipsite de valoare.
Acţiuni confederate! Simţea nevoia să râdă şi nu se putu abţine. Ea privi în jos.
— Aş fi putut să-i spun asta lui Sherm de mult, dar poate că atunci n-ar fi venit sus pe platou. Tot speram că, la un moment dat, va veni aici şi pentru altceva, nu numai pentru cutie. În dimineaţa asta era prea târziu să-i mai spună adevărul. Îşi ridică privirea către el. Acum mă urăşti?
Se uită la ea; văzu tremurul buzelor şi suferinţa din ochi, cât de neliniştită îi aştepta răspunsul. O putea distruge, acum, cu un cuvânt în plus sau cu unul nespus. Îşi atinse, cu degetul un nasture de la cămaşă şi-i spuse:
— Uite încă unul care are un sistem de valori deformat. Toţi facem câteodată afaceri cu acţiuni confederate. Zâmbi. Trebuie să plec, acum.
Ea era gata să plângă.
— Ai grijă de tine, Holt.
El înţelesese acum ce dorise ea de la el – ceva ce va dori întotdeauna şi el, la fel de mult, din partea ei: o înţelegere solidă între ei, un respect fără pată. Se aplecă în şa, o luă în braţe, o trase mai aproape şi o sărută. Nu se gândea deloc la echipa Mountain, care stătea în curte privindu-i. Buzele ei se lipiră puternic de ale sale, în acest scurt moment; acesta era pactul lor,

înţelegerea lor. Era ceva câştigat şi ceva pierdut în asta. Îi dădu drumul şi-şi descâlci frâiele. Îndreptă bălţata către pantă şi începu să urce şi, când ajunse pe platou, o luă spre Sud, îndemnându-şi iapa la galop.

17
CÂNTEC DE ARME LA SALISH

Ploaia începu să cadă, în timp ce călărea pe întinsul văii. O ploaie blândă şi piezişă care făcea să coboare pacea pe pământ. Brandon mersese deja jumătate din distanţa până la tabără. În curând, ploaia deveni atât de puternică încât trebui să scoată pătura de la spatele şeii. Toate vârfurile îndepărtate erau pierdute într-o ceaţă Imoasă iar el călărea într-un univers închis. Se cocârjă sub pătură şi-şi trase în jos borul de la sombrero, lăsând-o pe bălţata să-şi aleagă singură drumul. Călări astfel ultimele mile şi, deodată, văzu corturile ieşind la iveală în lumina cenuşie. Mişcări neclare ale celor care fuseseră lăsaţi în tabără. Unul dintre aceştia îl somă pe Brandon; Jake Fargo se gândise să lase o santinelă. Brandon spuse cine e, intră în tabără şi se duse la bucătar.

Descălecând, Brandon anunţă:

— Aş cam mânca ceva. Trebuie să mă duc până-n oraş.

Bucătarul arătă cu braţul înspre Nord şi întrebă:

— Ce s-a întâmplat acolo? Avea o voce dezgustată. Toată viaţa am fost legat de tingiri şi de crătiţi, ori de câte ori se petrecea un lucru mai aţâţător.

Brandon îi spuse pe scurt ce s-a întâmplat, în timp ce bucătarul îi pregătea ceva de înghiţit; n-avea nici un chef să vorbească despre ce se întâmplase de dimineaţă. După ce mâncă şi fumă o ţigară, se duse în cortul lui şi încercă să prindă Salishul la telegraf. Puteau avea şansa ca depanatorul să fi găsit

întreruperea şi s-o fi reparat; linia era însă moartă. Brandon ieşi din cort. Se gândi să-şi ia un cal odihnit dar se răzgândi. Oamenii luaseră cei mai buni cai; bălţata arăta destul de vioaie şi, în plus era obişnuit cu ea. Îşi dădea seama că pierde timp cu toate aceste lucruri şi decizii mărunte, realizând că încă ezita. Dădu din umeri, supărat. Apoi se urcă în şa şi plecă prin ploaie. Ploaia nu mai era atât de puternică, înspre Sud. După primele mile, aproape că nu mai avea nevoie de pătură; şi când ieşi din Valea Celor Trei Surori, ploaia se rărise, destul ca să vadă o bună bucată de drum. În curând, zări un călăreţ în faţa lui, mergând încet de-a lungul liniei. Apropiindu-se, Brandon recunoscu pe unul din muncitorii săi. Ăsta era tipul pe care Fargo îl trimisese să caute întreruperea de pe linie; era unul din cei care fuseseră răniţi, în noaptea când McCoy şi Lucas atacaseră tabăra. Doctorul King îl luase la Salish, apoi revenise în tabără. Brandon, ajungând lângă el, îi, spuse:

— Ar trebui să fii peşte, într-o zi, ca ăsta, Bruce.

Bruce clătină din cap.

— Mai curând un vultur, ca să poţi să zbori de-a lungul liniei. Era obosit şi fără chef din cauza ploii şi a lipsei de sens a mâniei.

— Jake s-a gândit că s-ar putea să fie o treabă de-aia cu cine ştie ce motivare. M-am urcat pe 20 de stâlpi până acum, gândindu-mă că tăietura ar fi putut fi făcută de pe unul din ei.

Brandon spuse:

— Ai fi putut să te caţeri până te-ai fi încurcat în proprii tăi favoriţi. Tăietura a fost făcută între stâlpi; s-a urcat într-un copac ca să ajungă la sârmă. Champ McCoy mi-a spus unde e. Hai cu mine să-ţi arăt.

Bruce deveni brusc interesat:

— Deci a fost şi McCoy la fermă. L-ai dat gata?

— Am terminat-o cu el, spuse Brandon.

Călăriră împreună şi, târziu, după-amiază, Brandon se gândi că trebuie să fie aproape de locul de care îi spusese McCoy. Amintindu-şi că, în această căutare, se baza pe ceva atât de nesigur cum e cuvântul lui McCoy, se întrebă dacă asta n-ar fi putut fi ultima şmecherie a lui McCoy. Apoi îi reveniră clar în minte ochii plini de frică ai individului şi cum îi simţise greutatea când îl ridicase cu funia. Şi avu din nou un sentiment de siguranţă. Uitându-se prin ploaie, văzu un pâlc de plopi şi frasini de munte prin care trecea linia, un pâlc atât de mare încât nu-l mai ocoliseră când s-a stabilit traseul. Călăriră până acolo şi apoi descălecară.

Bruce avea cu el ce trebuia ca să se caţere pe stâlpi, precum şi un aparat telegrafic portabil şi o roată de sârmă izolată. Sculele de căţărat arătau destul de vechi ca să fi fost chiar cele originale pe care acel obscur geniu Smith le inventase în anii ’40. Folosindu-le, Bruce se căţără pe un copac; tot mişcându-se, acolo sus, îl făcu fleaşcă pe Brandon care stătea jos aşteptându-l. La un moment dat, Bruce îi strigă:

— Cred că pot, de aici, să văd întreruperea. Coborî şi se căţără în alt copac. Devenise dintr-o dată mai vesel. Îşi legă sârma izolată de el şi o lăsă să atârne în timp ce se căţăra. Curând, strigă:

— Am ajuns la ea!

Brandon îi dădu de lucru:

— Când termini reparaţia, spune-le celor de la birouri să-l caute pe doctorul King şi să-l trimită la fermă. Colonelul Templeton are nevoie de el. Ai înţeles?

— Desigur, spuse Bruce.

Brandon încălecă şi, ieşind dintre copaci, îşi continuă drumul spre Sud. Călărea cu un pas egal, fără să forţeze bălţata; călărea cu mintea goală. Simţise nevoia să găsească întreruperea şi s-o repare şi asta-i dăduse o preocupare. Acum, nu mai avea decât cealaltă sarcină neplăcută şi încurcată, atât cât să nu se mai gândească la asta.

Nu putea să vadă cât e ceasul, cu soarele ascuns în nori. Măsura timpul numai prin milele pe care le făcea. Din când în când mai vedea peisaje cunoscute din zilele în care construise linia înspre nord. Dădu peste drumul de căruţe şi-l urmă. Acesta-l aduse din nou aproape de stâncăria în care fusese asediat de Sherm Lucas şi de oamenii lui. Trecuse aproape o lună de-atunci. Ceaţa învăluia tot ţinutul din care venise, aici munţii nu se mai vedeau. Ploaia schimba, cu totul, o lume care-i fusese familiară; şi când se uită îndărăt, putu vedea că încă mai era deasă deasupra văii. Privi în faţă, gândindu-se că, în curând va trebui să vadă oraşul; tot uitându-se zări o căruţă îndreptându-se către el. Doctorul King? Trecuse destul timp ca întreruperea să fie reparată şi King să fi primit mesajul ca să plece. Îşi urmă drumul spre căruţă; când ajunse îndeajuns de aproape, ridică o mână. Era King, desigur.

— Nu-i nevoie să foloseşti biciul, doctore, spuse Brandon. Colonelul o să reziste până ajungi. Îşi îndemnă iapa să meargă pe lângă căruţă.

Jonathan King oftă uşurat şi se relaxă pe capră.

— Operatorul de zi tocmai ieşea din schimb, când a venit mesajul, spuse el. Am plecat de îndată ce mi l-a adus. Ce s-a întâmplat?

— Lucas a atacat ferma şi Templeton a primit un

glonte pe lângă coaste, spuse Brandon. Văzu privirea îngrijorată a lui King şi adăugă: Ellen e bine.

— O iau într-acolo, spuse King. Dar Brandon nu-şi clinti bălţata. Îl întrebă brusc pe King, reamintindu-şi discuţia pe care o avuseseră odată despre fermă şi nevoile ei:

— I-ai făcut vreodată vreo declaraţie, doctore? Tresărirea lui King îi dădu răspunsul lui Brandon. Brandon continuă:

— Amândoi, acolo, au nevoie de tine. Sherm Lucas a murit astăzi. De la un glonţ tras de ea, eu aş intra acolo în casă, m-aş duce direct la ea şi-aş lua-o în braţe.

King îl privi mirat, apoi îşi clătină capul. Brandon văzu în el un om care trăise cu nefericirea sa atât de mult încât nu-l părăsea niciodată, nici când era vesel, lucru care era vizibil dacă era luat pe nepregătite.

— Mai întâi a fost Lucas, spuse King. Ţi-am povestit cum venea la marginea platoului cu o lanternă. Apoi ai venit tu aici. Ea mi-a vorbit mult despre tine. Mi-am dat seama că, dacă ai fi apărut tu mai întâi, nici nu s-ar fi uitat la Lucas. Înseamnă c-ai putea fi şi tu interesat.

Brandon zâmbi strâmb.

— Poate n-ai aflat, doctore. Ce naiba, sunt un bărbat însurat!

Se depărtă de căruţă şi-şi continuă drumul. Luă cu el imaginea figurii lui King uimită şi perplexă, dar cumva plină de speranţă. Această imagine îi lumina sfârşitul acestei zile posomorite, dar din nou era ceva ce câştigase pe lângă ceva ce pierduse, îşi reaminti cum îşi dăduse seama de nevoile lui Ellen, atunci când plecase de la fermă; şi se întrebă dacă nu fusese orb la ceva ce King văzuse. Nu-şi dădea seama, iar acum îl

trimisese pe King la ea. Se tot gândi la asta până când zări luminile din Salish în amurg şi intră în oraş.

Urât mai arăta Salishul în ploaie. Un oraş murdar, cenuşiu care părea părăsit, cu noroi peste tot şi verandele din lemn pustii, buştenii şi şindrila făcându-l să arate nenorocit, ca la o înmormântare. Câţiva cai erau priponiţi ici şi colo, cu cozile atârnând şi capetele plecate. Câţiva călători treceau luptându-se cu ploaia. Pe unul dintre cei ce traversa strada, îndepărtându-se către un restaurant, Brandon îl recunoscu. Era un salariat de la Mountain Telegraph care fusese postat în holul hotelului, ca să păzească odaia lui Sam Whitcomb. Brandon strigă:

— Sam e bine?

Omul privi cu atenţie prin ploaie.

— Dormea când l-am lăsat.

— E singur?

— Am ieşit doar ca să mănânc ceva. Mă întorc imediat.

Brandon se îndreptă către birourile lui Mountain. Prin geamuri se vedea lumină iar ploaia curgea în pârâiaşe de argint de-a lungul lor. Descălecând, Brandon legă bălţata în faţa clădirii şi intră, împingând cu umărul uşa. Halliday era singur acolo. Brandon simţi cum i se strânge stomacul în acel moment, o ultimă senzaţie de dezgust. Apoi îşi ridică trupul lui mare din scaunul turnant, aflat în dreptul biroului şi se îndreptă spre culoar. N-avu nici un zâmbet pentru Brandon. Spuse, agresiv:

— Ce se întâmplă acolo-n vale, omule? Linia a fost moartă aproape toată ziua. Acum că s-a reparat, singurul mesaj pe care l-am primit e unul încurcat pentru King. Aproape c-am înnebunit, tot aşteptând.

Brandon vorbi cu un ton hotărât:

— Las-o baltă, Kirk.

Asta-l avertiză pe Halliday. Şi impactul avertismentului i se văzu pe figură. O secundă, Halliday privi uimit, dar imediat depăşi surpriza, încercând precaut să-l citească pe Brandon.

Brandon îl întrebă:

— De cât timp lucrezi pentru Consolidated, Kirk? Toată ziua m-a ros asta. I-ai adus whisky lui Jake Fargo, când toată lumea din companie ştie că Jake e un beţivan înveterat. Sigur, erai nou şi s-ar fi putut să nu ştii. Apoi ai fost doar puţintel zdruncinat, nu lovit cu adevărat, în ziua aceea când Lucas şi McCoy au luat banii şi pe Gail din trăsurica ta. Ce naiba te aşteptai să câştigi lucrând împotriva lui Mountain?

Îl urmărea pe Halliday de aproape; se aşteptase ca acesta să se-nfurie sau să încerce să-l păcălească. Dar Halliday dădu doar din umeri.

— Sunt acţionar minoritar la Mountain, spuse Halliday. Acum câtva timp am avut ocazia să cumpăr un număr considerabil de acţiuni ale lui Consolidated. Valoarea lor a scăzut, pentru că se părea că n-o să fie în stare să ia afacerea din Montana din mâinile lui Whitcomb. Cu preţul ăsta scăzut, am văzut imediat o ocazie. Învingerea lui Mountain de către Consolidated mi-ar fi adus o mică pierdere la acţiunile pe care le am la Mountain, dar nimic nu se putea compara cu ce-aş fi câştigat când valoarea acţiunilor Consolidated ar fi crescut din nou. E doar o afacere, după cum vezi.

— Recunoşti toate astea? întrebă Brandon şi acum el era cel uimit.

— O confesiune? Halliday clătină din cap. Mai devreme sau mai târziu se va afla să deţin acţiuni

Consolidated. Nici o lege nu mă împiedică să le cumpăr. Sau să fac cunoştinţă eu McCoy, care a fost în acelaşi oraş cu mine aproape o lună. Ce dovadă ai că am făcut vreodată ceva ce mi-ar fi ordonat el?

Lui Brandon i se făcu greaţă.

— Şi cu toate astea te-ai fi căsătorit cu Gail dacă nu te-aş fi oprit.

Din nou Halliday ridică din umeri.

— Un bărbat trebuie să se gândească la viitorul său. Sam Whitcomb a mai fost încolţit şi altă dată şi-a reuşit să se descurce. Dar cu acţiunile mele de la Consolidated şi cu o soţie care cândva o să moştenească cea mai mare parte din Mountain aş fi fost bine aranjat, indiferent cum ar fi evoluat lucrurile.

Iată, din nou, gândi Brandon. Diferenţa dintre el şi acest om pentru care construirea telegrafului însemna doar o speranţă de profit. Brandon simţi cum furia-l copleşise.

Rosti apăsat:

— Aveai o armă aici, ultima dată. Mă gândeam să te oblig s-o foloseşti. În loc de asta, îşi spun să-ţi faci bagajele şi să dispari din Salish. Îţi dau fix o oră ca să te cari.

Se întoarse. Era cu mâna pe uşă când telegraful începu să ţăcăne un mesaj: SALISH, DE CE NU RĂSPUNZI? Întrebarea aceasta insistentă îl făcu să se întoarcă; văzu panică pe chipul lui Halliday şi ştiu că acesta era un mesaj care fusese transmis de nenumărate ori, un mesaj de care Halliday nu voise ca el să afle. BRANDON A AJUNS. SPUNE-I CĂ MCCOY A SCĂPAT DE LA FERMA TEMPLETON. A FURAT UN CAL ŞI S-A ÎNDREPTAT SPRE SUD. CONFIRMA.

Era Jake Fargo la aparat, lansând disperat fulgerul

cel lung peste milele care-i despărţeau. Auzind mesajul, gândul lui Brandon fugi la timpul pe care-l petrecuse în tabără, apoi în pâlcul acela de copaci şi pe drum, stând de vorbă cu King. Destul timp pentru ca altcineva să fi ajuns deja la Salish şi să-şi fi făcut rost şi de o armă. Se aruncă instinctiv jos, în spatele contoarului. Auzi vocea lui Halliday urlând sălbatec: McCoy.

Auzi uşa din spate deschizându-se şi o armă descărcându-se şi ştiu acuma de ce Halliday vorbise aşa de degajat Şi unde se adăpostise McCoy aşteptând ca el, Brandon să vină.

Se ridică în patru labe şi-şi scoase pistolul din teacă. Ţâşni ca împins de un arc trăgând foc după foc.

Indiferent unde şi-ar fi ţinut Halliday pistolul, acuma îl avea în mână. Halliday se dădu înapoi câţiva paşi, până se sprijini de birou. Chiar în uşă era McCoy, zâmbind. Halliday, ridicându-şi arma aduse ţeava în dreptul ochilor; iată pe cineva antrenat să tragă la ţintă şi deci foarte grijuliu când e să tragă. Brandon văzu în Halliday o ameninţare imediată şi de aceea trase în el. Halliday fu izbit în plin. Pe chip i se citea o surpriză imensă după care picioarele îl lăsară. Căzu pe jos cu gura căscată şi ochii lipsiţi de viaţă, apoi se sfârşi.

McCoy trase. Brandon simţi cum glontele îi pătrunde prin mânecă. Trase şi el în McCoy, grăbindu-se; prea multă grabă. Văzu cum sar ţăndări din cadrul uşii, în spatele lui McCoy. Brandon puse patul pistolului pe contoar şi sări peste el. Se aruncă asupra lui McCoy, amintindu-şi instinctiv cum se muiase McCoy din cauza tensiunii, în noaptea aceea, în vagonul particular al lui Sam Whitcomb. Conta pe sâmburele de laşitate din McCoy şi văzu acum, din nou, teama pe figura

acestuia. McCoy se întoarse şi se repezi pe uşă afară. Brandon alergă după el în curtea întunecată, plină de stive de materiale. Nici urmă de McCoy.

Brandon se opri în ploaia şuierătoare, fiindu-i teamă de-o capcană. Stătea cu arma pregătită, încercând din răsputeri să audă vreun zgomot făcut de McCoy. Stătu aşa un minut, întreg, apoi încă unul. Se întrebă dacă McCoy fugise din curte speriat şi încerca acum să-şi piardă urma prin oraş; şi dintr-o dată îşi dădu seama.

Whitcomb – Sam singur, Sam, pe care chiar în dimineaţa asta McCoy îl trecuse al doilea pe listă, pentru când o să aibă ocazia!

Repezindu-se înapoi în birou, Brandon sări din nou peste contoar. Zbură prin uşa din faţă, lăsând-o deschisă. Erau puţini oameni pe-afară într-o noapte ploioasă ca asta; împuşcăturile nu alertaseră pe nimeni. Brandon alergă pe stradă înspre hotelul Ballard House şi se repezi în hol. Urcă scările două câte două, îşi prinse vârful cizmei într-un colţ al covorului şi se prăvăli pe jos. Se ridică, ajunse pe palier şi văzu o siluetă înclinată în faţa lui. Silueta coti înspre uşa lui Whitcomb şi intră în cameră. Brandon auzi un foc de armă.

Intră în cameră imediat după McCoy. Întuneric şi forma albă a unui pat şi mirosul greoi de praf de puşcă. Un foc de armă lumină dintr-o dată întunericul. Aproape, de data asta! Brandon zări silueta solidă a lui McCoy în străfulgerarea armei şi trase; văzu matahala prăbuşindu-se în faţa sa, McCoy căzu greoi. Brandon, simţind încă gustul fricii, strigă înnebunit.

— Sam!

Whitcomb îi răspunse:

— Aici.

Brandon ocoli patul, călcând peste McCoy şi-l văzu pe Whitcomb lungit pe podea, în cămaşă de noapte.

— M-am rostogolit din pat când a lovit în uşă, îi spuse Whitcomb. De-aia nu m-a nimerit. Era aşa de aţâţat că a tras în pernă. Cred că umărul ăsta afurisit mi s-a deschis din nou.

— Lasă-mă să te-ajut, spuse Brandon. Îşi puse la loc pistolul, îl luă pe Whitcomb în braţe şi-l urcă din nou în pat. Nu era mai greu decât un sac de fulgi. Doctorul King s-a dus în Valea Celor Trei Surori, Sam. Hai să ne-aruncăm o privire. Dezveli bandajul. Era pătat de sânge proaspăt, îl puse cu grijă la loc. Să sperăm c-o să ţină până se-ntoarce King. O să-i trimit vorbă. Se uită la trupul lui McCoy şi-i veni să verse. Fuseseră prea mulţi morţi pe ziua de azi.

— Paza ta trebuie să se întoarcă în curând de la masă. O să-l scoată pe McCoy de aici. Mai e un mort, la biroul companiei: Halliday.

Figura lui Whitcomb se ascuţi, plină de interes:

— Era în combinaţie cu cei de la Consolidated?

— Le făcea unele din treburi. De fapt lucra numai pentru el, dar lăsa zarurile aşa cum căzuseră. În seara asta l-a ajutat pe McCoy să mă atace. Halliday ar fi putut scăpa, dar a făcut greşeala că a tras şi el, alături de McCoy.

Whitcomb îşi clătină capul.

— Acuma ştiu de ce nu mi-a plăcut niciodată individul Holt. Era ceva putred în el. Mai devreme sau mai târziu s-ar fi văzut. Reflectă un moment: sărmana Gail.

— Trebuie să trimit vorbă în tabără, spuse Brandon. Te simţi bine, Sam?

— Da, răspunse Whitcomb. Figura i se îndulci. Gail

mai e acolo?

— Da, Sam.

— Aş vrea să vină aici, Holt, spuse Whitcomb. Mai ales dacă trebuie să aştept să se vindece din nou rana asta. O s-o chemi, când trimiţi mesajul, Holt?

— Desigur, răspunse Brandon. Se uită la Whitcomb şi zâmbi. Se întrebase uneori ce sentimente are pentru acest om, neştiind cu siguranţă câte dintre ele erau rezultatul unei îndelungate Obligaţii. Aflase cât de adâncă-i este afecţiunea, când alergase prin hol şi pe scări până în camera asta, cu McCoy chiar în faţa lui. Spuse acum:

— O să am grijă de toate, Sam.

Ieşi pe hol şi coborî scările. Văzu recepţionerul uimit din hol. Îi spuse:

— Au fost nişte probleme sus. Ai auzit împuşcăturile… Acum s-a terminat.

Când ieşi afară din hotel, continua să plouă. Ploaia îi făcea bine, aşa că se opri un moment, ridicându-şi faţa. Oboseala îi pătrunsese în toţi muşchii, acumulată în atâtea mile şi atâtea ore. Dar mai erau lucruri de făcut – să-i liniştească pe cei din tabără, să cheme doctorul, să aducă o fiică la căpătâiul tatălui. Şi va trebui să aibă loc şi o anchetă. Va cere şerifului să facă ancheta în noaptea asta, ca să se poată întoarce în tabără.

Mergea încet şi se gândi că Mountain Telegraph făcuse curăţenie astăzi, îndepărtând toate obstacolele în afară de unul. Mai erau multe mile de acoperit şi timpul de învins; ultima parte a competiţiei.

18
CAPĂT DE LINIE

Tot întinzi firele şi-n fiecare noapte îţi faci culcuşul în altă parte şi distanţa faţă de ultima tabără marchează milele făcute în acea zi. Nu era suficient. Niciodată nu era suficient. Te adânceşti în vale şi într-o seară vezi luminile de la ferma cu T-ul încercuit şi în noaptea următoare vitele de la fermă pasc în jurul focului tău de tabără.

În curând, terenul începe să urce; muncitorii lucrează pe o pantă fără sfârşit şi te-apucă nebunia pentru că în această zonă nu se poate înainta repede, iar termenul îl calculezi deja în ore, nu în zile. Nu mai e nevoie de santinele, pentru că Sherm Lucas şi Champ McCoy nu te mai atacă noaptea şi nu mai eşti ameninţat nici de către ultimul Confederat. Numai muntele te ameninţă. Stâlpii sunt uşor de găsit, pentru că sunt copaci de jur împrejur, dar restul aprovizionării trebuie să vină tocmai de la Salish. Focul arde şi lucrezi împreună cu oamenii, la lumina lui, uitând ce-nseamnă somnul, fără să te mai gândeşti la altceva decât la nevoia de a ajunge la Warlock îţi dai seama că te apropii de acest orăşel pentru că întâlneşti oameni pe potecile de munte, oameni bărboşi, cu bagajele în spinare, care se grăbesc cu speranţa eternă a căutătorilor.

„O să bem ceva împreună, mâine” îţi strigă ei, când află încotro te îndrepţi; dar bagajele tale sunt mult mai grele şi Warlock este la distanţă de multe zile de ziua de mâine. Timpul este ceva nepreţuit, ceva de care te agăţi şi pe care-l doreşti cu ardoare. Nu-i suficient. Nu-i

deloc suficient.

În felul acesta, Brandon se lupta cu ultimele mile. Se scursese o săptămână de când fusese în Salish; o altă săptămână trecu precum fulgerul. Telegraful funcţiona între tabără şi oraş, aşa că ştia că Sam Whitcomb stă în pat, ascultând ordinele doctorului King. Sam o păţise rău, cu acel efort nebunesc de a scăpa de glonţul lui McCoy. Gail era cu taică-său. Primise mesajul lui Brandon în tabără şi se întorsese chiar în acea noapte la Salish cu una din căruţele care-i aproviziona. Undeva în întunericul nopţii, ea şi Brandon se intersectaseră; el plecase târziu spre tabără, după ce se terminase ancheta, aşa că n-o mai văzuse pe Gail din ziua în care o lăsase la fermă. Amintindu-şi de moartea lui Kirk Halliday, lângă biroul de la sediul companiei, îşi dădea seama ce simţea Gail în aceste zile şi-i era groază de momentul când va trebui s-o vadă din nou. Nici pe Ellen n-o mai văzuse. Probabil că şi ea stătea la căpătâiul unui bolnav; iar acum şantierul lăsase ferma departe, în urmă.

Iulie dogorea pe pantele muntelui, iar muncitorii se luptau şi cu căldura, nu numai cu terenul. Ploi întârziate biciuiau tabăra, Cerul tuna şi fulgerele se-ncrucişau, dar, între furtuni, soarele arzător usca pădurile. Când începu din nou să fulgere, lui Brandon îi fu frică de un incendiu în pădure. Dar timpul era adevăratul motiv de îngrijorare; timpul era neobosit, întotdeauna acolo şi întotdeauna zburând. Îşi mâna oamenii, dar acum nu mai era izolat de ei; îşi dăduse seama cât greşise în ziua aceea la fermă şi de atunci îşi. Schimbase atitudinea. Şi oamenii aceştia aveau o miză în competiţie, dacă-ţi împărţeai dorinţele cu ei, făcându-i să ţi le împărtăşească. Câţiva, mai fără stare,

se furişară în Warlock, ştiind că e aproape, ca să guste din plăcerile unui oraş în plin avânt; dar majoritatea rămaseră în tabără, amânându-şi setea până la termenul fixat.

Zilele se scurseră, până nu mai rămaseră decât câteva. Nu mai era nici un McCoy acuma, dar umbra lui Consolidated plana încă ameninţătoare. Dacă pierdeau acest contract pentru Warlock, Consolidated va trimite un alt şef de şantier la faţa locului. Gândul acesta nu-i dădea pace lui Brandon, făcându-l să dispere. Cu mai puţin de patruzeci şi opt de ore înainte de termen, îl chemă pe Jake Fargo la el în cort, după cină.

Fargo era nervos ca un urs primăvara. Rezistase la cârciumile din Warlock, atât de aproape şi efortul acesta se vedea pe el. Se aşeză, îi aruncă lui Brandon o privire mohorâtă şi spuse:

— Suntem învinşi, nu-i aşa, Holt?

Brandon nu se mai bărbierise de cinci zile. Se gândi că arăta la fel de păros ca Jake. Rămase tăcut un moment, amintindu-şi de orele – pierdute când toată echipa călărise printre dealuri după Gail şi la orele, din altă zi, când zăboviseră la fermă, adunând toate întârzierile, mari şi mici şi dorindu-şi să mai aibă la dispoziţie toate aceste ceasuri. Acum, o zi ar fi însemnat totul.

— Am spus că suntem învinşi, Holt, repetă Jake tăios.

— Poate că nu, se încăpăţână să-i ţină piept Brandon. Ca să îndeplinim condiţiile din contract, trebuie să tragem firele până la Warlock, ca să putem transmite un mesaj. Asta-i tot. De-acum încolo, o să ne folosim de toţi copacii din cale şi-o să utilizăm stâlpi numai când nu se poate altfel. Chiar dacă trebuie să atârn firul de umerii oamenilor, tot o să-l trag până în

Warlock. După ce trimitem mesajul cerut, putem să ne terminăm munca, aşa cum trebuie.

Fargo îl privi fix. Apoi faţa lui păroasă se lumină şi spuse:

— O să meargă! Ai dreptate! Contractul ne cere doar un fir în stare de funcţionare!

— Spune oamenilor că mai facem un schimb de noapte.

Lucrară toată noaptea aceea şi toată ziua următoare şi noaptea din nou. Firele erau întinse de la o cracă la alta. Izolatorii erau montaţi pe copaci. Brandon muncea înfierbântat, dorindu-şi ca ideea să-i fi venit cu câteva zile în urmă, întrebându-se de ce nu se gândise la asta mai devreme. În poieni, puseră stâlpi. În a doua noapte, aproape de Warlock, dădură peste un gard părăginit, care fusese ridicat atunci când orăşelul fusese prima dată în plin avânt, eu ani în urmă, întinseră firele pe acest gard şi dimineaţa, devreme, intrară în Warlock – o îngrămădire de corturi şi adăposturi de tot soiul, răspândite printre vechile clădiri din bârne, ridicate în urmă cu ani.

Warlock era înghesuit pe un platou în munte. Ei traseră firele de-a lungul străzii întortocheate şi-şi montară echipamentul într-o cabană de bârne părăsită. Toţi muncitorii se înghesuiră înăuntru. Brandon se uită la oamenii din jurul lui şi-şi lăsă speranţele să înflorească în voie.

— Ar trebui să meargă, spuse el.

Azi era termenul. Iar treaba era aproape făcută. Brandon se moşmondi să deschidă aparatul, având o ultimă spaimă că undeva, o creangă se prăbuşise şi că firul căzuse şi se rupsese. Nici unul nu se oprise să mănânce în dimineaţa asta. Se simţea delirând; se

simţea detaşat de toate astea şi totuşi teribil de implicat.

Fargo stătea lângă el. Doar o lună şi o zi trecuse de când Jake se întorsese din urmărirea fără rezultat a lui McCoy şi Lucas, în noaptea când atacaseră tabăra, se întoarse cu un glonte în umăr. Brandon spuse:

— Trimite tu mesajul, Jake.

— La naiba, ţipase Fargo, uimit, da' tu eşti şeful de şantier!

— Şi tu eşti cel care-a lucrat cel mai mult timp pentru Mountain Telegraph. Trimite-l, Jake.

— Să mă ia naiba, Holt, spuse Jake păşind spre aparat, sunt cam ruginit la asta!

— Nu erai aşa ruginit în noaptea când te-ai îmbătat şi ai cerut banii de salarii în numele meu.

— Mă gândeam că poate mai eşti încă supărat pe mine pentru asta, Holt, spuse Fargo, rânjind.

Se aplecă spre aparat. Transmise mesajul. Aşteptă confirmarea şi o primi. Sam Whitcomb era la capătul celălalt; Sam se dăduse jos din pat, fără să-l mai asculte pe doctor, pentru acest mesaj care ar fi putut veni. Brandon se uită la oameni. Se aşteptase ca să izbucnească în urale, dar n-o făcură. Apoi înţelese de ce, pentru că şi el avea un sentiment de adâncă satisfacţie că-şi terminase treaba, nu era ceva ce se putea exprima cu voce tare. În cele din urmă un om tatonă atmosfera:

— Ei, la naiba, Holt, iată c-am construit o linie de telegraf!

— Am făcut-o, într-adevăr, spuse Brandon şi ştiu cât era de apropiat de oamenii lui; acesta era un lucru împărtăşit şi trainic. Spuse:

— Nu mai e nimic de făcut astăzi, băieţi, decât să ne

cheltuim banii. Dacă e vreun frizer în oraş, ar fi bine să-l căutaţi. O să se aleagă cu o afacere *en gros* de pe urma voastră.

Îşi făcu loc printre ei, ieşi din cabană şi se opri în soare. În jurul lui, Warlockul era plin de oameni. Mineri bocăneau prin acest orăşel-fantomă reînviat. Şi aici erau de găsit lucrătorii profesionişti şi fetele şi toată scursoarea lumii, adusă pe creasta valului acestui nou boom. Merse fără nici o ţintă la-nceput. Amintindu-şi sfatul pe care-l dăduse oamenilor, căută un frizer, se tunse şi se bărbieri şi plăti preţul exorbitant cerut de acesta. Apoi găsi undeva un loc să mănânce, după care se plimbă din nou pe stradă.

Se simţea golit, în această lenevealǎ; fusese atât de mult timp legat de muncă încât acum se simţea pierdut. Se-ntâmpla adesea aşa, după ce se termina o competiţie, dar nu-şi putea aminti nici una care să fie atât de strânsă. Vroia să facă ceva. E-adevărat, mai erau de pus nişte stâlpi, dar asta se putea face mai târziu, fără grabă. Se gândi la Sam Whitcomb, care nu putuse să fie aici şi era singur, cu bucuria izbânzii, cu puţinii oameni ai lui Mountain Telegraph din Salish. Ştia că Sam aşteaptă să vină şi să-i spună tot ce s-a-ntâmplat. Se gândi la Gail şi la darul pe care nu putuse să i-l facă şi ştiu că venise vremea să-i vorbească. Îşi găsi bălţata şi se duse după Jake Fargo.

Dădu peste el într-o cârciumă construită din scânduri şi foi de cort, ridicată atât de în grabă încât lemnul era încă verde şi pânza umedă. Într-o oră, Fargo reuşise să se îmbete cât pentru patru ore. Acesta era un muncitor adevărat: ştia cum s-o ia pe scurtătură. Fargo stătea clătinându-se în faţa cârciumii cu o sticlă în mână. Brandon observă că era aproape goală.

— Mă duc la Salish, Jake, spuse Brandon. Mâine dimineaţă, să-i pui pe băieţi să se ocupe de stâlpi. Fargo dădu solemn din cap.

— Te-am căutat, Holt, Am păstrat ce-i pe fundul sticlei pentru tine. Bem împreună?

— Sigur că da, spuse Brandon întinzând mâna către sticlă.

— Eu mai întâi, se înfipse Fargo. Îs cel mai vechi la Mountain.

Ridică sticla.

— Şi apoi, am de închinat!

Îl privi pe Brandon cu ochi de bufniţă.

— L-am cunoscut pe Creighton. Am lucrat pentru el la Deştern Union. Era omul cel mai potrivit pentru treaba asta, Holt. Am mai lucrat pentru altul, în anii patruzeci, când încă mai aveam caş la gură. Un irlandez, O'Rielly. Îşi scria numele diferit de toţi ceilalţi O'Rielly. A construit linii de telegraf în sud şi în vestul mijlociu. Asta era în zilele când un preot putea să le spună credincioşilor că telegraful fura electricitatea din aer. Pretindea că opreşte ploile şi distruge recoltele. Chiar aşa a fost, Holt. Nu mai ştie nimeni de O'Rielly azi, dar a construit opt mii de mile de linii de telegraf. Folosea şi burlane de sobă, dacă n-avea altceva la îndemână. Era un tip dat dracului, Holt, să ştii. Soiul ăsta se stinge dar nu de tot. Beau pentru O'Rielly şi pentru Creighton. Şi beau în sănătatea ta, Holt!

Ridică sticla în lumină, măsurându-i conţinutul şi-şi puse degetul pentru a marca jumătatea. Trase o duşcă, se uită la semn şi-i întinse sticla lui Brandon. Brandon o goli şi o aruncă. Fargo se uită după ea mâhnit, apoi se însenină.

— Mai sunt multe acolo de unde-am luat-o. Se uită

din nou la Brandon. Te-ai schimbat, Holt. Toţi oamenii au băgat de seamă. Mă gândesc că mi-am dat seama de schimbare prima dată, atunci când am venit cu toţii la ferma aia. Am fost al naibii de speriaţi când am constatat că McCoy se eliberase, luase un cal şi fugise. Eram speriat pentru tine.

— S-a terminat acum, spuse Brandon. De acum va fi un alt loc şi o altă linie.

— Să fiu al naibii dacă nu mai iau o sticlă, să bem pentru asta, se grăbi Fargo.

— Nu astăzi, Jake, spuse Brandon. Trebuie să plec. Se opri la căruţa bucătarului, cât să-şi ia ceva de mâncare şi ieşi din Warlock. În noaptea aceea îşi făcu tabăra la poalele pantei şi văzu luminile de la fermă licărind în depărtare. Călări toată ziua, fără să se grăbească şi-n cea de-a doua noapte dormi lângă stâncăria unde îl atacase Lucas. Ajunse la Salish a doua zi dimineaţa şi auzi şuierul unei locomotive, când intră în oraş. Asta-i miră după care-şi dădu seama că timpul scurs le oferise şi celor de la calea ferată posibilitatea să avanseze; oţelul ajunsese în Salish şi trecuse deja de el. Ultimele mile până în oraş urmase drumul de căruţe, aşa că nu putuse să vadă. Calea ferată.

La sediu întrebă de Whitcomb şi află că acesta se mutase de la hotel, înapoi în vagonul lui particular, care era tras acum pe o linie moartă chiar în Salish. Luă masa şi se mai duse odată la frizer. Mergând de-a lungul străzii, constată că era extrem de liniştită; gălăgioşii plecaseră şi-şi adusese aminte că văzuse în Warlock figuri ce-i păreau cunoscute. Cam aşa se-ntâmplă. Indivizii de teapa asta plecau înspre alte locuri, lăsând în urmă ecoul gălăgiei lor, semne ale

trecerii lor pe acolo. Ferestrele de la cârciuma „La capul de porc” erau acoperite cu scânduri. Probabil că prietenul lui ţinea acuma cârciuma aceea din scânduri şi pânză de cort unde se-mbătase Jake Fargo. Salishul revenea încet în mintea lui; odată şi odată, gândi Brandon, oraşul se va lăuda cu trecutul său aventuros, aşa cum un bărbat între două vârste se laudă cu tinereţea lui morală. Poate că, într-adevăr, va deveni un oraş de care să fii mândru în viitor.

Reflecţiile acestea îl duseră cu gândul la Jonathan King şi se uită după el în timp ce mergea. Îl găsi pe capra unei căruţe, în faţa unui magazin; Ellen stătea lângă el. Ea îl văzu prima pe Brandon şi-l strigă. El traversă, îşi scoase pălăria şi nu-şi ascunse bucuria:

— Am terminat linia.

— Da, am auzit, spuse Ellen. Era radioasă; era cel mai frumos lucru din dimineaţa aceea şi fericirea ei îl făcu să înţeleagă adevărul, înainte ca ea să vorbească din nou; Jonathan şi cu mine ne-am căsătorit acum o săptămână. Amândoi am fi dorit să fii de faţă, dar ştim că lupţi să termini contractul la termen.

— Ţi-am urmat sfatul, Brandon, spuse King. Bucuria lui nu mai era doar un strat de suprafaţă; era ceva ce pornea dinlăuntrul lui şi i se vedea pe chip.

— Vă doresc la amândoi tot binele, spuse Brandon.

Se uită spre o locomotivă care scotea fum negru pe coş.

— Trebuie să plec, acuma.

— Vino la fermă când doreşti, Holt. Tata e din nou pe picioare, spuse Ellen.

— Desigur.

Se îndreptă spre noua linie de tren. Era gânditor, încălzit de ceea ce citise pe faţa celor doi. Găsi linia de

manevră şi vagonul particular al lui Whitcomb şi bătu cu pumnul. Whitcomb îi deschise, luminându-se la faţă de îndată ce-l văzu. Sam arăta mult mai slăbit, doar chipul nu-i mai era îngrijorat. Îl însoţi în tăcere pe Brandon în vagonul elegant, cu pluş roşu şi lumânări de mahon; şi Whitcomb îi spuse:

— Stai jos, Holt.

Brandon se aşeză. Era mult mai moale decât şaua, fotoliul ăsta.

— Ai făcut din nou o treabă minunată, Holt spuse Whitcomb. Ştii deja ce-nseamnă asta pentru viitorul companiei. Spune-mi tot ce-ţi doreşti. Brandon îşi scutură capul.

— Nu doresc nimic de la tine, Sam, pe care să nu mi-l fi dat deja.

— Da, Gail mi-a povestit, spuse Whitcomb gânditor. Întreaga poveste. Inclusiv, cum după căsătorie, i-ai spus despre Texas şi de ce te simţi legat de mine. Nici o prietenie adevărată nu se poate baza pe datoriile unui om faţă de celălalt, Holt. N-ar fi bine pentru nici unul din cei doi. Ar începe să fie o afacere cu debite şi credite, fără a se ajunge vreodată la un bilanţ. Niciodată nu am considerat că eşti legat prin datorii de mine, fiule. Asta mi-ar fi amărât toţi anii pe care i-am petrecut împreună.

— Da, spuse Brandon şi-şi reaminti cum încercase să-şi plătească datoria faţă de ferma T-ului încercuit, măsurând proporţia exactă şi ce ieşise din asta. Acuma ştim despre ce e vorba. A fost o idee aiurea care mi-a intrat în cap şi mi-a rămas acolo.

— Ironia acestei chestii este că tânărul Buck Eliott a fost graţiat cu mulţi ani în urmă. De către Preşedinte. Mi-amintesc că am citit în ziare. Credeam că ţi-am spus

atunci, dar poate că eram în Chicago şi tu erai pe tren. E atât de mult timp de-atunci.

— Da, spuse Brandon. Totu-i mort şi îngropat. Dar mă bucur pentru Buck.

Auzi uşa de la cuşete deschizându-se. Gail era în uşă. Veni către el: de data aceasta purta o rochie de bumbac înflorată. El se chinui să se ridice în picioare. Pe figura ei se vedea calmul lui Sam şi ceva din înţelepciunea şi înţelegerea lui Sam dar, cu toate acestea, pentru Brandon era un moment neplăcut. Nu se pregătise ce să-i spună, când va veni timpul s-o facă, astfel încât cuvintele îi veniră pe negândite.

— Vreau doar să-ţi spun asta, Gail. Mai întâi i-am oferit lui Halliday posibilitatea să plece din oraş. Asta ar fi trebuit să fie cadoul meu pentru tine, dar el n-a acceptat. Cât despre ceea ce s-a-ntâmplat după, n-am avut de ales.

Auzi o altă uşă deschizându-se şi închizându-se şi asta îl făcu să tresară. Sam părăsise vagonul. Brandon se simţi de parcă i-ar fi pierit orice sprijin; parcă era prins într-o capcană şi era nesigur.

Gail spuse, cu o voce joasă.

— Kirk era destul de în vârstă ca să fie interesant. Ştia să spună cuvintele pe care fata doreşte să le audă. Tata mi-a arătat că întotdeauna avusese necinstea în el. Ar fi fost un lucru trist pentru mine, să descopăr asta după Missoula. Cu toate astea, nu i-am dorit moartea. Mi se pare, Holt, că el a ales singur. Chipul începu să-i tremure. Şi mi se pare că am fost îngrozitor de proastă.

Din nou acţiuni confederale. Ce sălbăticire îi făcea pe oameni ca măcar o dată în viaţă, să se agaţe de o idee greşită? Căzuse şi el în păcatul ăsta, timp de

şaptesprezece ani, parcă spusese.

— Nu trebuie să te gândeşti la asta, Gail. Decât dacă doreşti tu s-o faci. Ea-şi scutură capul.

— Nu numai că am ales omul greşit, dar am fost şi încăpăţânată să-l am. Tata alesese pe altcineva pentru mine şi mi-o spusese. Dar eu m-am încăpăţânat. Dacă măcar m-ar fi lăsat să te cunosc singură, s-ar fi putut ca lucrurile să fie altfel de la început.

— Pe mine? Era cu adevărat uimit.

— Pe cine altcineva ar fi putut tata să aleagă? Asta-l făcu să nu mai poată spune nimic; ştia doar cu precizie că pentru el, ea este femeia. Se întrebă când se îndrăgostise de ea în acest vagon, sau la întoarcerea de la cabana fermei Hashknife, sau în curtea din spatele sediului companiei, când îi oprise, pe ea şi pe Halliday se întrebă, totodată, cum de ştiuse asta de atâta timp şi totuşi, abia acum totul începea să-i fie clar, îşi aminti de florile preriei, pe care nu le văzuse până când nu înfloriseră de jur împrejurul său. Se simţea neîndemânatic şi nu ştia, ce să facă cu mâinile. În cele din urmă, spuse.

— Îmi pare rău c-am folosit pistolul la căsătorie. În ce mă priveşte, aş dori ca această căsătorie să rămână valabilă. Dar dacă doreşti, poate fi anulată.

— Da, spuse ea. Asta-i ceea ce-mi şoptea şi soţia preotului. Dar mi-a mai şoptit ceva. Mi-a spus că dacă un bărbat riscă să folosească forţa pentru a obţine o fată, înseamnă că o doreşte foarte tare. Ea nu înţelesese că loialitatea ta faţă de Sam Whitcomb era cea care te-mpingea atunci. M-am tot gândit la asta atunci. Cred c-aş dori o parte din această loialitate, Holt, Cred că mi-ar plăcea să mă apere întotdeauna, indiferent ce s-ar întâmpla.

— Asta-nseamnă că… spuse el.

Ea se uită la el şi-i zâmbi.

— Mi-aduc aminte cum călăream către fermă, cu toţi oamenii după mine. Mi-aduc aminte când te-am văzut stând cu Ellen pe verandă şi am ştiut că eşti teafăr şi în viaţă. Şi mi-aduc aminte cum n-am vrut să mi se vadă pe faţă ce-am simţit în acel moment. O ultimă încăpăţânare, Holt; o ultimă tresărire de mândrie feminină.

El clătină din cap, gândindu-se la toate şantierele care urmau să vină şi la distanţele imposibile, dar gândindu-se, în acelaşi timp, la tabăra pe care o înveselise. Spuse.

— Nu-ţi pot oferi cine ştie ce viaţă.

— Sunt fiica lui Sam Whitcomb, spuse ea, aşa că n-o să mă simt străină pe un şantier. O să descoperi că îi semăn în multe privinţe, Holt, câteodată spre necazul tău. Se apropia de el. Nu am ce să-ţi mai spun, nu am ce să-ţi mai ofer.

Acum era aproape de mâinile lui şi o trase către el. Buzele ei erau mai calde decât fuseseră în ziua nunţii; o simţi cum îi răspunde întrutotul. Se întrebă ce cuvinte să spună, ce promisiuni să facă, dar îşi aminti înţelepciunea lui Sam Whitcomb, pe care-i trebuise atâta timp ca s-o descopere şi pentru sine. Viaţa nu trebuie să fie un lucru făcut din datorii şi obligaţii; nu trebuie să aibă alte îndatoriri decât cele ale inimii. O strânse mai aproape, recunoscător şi tăcut şi după un timp, auzi o uşă deschizându-se şi se întoarse să-l privească pe Sam.

Sfârşit

LIBERTY
UNITED STATES OF AMERICA
FIVE CENTS

CUPRINS

